RALUCA BUTNARIU

FĂRĂ REGRETE...

PROLOG

Se întorsese acasă. După aproape doisprezece ani lungi, pustiitori şi grei, se întorsese, în sfârşit, acasă.

Îl încerca un sentiment bizar. Păşise pe pământul natal cu senzaţia stranie că este totuşi un străin. Că nu mai aparţinea acelor locuri…

Trăise mai bine de o treime a vieţii sale departe de acele ţinuturi. Multe dintre legături fuseseră curmate în clipa în care fusese silit să-şi părăsească ţara. Doar una mai rămăsese, singura care-l ţinuse în viaţă, singura care dăduse un sens existenţei sale… Singura pentru care se întorsese.

Răzbunarea!

Până şi cuvântul în sine avea o dulceaţă aparte.

Timp de aproape cinci ani, acest cuvânt nu însemnase pentru el decât un vis îndepărtat. O iluzie. Cinci ani trăiţi într-o neagră disperare, în umilinţă şi într-o continuă degradare. Cinci ani în care ura, furia şi dorinţa de a se răzbuna îi dăduseră puterea să îndure ororile cărora fusese supus cu o inimaginabilă cruzime. Iar cei şapte care urmaseră apoi îl aduseseră cu fiecare zi, cu fiecare ceas, tot mai aproape de bărbatul care devenise acum: un bărbat bogat şi puternic, a cărui nume era rostit în şoaptă, cu teamă şi respect.

Îngustându-şi ochii la fel de cenuşii ca marea în apropierea furtunii, bărbatul îşi aprinse un trabuc subţire de foi şi-şi înclină scaunul spre spate, aşezându-se comod pentru a lectura dosarul gros din poala lui.

Amânase acest moment cât putuse de mult.

Preferase mai întâi de toate să se instaleze în noua locuinţă, pe care o cumpărase cu aproape doi ani în urmă, să-şi cunoască personalul, să facă o baie şi să mănânce ceva.

Casa era exact cum i-o descrisese Carlos: mare, încăpătoare şi foarte elegantă. Plătise pentru ea o sumă exorbitantă şi achiziţia meritase fiecare bănuţ. Tavanele înalte erau pictate în stilul renascentist târziu, podelele erau din lemn de stejar impecabil lustruit, iar ferestrele largi şi arcuite lăsau lumina zilei să-şi lunece degetele diafane peste tapetul din mătase de Damasc şi peste mobilele grele din acaju, subliniindu-le valoarea şi frumuseţea.

Oficial, era un american prosper care dorise să se stabilească la Londra şi să-şi conducă de aici afacerile pe care le lăsase în Lumea Nouă. Nu-şi făcea griji că s-ar fi putut ca cineva să-l recunoască. Nu mai avea prieteni. Cel puţin, nu aici. Pentru toţi, el era un om mort. Îl uitaseră. În plus, îl separau doisprezece ani de tânărul naiv şi însetat de viaţă care fusese. Transformările fuseseră radicale, începând de la trupul slăbănog până la sufletul plin de idealuri copilăreşti şi mintea încă necoaptă. Anii petrecuţi în lumea arabă îşi ceruseră tributul. Şi-l plătise: cu inocenţa şi cu tinereţea lui. El însuşi îşi amintea cu greu de acel flăcăiandru ce încerca să-şi ascundă timiditatea şi lipsa de experienţă sub masca aroganţei şi a trufiei.

Fusese nechibzuit şi prost. Dar vremea regretelor trecuse. Acum sosise timpul să regleze conturile cu trecutul.

Balansând uşor scaunul aflat în echilibru sub el, deschise dosarul şi începu să lectureze concentrat raportul detectivului pe care-l plătise în urmă cu trei ani la Marsilia.

După aproape o oră de studiu amănunţit, închise calm dosarul şi-l aruncă pe birou, apoi îşi dădu capul pe spate şi-şi aţinti privirile spre tavan, rumegând informaţiile pe îndelete.

Era mai bine decât îndrăznise să spere. De fapt, lucrurile se aranjaseră de minune, ca şi cum întregul univers ar fi conspirat pentru el, ademenindu-l să lovească.

Dar nu era destul. Voia mai mult. Mult mai mult. Voia totul!

N-avea să se mulţumească doar să-l ruineze pe cel care-i distrusese viaţa. Trebuia

să-l facă să cunoască umilinţa, înfrângerea, dizgraţia şi ruşinea absolută. Voia să-l strivească, să-l distrugă. Avea să-i ia tot ceea ce iubea, tot ceea ce era important, cu adevărat important pentru el. Avea să-i ia tot!

Şi ştia exact ce avea de făcut.

CAPITOLUL 1

Claire intră pe porţile de la Willow’s Lake fără a-şi dezminţi natura pe care Dumnezeu i-o dăruise cu atâta generozitate: ca o tornadă în plină desfăşurare, mânându-şi iapa cu dexteritate pe lângă rondourile de flori ale mătuşii Sarah. Ajunsă în faţa intrării principale, trase de hăţuri cu putere, făcând-o pe Muriel să se cabreze şi să necheze în semn de protest.

— Iartă-mă, iubito, murmură ea în timp ce descăleca grăbită, dar aducem cu noi veşti importante, care nu mai suferă amânare. Iapa sforăi nemulţumită şi Claire surâse, bătând-o uşurel pe crupă. O să primeşti o porţie dublă de morcovi pentru că ai fost atât de destoinică. Ai grijă de ea, îi aruncă peste umăr lui Otto, care apăruse de după colţul casei, grăbindu-se spre animalul care-i făcea viaţa un iad de fiecare dată.

— Fiţi fără grijă, stăpână, promise argatul, apropiindu-se prudent de Muriel, care-l privi chiorâş.

Claire îşi înghiţi amuzamentul şi se răsuci pe călcâie. Între Muriel şi Otto exista o veche şi trainică duşmănie, amândoi fiind mult prea orgolioşi şi încăpăţânaţi pentru a cădea la pace.

Urcă sprintenă cele patru trepte de la intrare şi păşi în antreul răcoros, scoţându-şi mănuşile din mers.

— Miss Claire… începu Malfred, ieşindu-i în întâmpinare.

— Unde-i mătuşa Sarah? îl întrerupse tânăra femeie, întinzându-i mănuşile din piele moale de culoarea teracotei.

— Lady Sarah este în salonul mare şi…

— Mulţumesc, Malfred. Cere-i doamnei Bird să facă o limonadă şi să o aducă acolo. Plimbarea asta mi-a făcut sete.

Şi dispăru grăbită pe coridor înainte ca majordomul să mai apuce să spună ceva.

Malfred oftă resemnat, dându-şi ochii peste cap, se răsuci pe călcâie şi o luă în direcţie opusă. Când mica stăpână era grăbită… Ei bine, era grăbită şi gata.

Claire intră în salon turuind, cu ochii plecaţi, luptându-se să desfacă şirul de năsturaşi de la jacheta elegantă de călărie, jurându-şi cu proxima ocazie să-i înlocuiască cu bride sau, eventual, nişte panglici de satin. Orice ar fi fost de preferat chestiilor ălora mici şi ticăloase, care-i puneau de fiecare dată răbdarea la grea încercare.

— Mătuşă Sarah, nici n-o să-ţi vină să crezi ce am aflat! Forest Hill are un nou proprietar care deja s-a şi mutat acolo.

— Claire se împiedică de marginea covorului dar se redresă imediat şi continuă să-şi deşerte noutăţile:

— Doamna Doyle spune că este neînsurat, tânăr, chipeş, fermecător, manierat şi, după toate aparenţele, foarte bogat!*…*

— Claire…

— Cred că gemenele Dogherty sunt în culmea extazului, declară fata, încruntându-se bătăioasă la unul dintre năsturaşi, care refuza să se alinieze cuminte lângă fraţii lui deja eliberaţi din găicile minuscule.

— Claire…

— De când lordul Raven şi distinşii lui musafiri au părăsit Golden House în favoarea Londrei, trăiesc într-o continuă deprimare, continuă tânăra femeie cu o uşoară ironie în glas. Sosirea acestui domn poate că le va mai ridica moralul. De abia aştept să asist la spectacol. Pun pariu că-n capul lor deja bat clopotele la biserică.

— Clarice Victoria Seymoure!

Vocea agasată a mătuşii Sarah tună dintr-odată, făcând-o să tresară şi să-şi ridice privirea nedumerită. În secunda următoare, îngheţă.

Bărbatul stătea în picioare. Era înalt, brunet, chipeş şi, judecând după hainele impecabil croite şi elegante, foarte bogat. Brusc, realiză cine era necunoscutul şi

genunchii i se înmuiară, în timp ce ruşinea îi zvâcni în obraji cu putere.

Oh, Iisuse! gândi ea, simţind că-i vine rău.

— Domnule Blackwell, îngăduiţi-mi să vi-o prezint pe nepoata mea, Claire, rosti lady Sarah cu un zâmbet suav, ce-i voala iritarea vădită, stârnită de gafa tinerei femei. Draga mea, vecinul nostru de la Forest Hill a avut amabilitatea de a ne prezenta omagiile sale.

Bărbatul se înclină uşor, privind-o amuzat. În sinea ei, Claire se făcu mică. Nu era pentru prima dată în viaţa ei când dădea cu bâta-n baltă, dar de data asta o făcuse cu o infinită graţie.

— Domnule Blackwell, schiţă ea o jumătate de reverenţă, făcând un efort să-i susţină privirea. Ochii lui o priveau direct, cu o oarecare urmă de interes. Aveau o culoare stranie, plumburie, ca nemărginirea întunecată a cerului de vară înaintea furtunii. Dar erau la fel de reci, de duri şi de distanţi ca gheaţa icebergurilor din mările nordului.

— Miss Seymoure, i-o întoarse el galant, cu o voce profundă, baritonală.

— Cum găsiţi Cornwall-ul, domnule Blackwell? îl întrebă ea, îndreptându-se spre canapeaua lângă care se afla mătuşa Sarah.

Se aşezară amândouă ca la comandă, cu mâinile împreunate în poală, şi-l priviră amabile, una încercând să-şi ascundă curiozitatea, cealaltă – jena.

— Încă n-am apucat să-mi dau seama, răspunse musafirul, ocupându-şi locul în fotoliul antic. Am sosit abia aseară.

— Este foarte amabil din partea dumitale că te-ai gândit să ne faci o vizită şi încă atât de devreme, rosti emoţionată mătuşa Sarah.

— Îmi place să-mi cunosc vecinii, declară bărbatul serios, cu ochii aţintiţi asupra lui Claire. Şi cum nu prea cunosc pe nimeni în ţara asta, am decis că cel mai bine este să fac eu primul pas. Cu cât ne cunoaştem mai repede, cu atât mai bine, nu credeţi?

— Nu sunteţi englez? făcu Claire surprinsă, încercând să-şi liniştească nervii din stomac. Ceva în bărbatul din faţa ei o tulbura. N-ar fi ştiut să spună ce anume. Părea un om liniştit, echilibrat şi calm, dar?

— Nu. Sunt american. Din New York.

— Şi cum se face că aţi ajuns să vă cumpăraţi o proprietate atât de îndepărtată de Londra?... Credeam că toţi americanii preferă Capitala.

Bărbatul zâmbi în sinea lui. Se aşteptase la acest bombardament de întrebări.

— Am dorit pentru o perioadă să mă retrag într-un loc liniştit, departe de agitaţia marilor oraşe. Şi am dorit să cunosc şi alte locuri. Anglia mi s-a părut cea mai bună alegere.

— Nu aveţi rude aici? se interesă mătuşa Sarah.

— Nu. Familia mea a rămas în America, sau, mă rog, o parte din ea. Tatăl meu a murit acum cinci ani, iar mama s-a recăsătorit acum patru luni cu un conte francez şi s-a stabilit la Marsilia. Sora mea s-a măritat acum un an, iar fratele meu studiază dreptul la Boston.

— Iar dumneata te-ai decis să vii aici, concluzionă lady Sarah mulţumită, zâmbind cu căldură.

— Da.

— Nădăjduiesc să aflaţi aici tot ceea ce-aţi sperat să găsiţi atunci când aţi plecat la drum. Ţinutul este renumit pentru peisajele sale încântătoare. Şi o să aveţi parte de toată liniştea din lume.

— Până acum aşteptările nu mi-au fost înşelate deloc, replică bărbatul galant, cu ochii pironiţi asupra tinerei femei. Peisajele sunt, într-adevăr, fermecătoare.

Claire se simţi intimidată şi oarecum flatată. Avea senzaţia bizară că răspunsul acelui bărbat o viza pe ea direct şi personal. Dar, o clipă mai târziu, impresia îi fu spulberată când inopinatul musafir o întrebă dintr-odată, cu o seriozitate şi un interes prost jucate:

— Şi, deci, în opinia dumitale, miss Seymoure, spre care dintre gemenele Dogherty ar trebui să-mi îndrept atenţia?

Claire trase încet aer în piept, simţind cum faţa îi ia foc. O simţi pe mătuşa Sarah ţinându-şi respiraţia odată cu ea. Un gentleman adevărat ar fi trecut peste comentariile ei cu eleganţă şi ar fi scutit-o de penibilul situaţiei. Individul din faţa ei era un bădăran. Alesese să stoarcă lămâia-n nas şi ea nu putea suferi să fie obiectul amuzamentului sarcastic al cuiva. Antipatia pentru el se instală brusc şi definitiv. Nu avu de ales decât să opteze pentru impertinenţă, drept pentru care îşi înălţă bărbia şi-l privi cu îndrăzneală:

— Asta depinde, domnule Blackwell. Ambele domnişoare sunt nişte minunăţii ambulante. Dacă vă doriţi o soţie supusă, cu mintea netedă şi cu şira spinării flexibilă, atunci oricare dintre ele vă este potrivită.

— *Claire!*

Tânăra îşi mută privirea încruntată spre mătuşa ei, care o privea cu un reproş mut, şi-şi muşcă buzele, înghiţindu-şi restul replicii. Bărbatul îşi îngustă ochii, părând că reflectează la vorbele ei. Într-un final se mulţumi să dea încet din cap.

— Am să ţin minte asta.

Câteva minute mai târziu, după o conversaţie lipsită de miez, domnul Blackwell se ridică şi-şi luă la revedere de la gazdele sale, părăsind conacul.

— Pentru Dumnezeu, Claire, ce este cu tine?! o admonestă mătuşa Sarah cu o voce încărcată de indignare, de îndată ce rămaseră singure. După ce că-l pui pe bietul om într-o situaţie jenantă, mai ai şi îndrăzneala să-l insulţi!

— A meritat-o! replică Claire cu amărăciune şi supărare în glas. Ar fi putut să lase lucrurile aşa, dacă ar fi avut un dram de bun simţ... Şi cu ce l-am făcut să se jeneze, mă rog? Din câte îmi amintesc, am spus că este tânăr, chipeş, neînsurat, fermecător, manierat şi foarte bogat. După mine, l-am îngropat în complimente pe care, ulterior, am constatat cu regret că nu le merită nici pe jumătate.

— Este vecinul nostru. Ar fi trebuit să-i lăsăm o impresie frumoasă despre noi.

— Ha! făcu Claire ironică. Mare pagubă. Şi apoi, ştii ce se spune despre americani: sunt nişte sălbatici.

— Domnul Blackwell nu pare să fie aşa.

— Dacă ar fi fost un om educat, mi-ar fi trecut neatenţia cu vederea.

— Dacă n-ai fi atât de zăpăcită şi de repezită, atunci n-ai mai face atâtea gafe!

— Mătuşă Sarah, îşi îndulci Claire tonul, luându-i mâinile femeii care-i ţinea loc de mamă şi prietenă, ştii că nu pot să fiu altfel. Am încercat. Zău că da! Dar asta mi-e firea. Nu mă pot schimba. Nu pot să fiu ca biata mama!

Sarah oftă amintindu-şi de sora ei, Amalia, care, dezamăgită de viaţa conjugală şi de repetatele escapade amoroase ale lui Fitzgerald Seymoure, se retrăsese în mănăstirea Sf. Agata pentru a-şi petrece ultimii ani din viaţă în linişte şi reculegere. Şi murise de inimă rea. Abia când Sarah venise să locuiască în urmă cu nouă ani la Willow’s Lake ca să aibă grijă de Claire, realizase ce avusese sora ei de îndurat timp de aproape zece ani de căsnicie. Fitzgerald era un bărbat dificil, egoist, crud şi autocrat. Şi acum se mira cum din doi oameni ursuzi, nefericiţi şi deprimaţi ieşise o asemenea rază de soare.

Claire nu-l moştenise pe niciunul dintre ei. Era o tânără mereu veselă, generoasă, comunicativă, care găsea puterea să se bucure de orice. Cu toate că era împrăştiată, uitucă şi, de cele mai multe ori, avea o limbă ascuţită pe care o folosea fără milă, fata era bună la suflet şi avea o judecată sănătoasă. La aproape douăzeci şi unu de ani, Claire avea mintea unui om adult şi un simţ al realităţii foarte bine înrădăcinat.

Privind-o, Sarah simţi cum dragostea îi inundă fiecare colţişor al inimii. Claire era copilul ei în toate sensurile. Mândria şi bucuria ei. Şi dorea s-o vadă fericită şi împlinită. Numai că planurile de căsătorie ale lui Fitzgerald în privinţa feţei nu coincideau deloc cu ceea ce-şi dorea Sarah pentru ea. Lordul Seymoure le adusese la

cunoştinţă în urmă cu o lună că intenţiona un debut în sezonul scurt din toamnă, o formalitate de altfel, pentru că fata avea viitorul asigurat: discutase deja cu contele de Huntly în vederea unei căsătorii. Aveau să-l cunoască oficial imediat după ce Fitzgerald avea să se întoarcă din voiajul făcut în Orientul îndepărtat, adică peste vreo trei luni.

Dar în trei luni se puteau întâmpla multe, îşi zise ea, cu gândul la noul stăpân de la Forest

Hill.

Aşteptările îi fuseseră grav înşelate. Fata nu era deloc cum se aşteptase să fie.

Când cumpărase Forest Hill-ul, singurul lucru la gândise era că avea să sucombe de plictiseală şi de silă în Cornwall, dar se consolase cu ideea că treaba pe care o avea de terminat aici avea să-i aducă la sfârşit o imensă satisfacţie.

Surpriza aproape că-i luase graiul. Claire Seymoure era o… *apariţie.*

De statură potrivită, avea forme graţioase exact acolo unde orice femeie ar trebui să le aibă. Şatenă, cu ochi căprui şi mari, incredibil de frumoşi. Avea nasul fin şi drept, gura era generoasă şi pârguită. Dar cel mai mult îl surprinsese spiritul ei. Fata nu era o mototoală. Avea creier şi temperament.

Faptul că tânăra lady îi întrecuse cu mult aşteptările adăuga o notă de culoare şi divertisment şederii lui în Cornwall.

Viitorul se anunţa interesant, cu siguranţă!

CAPITOLUL 2

Trecuseră cinci zile de la vizita nesuferitului proprietar de la Forest Hill şi Claire nu mai avusese neplăcerea de a se întâlni cu el.

În sinea ei, Claire se simţea uşurată de acest lucru. Bărbatul acela antipatic îi făcea impresia unuia care vâna greşelile celorlalţi pentru a se amuza apoi pe socoteala lor. Iar ea era genul de persoană care i-ar fi furnizat domnului Blackwell muniţie pe gratis şi chiar din belşug. Nu.

trebuia să evite compania lui, mai ales în societate. În câmp deschis, i-ar fi putut ţine piept cu siguranţă, dar în public trebuia să se cenzureze de dragul mătuşii Sarah. Îi promisese c-o să fie drăguţă cu noul vecin şi ea niciodată nu-şi încălca vorba. Dar avea să facă tot posibilul să se ţină cât mai departe de acel american necioplit…

Fu uimită când se trezi pe culmea dealului care separa Willow’s Lake de Forest Hill, privind confuză la construcţia medievală ce se înălţa maiestuoasă în faţa ochilor ei.

Iniţial, castelul fusese conceput ca o fortăreaţă. Dar şirul de proprietari care se perindaseră de-a lungul vremurilor printre camerele de la Forest Hill dărâmaseră zidurile de apărare, transformând fortăreaţa în ceea ce era astăzi: un castel masiv, cu ferestre largi, arcuite, înconjurat de bariera naturală a unei păduri seculare de stejari.

Claire nu pusese niciodată piciorul la Forest Hill, deşi îşi dorise asta. Auzise că interioarele erau grandioase, galeriile găzduiau colecţii impresionante de arme medievale şi tapiserii, iar biblioteca se număra printre cele mai bogate din ţinut. Dar între tatăl ei şi vechiul proprietar existaseră nişte neînţelegeri încă dinainte ca ea să se fi născut, iar relaţiile fuseseră mai mult decât distante. Nu se vizitaseră niciodată, în societate se ignoraseră reciproc şi în particular se împroşcau cu noroi ori de câte ori li se ivea ocazia.

Claire încercase să afle motivul pentru care nu se aveau bine cu vecinii de la Forest Hill, dar tatăl ei fusese mai mult decât evaziv. Din vorbele lui, Claire trăsese concluzia că resentimentele datau încă din vremea tinereţii lor, când făceau afaceri împreună.

În urmă cu zece ani, Forest Hill îşi începuse declinul. Lordul Graydon îşi pierduse o parte din averea familiei prin investiţii neinspirate şi acest lucru se reflectase în viaţa de la Forest Hill. Personalul fusese redus la jumătate, grajdurile s-au golit treptat, o parte din obiectele de artă au fost scoase la licitaţie. Din bârfele locale, Claire auzise că lordul Graydon îl învinuia pe tatăl ei pentru momentele dificile prin care trecea iar acest lucru o mâhnise şi o înfuriase teribil. Avea nouăsprezece ani şi era suficient de

matură ca să-şi ia inima în dinţi şi să meargă la Forest Hill pentru a cere lordului Graydon să înceteze cu insultele la adresa tatălui ei. Ştia că Fitzgerald nu era un monument de bunătate şi altruism, dar era tatăl ei şi Claire, în calitate de unic copil al lui, avea datoria de a-l apăra. Intenţiona să afle clar care era motivul care stătea la baza supărării şi dispreţului dintre ei şi să încerce o reconciliere între părţile implicate. Însă lordul Graydon găsise de cuviinţă să moară între timp şi Claire rămăsese cu un sentiment adânc de frustrare şi regret. Asta se întâmplase cu doi ani în urmă şi de atunci proprietatea se degradase încet dar constant.

Privind la oamenii care munceau susţinut în curtea castelului, încercând să mai salveze ceva din splendidele tufe de trandafiri albi, altă dată mândria grădinilor de acolo şi care acum erau sufocate de asediul nemilos al buruienilor şi al bălăriilor, Claire se întreba dacă noul proprietar avea să mai poată reda ceva din măreţia de odinioară a domeniului.

— Grozavă priveliştea, nu-i aşa?

Vocea bubui chiar în spatele ei, făcând-o să tresară puternic. Muriel, simţindu-i încordarea, sforăi nemulţumită şi începu să frământe iarba sub copite, mergând lateral. Claire avu nevoie de câteva secunde bune ca s-o calmeze.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Blackwell, vreţi să mă aveţi pe conştiinţă?! se încruntă Claire, privindu-l cu reproş.

— Iartă-mă! N-am intenţionat să te sperii, jur. Credeam că m-ai auzit când am urcat culmea. Claire îşi miji ochii, aruncându-i o privire suspicioasă. Bărbatul o studia cu o expresie gravă, spoită cu o undă de regret. Părea sincer. Fata îşi muşcă buzele, îmblânzindu-se.

Era îmbrăcat complet în negru, singura pată de culoare fiind albul cămăşii şi a eşarfei înnodate simplu la gât. Inclusiv armăsarul pe care-l călărea era negru ca smoala. La lumina zilei părul lui căpăta reflexe castanii. Bronzul sănătos îi scotea şi mai mult în evidenţă culoarea electrizantă a ochilor. Privindu-l, Claire se simţi străbătută de un fior. În ciuda antipatiei pe care o simţea pentru el, nu putu să nu constate că era un bărbat elegant şi chipeş. Ce păcat că manierele lui lăsau de dorit! gândi ea.

— În acest caz, eşti iertat, domnule Blackwell.

— Mulţumesc. Aveţi o inimă tare bună, miss Claire.

Numele ei avu o rezonanţă stranie în gura lui. Îl rostise pe un ton profund, încărcat de senzualitate, provocându-i un mic spasm în stomac.

Claire deveni prudentă. Bărbatul o studia cu o privire intensă, gravă şi întunecată.

— Aţi vizitat castelul până acum? se interesă el, mânându-şi armăsarul pentru a-l alinia cu iapa ei, care primi apropierea la fel de suspicioasă ca şi stăpâna ei.

Cunoştea adevărul, dar voia să-i testeze caracterul.

— Nu, oftă Claire, privind spre edificiu. Tata şi lordul Graydon niciodată n-au. Ei bine, să spunem că n-au fost tocmai în termeni cordiali.

— De ce?

— Nu ştiu, ridică fata din umeri cu un aer trist. Am încercat să aflu, dar tata n-a fost tocmai explicit şi când m-am decis să stau de vorbă cu lordul Graydon, a fost prea târziu. A murit.

— Înţeleg. Dacă aţi binevoi şi v-ar face plăcere, aş fi onorat să-mi faceţi cinstea unei vizite. Claire se răsuci în şa, privindu-l cu un zâmbet surprins. El stătea calm şi serios, aşteptându-i răspunsul.

— Aş fi încântată. Mulţumesc, domnule Blackwell, pentru amabilitate.

Bărbatul dădu din cap şi-şi îndemnă armăsarul în josul dealului. Claire privi în urma lui. O încerca un sentiment ciudat, inexplicabil, care o făcu să ezite.

— Poate că ar trebui să o lăsăm pe altă dată, strigă ea, oprindu-l în loc, la jumătatea pantei. Bărbatul se răsuci cu armăsar cu tot şi o privi gânditor pentru câteva clipe.

— N-aş vrea să vă deranjez, zise Claire repede, umezindu-şi buzele nervoasă.

— Miss Seymoure, niciodată n-am profitat de vreo femeie împotriva propriilor ei dorinţe, rosti el încet, fixând-o cu gravitate.

— N-am vrut să sugerez aşa ceva, domnule! minţi Claire, împingându-şi bărbia în faţă şi arătându-se indignată.

— Atunci?

Un singur cuvânt. Simplu, direct şi ultimativ, care nu-i dădea prea multe opţiuni.

— Păreţi un om ocupat şi n-aş vrea să abuzez de.

— Credeţi-mă, nu abuzaţi deloc, miss Claire, o linişti el, schiţând un zâmbet mic în colţul gurii. De altfel, eu m-am oferit. Vă rog, insistă el cu seriozitate. Sunt un străin prin părţile acestea şi încerc să-mi fac prieteni. Cu dumneata am început cu stângul. Motiv pentru care doresc să-mi cer scuze dacă v-am părut necioplit la Willow's Lake. N-am intenţionat să vă necăjesc, ci doar… tentat să văd dacă firea vă este la fel de vie pe cât de delicios de zăpăcită îmi păreaţi, sfârşi el cu o umbră de umor în privirile cenuşii.

Sprâncenele ei se ridicară drept în creştetul capului. Nu-şi dădea prea bine seama dacă o insulta sau îi făcea complimente. În mod ciudat, vorbele lui avură un efect plăcut asupra ei, drept pentru care se decise să se simtă măgulită. Şi să-i dea bărbatului din faţa ei o nouă şansă.

— În acest caz, ar trebui să-mi cer şi eu scuze pentru impertinenţa cu care am făcut toate acele afirmaţii despre domnia voastră.

— Exclus! clătină el din cap, respingându-i intenţia. A fost descrierea cea mai drăguţă pe care mi-a făcut-o vreodată o femeie. Veniţi!

Înfigându-şi călcâiele în coastele iepei, Claire îl urmă amuzată. Se părea că noul ei vecin ştia să fie fermecător atunci când o dorea.

Interiorul castelului nu era aşa cum se aşteptase să fie. Tapetul se cojea pe alocuri, perdelele erau îngălbenite, draperiile de catifea se decoloraseră de-a lungul timpului, mobila fusese prost întreţinută. Pardoselile de lemn erau zgâriate, umflate de umezeală şi pătate, zugrăveala de pe tavane se coşcovise. În aer plutea un miros greu de praf, aer stătut, naftalină, mucegai şi şoareci.

În urmă cu o sută de ani, castelul fusese nestemata ţinutului, alături de Tintagil. Era de necrezut, o crimă! faptul că ajunsese în halul acela de degradare.

Şocul pe care-l simţea Claire era atât de mare, încât cu greu reuşi să şi-l ascundă.

— Ştiu că totul arată deplorabil, dar am de gând să-i redau strălucirea şi grandoarea de altă dată, rosti proprietarul, îngustându-şi ochii gânditor în timp ce măsura imensa sală de bal.

Şi nu minţea. Cât timp avea să zăbovească în Cornwall, intenţiona serios să-l pună pe picioare. Era doar o chestiune de afaceri. Îl cumpărase cu banii jos pe o nimica toată şi, după ce avea să termine restaurarea lui, urma să-l vândă pe bani grei. Teoretic, cu puţin noroc, avea să-şi scoată înzecit investiţia. În plus, îl ajuta să nu căpieze de plictiseală câtă vreme stătea acolo. Nu era obişnuit să stea degeaba şi să nu facă nimic.

Claire îi aruncă o privire scurtă. O mişca dorinţa acelui om, un străin venit de departe, de a reda istoria şi frumuseţea cuvenită acelui edificiu.

— Dacă nu vă descurcaţi cu decorurile, aş fi fericită să vă ajut, se trezi Claire vorbind. Bărbatul îşi coborî ochii spre ea, privind-o vag surprins.

— Îţi apreciez oferta şi-o accept, miss Seymoure. Cu siguranţă unele lucruri vor avea nevoie de imaginaţia, talentul şi sensibilitatea unei femei. Vă mulţumesc.

— Cu plăcere, domnule.

Bărbatul schiţă urma palidă a unui surâs, fixând-o cu intensitate şi Claire îşi mută privirea, simţindu-se dintr-odată tulburată.

Zece minute mai târziu Claire se trezi transportată în cel mai minunat vis al ei.

Biblioteca era enormă, o încăpere de treizeci de metri pătraţi, înaltă de şase metri, cu pereţii acoperiţi până-n tavan cu rafturi care gemeau de cărţi.

Sute de cărţi. Mii de cărţi! gândi tânăra extaziată, rotindu-se încet în mijlocul încăperii, cu mâinile duse la gură într-o atitudine evlavioasă şi ochii larg căscaţi şi plini de comorile pe care le vedea depozitate pe rafturile prăfuite.

— Oh! Oh, Doamne Dumnezeule!... Domnule Blackwell, realizaţi ce aveţi aici?!

Bărbatul, care rămăsese în prag şi o urmărea tăcut cu braţele încrucişate pe piept, nu făcu decât să ridice un umăr nepăsător.

— O bibliotecă foarte mare pe care am moştenit-o cu restul, rosti el, în voce ghicindu-i-se amuzamentul.

— Nu, nu este doar o bibliotecă. Este *raiul* bibliotecilor! şopti Claire cu veneraţie în glas, întorcându-se spre el şi privindu-l cu ochi mari, strălucitori.

— Citeşti mult, miss Seymoure? se interesă el, arcuindu-şi o sprânceană.

— Dacă citesc mult? repetă ea uimită, izbucnind apoi într-un râs la fel de cald şi iute ca o ploaie de vară. Doamne, cărţile sunt singurul meu refugiu! îşi presă ea mâinile pe piept, privindu-l cu ochi scăpărători. Aş fi în stare să citesc şi-n somn!

— Fascinant. Un refugiu în alt refugiu nu este oare prea mult?

— De ce credeţi asta? făcu ea suav, privindu-l cu îngăduinţă. Nu consideraţi că, în general, oamenii dorm prea mult şi asta în detrimentul lor?

Bărbatul o privi vag nedumerit.

— Mă tem că nu vă pot urmări logica, mărturisi el, studiind-o cu atenţie.

— Oamenii dorm chiar şi atunci când nu dorm, continuă ea pe acelaşi ton, în timp ce se apropia de unul dintre corpurile bibliotecii. Dacă n-ar fi aşa, lumea în care trăim ar fi mai bună. Marea noastră majoritate plutim într-un soi de amorţeală a simţurilor şi ne place să afirmăm că suntem treji. Suntem indiferenţi la nevoile şi suferinţele celor din jur sau, pur şi simplu, orbi. Ne place să credem că trăim această viaţă cu decenţă şi demnitate, dar aceste două lucruri sunt de cele mai multe ori o spoială la suprafaţa entităţii noastre, o imagine a ceea ce dorim să creadă lumea despre noi... Se întrerupse, aruncându-i o privire jenată peste umăr. Vorbesc mult şi fără sens, aşa-i?

— Nu, vorbeşti mult şi cu miez, o contrazise bărbatul cu gravitate, desprinzându-se din prag şi pornind agale spre ea. Şi ai dreptate. Cei mai mulţi dintre noi dorm cu ochii deschişi. Conştiinţa este amorţită de somn şi ei o preferă aşa, altfel ar fi robii unor principii nobile şi asta le-ar cere să-şi sacrifice o bună parte din timpul şi resursele lor în folosul celorlalţi.

— Exact! exclamă Claire însufleţită, împreunându-şi emoţionată mâinile în poală. Dar greşesc! Principiile ar trebui să ne călească spiritul şi să ne ambiţioneze să devenim mai buni, cel puţin în propriii noştri ochi. Pentru că asta este cel mai important: să trăim în armonie cu propriul nostru cuget şi spirit.

— Da, dar în realitate şi din nefericire puţini dintre noi ajungem la o astfel de maturitate şi înţelepciune. Mai ales la o vârstă atât de fragedă ca a dumitale.

Claire se trezi roşind. Bărbatul din faţa ei era singurul cu care purtase vreodată o discuţie serioasă şi asta fără să-i trezească amuzamentul său, mai rău, dispreţul. O *ascultase,* nu doar o *auzise.* Era primul bărbat care o trata cu seriozitate şi... care avea darul de a o tulbura.

Ajunsese aproape de ea şi o privea atent şi concentrat, răceala din ochii cenuşii fiind înmuiată de căldura unui zâmbet interior. Dar buzele refuzau să părăsească linia severă a naturii lui grave. Privindu-l în ochi, Claire avu senzaţia subită că se sufocă. Ceva din prezenţa acelui străin o copleşea şi o intimida teribil.

Înghiţind în sec, Claire îşi feri privirea şi se răsuci orbeşte spre rafturile cu cărţi, concentrându-se asupra titlului primului volum pe care îi căzură ochii.

— Oh, Doamne, aveţi cea mai valoroasă operă a lui Middleton! izbucni ea dintr-odată, uitând cu totul de ciudata stare care o stăpânise mai devreme, în timp ce extrăgea cu mâini tremurătoare volumul gros legat cu coperţi de piele.

Blackwell îşi înclină capul uşor pentru a putea citi titlul lung cât o zi de post: *Anchetă liberă asupra puterilor miraculoase despre care se spune că ar fi existat în*

Biserica creştină de-a lungul vremii.

— Mda, aşa s-ar părea. N-am apucat să le fac inventarul, oftă el. Habar n-am câte cărţi sunt de toate.

— Această carte, gesticulă Claire cu volumul prin faţa ochilor lui, întrerupându-l, a fost editată în 1748, anul în care Middleton a dat-o la tipărit pentru prima oară. Anul în care David Hume a publicat *Despre miracole* şi a susţinut că eseul lui Middleton este net superior lucrării sale. *Asta,* îi vârî ea cartea sub nas, *este aur pur,* domnule Blackwell!

Îl privea cu ochii atât de mari şi plini de convingere şi însufleţire încât, pentru o clipă, fu fascinat de lumina spiritului ei.

— Ţi-o dăruiesc, rosti el brusc, cuprinzându-i încheietura mâinii care-i agita cartea prin faţă. Claire amuţi, clipind des, luată prin surprindere.

— Oh, nu… N-aş putea să…

— Insist. Mi-ar face o deosebită plăcere s-o primeşti.

— E prea mult, domnule Blackwell, şi

— Miss Seymoure, urăsc să mă milogesc de cineva! rosti el pe un ton apăsat, eliberându-i mâna.

— Domnule Blackwell, nu realizaţi în întregime valoarea acestei cărţi. Acum un an, la Brighton, în cadrul unei licitaţii private, un exemplar din această primă ediţie a fost vândut pentru suma de o mie cinci sute de lire. *O mie cinci sute*, sir!

— Vă aparţine.

— Domnule, sunteţi surd cumva?!

— Pentru Dumnezeu, miss Seymoure, nu mă interesează valoarea ei pe piaţă! tună el, enervat. Este valoroasă pentru tine, aşa că ia-o!

Claire încremeni. Preţ de câteva clipe nu făcu decât să-l privească şocată, strângând cartea la piept. Nu ştia prea bine cum să interpreteze gestul sau vorbele lui.

— Accept, cu o singură condiţie, rosti ea într-un târziu.

Ochii lui se îngustară. Părea enervat sau amuzat, Claire nu-şi dădea seama care din două.

— O primesc numai dacă mă lăsaţi să vă inventariez biblioteca, să vă aranjez cărţile după subiectul tratat şi să întocmesc un catalog de recepţie. Aşa mi-ar fi mai simplu şi mai uşor să vă accept gestul absolut Nepreţuit.

Sprânceana lui se înălţă uşor. Se înclină în faţa ei ceremonios, rostind:

— M-ai scăpa de o adevărată corvoadă, miss Claire. Dar dumneata o să ieşi în mare pierdere.

— Îmi asum riscul. Prin urmare, avem o înţelegere, domnule Blackwell, surâse tânăra femeie cu gingăşie.

— Aşa s-ar părea.

— De mâine?

— De mâine.

Se priviră drept în ochi, el serios şi atent, ea zâmbitoare şi entuziasmată.

— E timpul să mă retrag. Mătuşa mea mă aşteaptă.

— Bineînţeles.

O conduse până la ieşire, se salutară cu eleganţă şi Claire se răsuci, ridicându-şi fustele ca să-şi vâre vârful ghetei în scăriţă. În clipa următoare îi simţi mâinile mari pe talie şi, o bătaie de inimă mai târziu, se pomeni în spatele lui Muriel. Uşurinţa cu care o manevrase, săltând-o fără niciun efort în spatele iepei, denota o forţă fizică uluitoare şi Claire se simţi cuprinsă de o amorţeală ciudată. Gestul lui fusese de o intimitate stranie, copleşitoare.

— Pe mâine, miss Seymoure.

Claire îl privi buimăcită. Nu făcu decât să dea din cap prosteşte, incapabilă să articuleze vreun sunet, după care-şi înfipse călcâiele în coastele iepei.

Bărbatul rămase pe loc, urmărind-o cu privirea până când silueta ei dispăru după muchia dealului. Ochii i se mijiră gânditori.

Întâlnirea lor fusese neaşteptat de fructuoasă. Vreme de aproape patru zile îşi muncise mintea cum să facă să se apropie de ea fără a-i trezi suspiciunile, conştient că fata nu era uşor de prostit. Şi, dintr-odată, lucrurile evoluaseră îmbucurător.

Ar fi trebuit să fie încântat de rezultate. Dar era ceva ce-l sâcâia în adâncul lui. Un sentiment palid care avea de a face a naibii de mult cu conştiinţa lui demult îngropată, un sentiment pe care nu-l avusese cu certitudine atunci când se trezise în zorii acelei dimineţi.

Înjurând murdar printre dinţi, tânărul bărbat se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi întinşi spre castel.

— Aşa că de mâine încolo o să-mi petrec dimineţile la Forest Hill, aranjându-i cărţile pe căprării, rosti Claire, încruntându-se uşor peste ceaşca de ceai.

— Dar asta este minunat! exclamă lady Sarah cu emoţie în glas.

— Poate c-ar trebui să mă însoţeşti, sugeră tânăra femeie fără să zâmbească.

— Oh, Claire, regret, dar ştii că sunt alergică la praf şi mucegai! făcu o pauză, privindu-şi nepoata cu seriozitate. Ce anume te îngrijorează, Claire?

— Nu ştiu, oftă fata, punându-şi ceaiul pe tavă şi ridicându-se în picioare. Nimic serios, probabil. Poate că atmosfera de la Forest Hill m-a răvăşit puţin.

— Povesteşte-mi!

Claire zâmbi şi începu să-i descrie ceea ce văzuse între zidurile castelului.

CAPITOLUL 3

Dacă ar fi bănuit din capul locului la ce muncă titanică se înhamă, s-ar fi înhămat oricum! trase Claire concluzia după primele trei dimineţi petrecute în biblioteca de la Forest Hill. Era incredibil!

Încăperea aceea era o sursă nesecată de surprize, peştera cu comori a lui Aladin. Descoperise printre rafturile prăfuite, dosite în spatele altor volume, lucrări vechi ale unor autori celebri despre care doar auzise vorbindu-se, fără să aibă ocazia să le vadă, deşi pe unele dintre ele le căutase ca o maniacă. Era drept că unele aveau o mare nevoie de reparaţii, filele fiind scăpate din legătură şi coperţile pe jumătate distruse de umezeală, dar ele *existau* cu adevărat şi ea *le ţinuse în mână!*

Poetica I a lui Aristotel şi *Iubirile* lui Ovidiu erau doar unele dintre ele. În total, numărase până acum şaptesprezece cărţi de o valoare inestimabilă. Şi, cu o singură excepţie, pe toate le descoperise astăzi.

— Va trebui să-ţi plătesc pentru munca dumitale, miss Seymoure, se auzi vocea gravă a proprietarului din pragul uşii.

Claire, care stătea cocoţată în capul scării pentru a putea debarasa şi ultimul raft al corpului de bibliotecă la care muncea de trei zile, se răsuci cu braţele pline de cărţi şi-l privi zâmbitoare.

— Asta iese complet din discuţie, domnule Blackwell, refuză ea cu hotărâre, în timp ce cobora cu grijă scara, ţinându-şi fustele ridicate pentru a nu-şi călca pe tiv. Am avut o înţelegere din capul locului, aşa că nu revenim asupra termenilor. Dar aş fi foarte fericită dacă mi-aţi împrumuta de pe o zi pe alta unele dintre cărţi.

— Orice doreşti, miss Seymoure, făcu el cu amabilitate, privirile fiindu-i atrase de gleznele subţiri şi fine, înfăşurate în ciorapi de mătase bej, care se zăreau de sub maldărul de jupoane tivite cu dantelă albă. Deocamdată nu am timp pentru citit, aşa că întreaga bibliotecă este la dispoziţia dumitale.

În ultimele trei zile o lăsase să lucreze singură în bibliotecă, fără s-o deranjeze. În primul rând – pentru că dorea s-o lase să se acomodeze cu locul, în al doilea rând – pentru că avusese la rândul lui unele treburi de rezolvat.

Parcul începuse deja să-şi arate o parte din frumuseţea şi eleganţa pierdute în ultimul veac, iar în interiorul castelului renovările începuseră în forţă. În mai bine de o jumătate din încăperi tapetul fusese jupuit de pe pereţi, perdelele şi draperiile aruncate la gunoi, mobila fusese atent selectată, fiind păstrate doar piesele care erau unicat şi mai puteau fi recondiţionate. Când cumpărase proprietatea, nu se gândise decât la faptul că achiziţia în sine era un pion important în planurile lui. I se spusese că era locuibilă. Era, dar mirosul de vechi şi degradare îl scosese din minţi. Aşa că se apucase să-şi fructifice timpul şi banii în cel mai satisfăcător mod.

— Mulţumesc, zâmbi Claire încântată, punând piciorul pe podea şi pornind cu teancul de cărţi înspre masa de inventar, unde le aşeză cu grijă. Trebuie să mărturisesc faptul că sunt absolut invidioasă pe domnia ta pentru cărţile pe care le ai! Acestea de aici, zise ea, lăsându-şi mâna cu veneraţie pe un teanc înalt de şase palme, sunt – dacă nu unicat – cel puţin apărute doar într-o singură ediţie, şi chiar şi aceea foarte restrânsă. Iar două dintre ele sunt scrise *de mână* în greaca veche!

— Abia acum aflu lucrurile acestea, răspunse bărbatul, scoţându-şi batista din buzunar şi ridicând-o spre faţa ei. Vă rog, iertaţi-mi îndrăzneala! mai zise şi, înainte ca tânăra femeie să poată reacţiona, îi cuprinse bărbia între două degete, îi înălţă cu blândeţe faţa spre el şi începu să-i şteargă urmele de praf de pe obraz.

Mirosea a magnolii, realiză el într-un colţ al minţii. Şi avea o piele ca mătasea: netedă şi fină, stropită cu o ploaie de pistrui mici, de un auriu palid, pe care abia acum îi observa din cauza îmbujorării ei subite. Privirea îi fu atrasă pentru o clipă de gura ei, cu buze frumos conturate. Şi fu surprins de nodul de tensiune care i se strânse în vintre. Părea atât de dulce, de inocentă şi de *Tentantă!* Era ispitit să-şi lase gura peste

a ei şi să se convingă de faptul că dorinţa pentru ea era doar o iluzie, un fals. Dar asta ar fi fost o greşeală. Era prea devreme, mult prea devreme.

Toate la timpul lor, îşi zise el calm, eliberându-i bărbia şi retrăgându-se doi paşi.

— Aşa este mai bine, rosti bărbatul cu un surâs palid în colţul gurii.

O văzu trăgând încet aer în piept şi ducându-şi o mână nesigură spre locul unde el îi şterse murdăria. Continua să-l fixeze cu ochi mari, plini de o delicioasă nedumerire, fapt care-l făcu să zâmbească în gând.

— Venisem să vă invit să luaţi prânzul cu mine peste o oră, continuă el serios. De fapt, peste trei sferturi de oră, ca să fiu mai precis, adăugă după o scurtă privire aruncată ceasului de pe perete.

— Oh! se încruntă Claire cu un aer confuz. Deja e prânzul?... Dumnezeule, cum mai zboară timpul! exclamă ea, aruncând o privire amorţită spre raftul pe care îl golise numai pe un sfert de cărţi. Iar eu mai am atâta treabă!

— S-a terminat pe ziua de azi.

— În două ore aş fi gata, murmură ea ca pentru sine.

— Miss Seymoure, ai nevoie de o pauză, se arătă bărbatul neînduplecat. Numai şi faptul că ai urcat şi coborât scara aia de atâtea ori e un lucru obositor. Oricum, cărţile astea nu pleacă nicăieri. Tot aici vor fi şi mâine dimineaţă.

Claire îl privi, dându-i în sinea ei dreptate. Era într-adevăr obosită. În plus îi era şi foame. Nu mâncase mai nimic la micul dejun şi nici nu dormise suficient peste noapte, absorbită fiind de lucrarea lui Middleton, pe care o terminase de citit cu puţin înainte de ora patru dimineaţa. Şi la fel păţise şi cu o noapte înainte, când cu greu se îndurase să lase cartea din mână şi să stingă lumânarea.

Au luat prânzul în aer liber, în livada de meri din spatele castelului. Mâncarea era delicioasă, dar Claire se aşteptase să fie aşa din moment ce doamna Randy era cea care orchestra totul în bucătăria de la Forest Hill.

Conversaţia fusese lejeră şi abia mai târziu, când s-a întors la Willow’s, Claire realiză că mai mult ea vorbise decât gazda sa. Desigur, şi el participase la dialog, dar avea un stil atât de subtil de a strecura întrebările în conversaţie, încât interlocutorul nu avea de ales decât să elaboreze răspunsurile într-un mod cât mai cuprinzător şi satisfăcător cu putinţă. Îi vorbise despre copilăria ei, despre părinţii ei, despre mătuşa Sarah, despre lucrurile care-i plăceau şi despre cele pe care le detesta, despre năzuinţele ei, despre prietenii ei. Îi spusese totul! Iar ea nu aflase decât că el călătorise peste tot prin lume şi că intenţiona să stea în Anglia pentru o perioadă nedefinită de timp!

Nici măcar n-avea ce să-i povestească mătuşii Sarah despre el, în afară doar de faptul că făcuse nişte descoperiri uimitoare în biblioteca lui. Şi era încântată că nu plecase de la Forest Hill chiar cu mâna goală. Blackwell o lăsase să ia împrumut două din cele şaptesprezece comori proaspăt dibuite în biblioteca sa şi ardea de nerăbdare să le absoarbă strălucirea în adâncul minţii şi a inimii ei.

Şi o făcu. Până la cinci dimineaţa!

A doua zi la ora nouă era prezentă la Forest Hill. A muncit patru ore neîntrerupt, după care domnul Blackwell a luat-o aproape cu forţa la masă. Bineînţeles, nu s-a putut abţine să nu comenteze cărţile pe care le terminase de citit la crăpatul zorilor, să nu facă analogii şi speculaţii filosofice pe marginea lor. La plecare a împrumutat încă două cărţi, pe care le-a adus numaidecât a doua zi. Cum el era plecat cu treburi în Camelford, a profitat de absenţa lui şi muncit până după-amiaza târziu. A ajuns la Willow’s Lake cu trei cărţi în loc de două.

După o săptămână, era sleită. Era în stare să doarmă sprijinită şi de un gard. Iar la Willow’s treburile se aglomeraseră. Se apropia perioada recoltelor şi trebuiau angajaţi oameni care să secere grâul şi să culeagă cartofii. Cum tatăl ei era plecat, sarcina aceasta îi revenea tot ei. Şi mai trebuia să actualizeze şi registrul contabil. Mătuşa Sarah o ajuta cum putea, dar avea vederea slabă, aşa că trebuia să se ocupe personal

de acte.

Şi asta în detrimentul cititului, la naiba! oftă ea cu năduf.

— Câte cărţi ai reuşit să termini până acum? o chestionă domnul Blackwell într-o dimineaţă.

— Paisprezece, răspunse Claire după o clipă de gândire, înghiţindu-şi un căscat în timp ce lipea cu grijă coperţile unui volum.

— Paisprezece cărţi în opt zile! se miră el. Un adevărat record. N-am cunoscut pe nimeni care să citească atât de mult în atât de puţin timp.

— Când o carte este interesantă şi subiectul ei mă fură, sunt în stare să citesc ore-ntregi, mărturisi Claire, zâmbind visătoare. Iar cele pe care mi le-aţi împrumutat au fost *extrem* de interesante!

— Atât de interesante încât, bănuiesc, ai stat nopţile până târziu.

— De fapt, cu unele dintre ele m-a prins răsăritul citind, scoase ea un mic hohot de râs din gât.

— Deci, în medie, dormi pe noapte cam. Cât? Două-trei ore? Ceva din tonul vocii lui o făcu să-şi înalţe privirea nedumerită.

— Aveţi ceva împotriva cititului? îl întrebă ea, punând cu grijă pensula în borcanul cu clei.

— Am ceva împotriva nechibzuinţei, miss Seymoure! Eşti palidă şi ai cearcănele până la genunchi. Cu puţin efort, te-ai putea înveli cu ele.

Claire clipi mărunt. Atâtea „complimente” la un loc nu primise în viaţa ei.

— Este drăguţ din partea dumitale că vă preocupă sănătatea mea, dar.

— Mă îngrijorezi, miss Seymoure. Dacă nu dormi suficient, o să te îmbolnăveşti.

— O să muriţi de bătrâneţe până când o să ajungeţi să mă vedeţi bolnavă, domnule Blackwell, prezise Claire cu o voce hotărâtă. Am o constituţie zdravănă.

— Văd că nu-mi dai de ales, oftă el. O să am grijă personal să dormi nopţile. Claire zâmbi uimită.

— Şi cum intenţionaţi să faceţi asta? îl provocă ea, zâmbind suav.

— N-o să-ţi mai împrumut nicio carte până când nu-ţi dispar afurisitele alea de umbre de sub ochi, sublinie el cuvintele, pronunţându-le rar, ca sensul lor să-i pătrundă în cuget.

Zâmbetul ei se evaporă instantaneu şi Claire sări în picioare cu o asemenea viteză, încât scaunul i se răsturnă în spate. El o privea în stilu-i caracteristic: tăcut, serios, cu severitate, inflexibil.

— Domnule Blackwell, eu.

— Miss Seymoure, să ne înţelegem bine: din acest moment, nicio carte nu mai părăseşte biblioteca până când cărăuşul lor nu arată odihnit şi cu chipul plin de prospeţime. Dumneata ai ajuns o umbră în nicio săptămână!... Ba mai mult, astăzi este ultima dumitale zi de muncă aici. Consider că valoarea darului meu a fost amortizată, deci înţelegerea noastră s-a încheiat.

Claire deveni livid㠄 Îl privi cu ochi mari, uluită şi îndurerată.

— Dar.

— Niciun „dar”! Ori îmi respecţi dorinţa, ori îţi iei adio de la cărţile mele!

Claire îşi plecă privirea, muşcându-şi buzele. Îi venea să plângă de ciudă. Într-un anume fel, atitudinea lui o rănea. Nu ştia ce să facă. Nu i-ar fi venit să plece cu nasul pe sus, mimând indignarea. Pe de altă parte bărbatul din faţa ei avea dreptate. În ritmul acesta avea să ajungă ca o stafie.

— Domnule Blackwell., începu ea şovăitor, dar chiar în aceeaşi clipă în uşa bibliotecii ciocăni cineva, curmându-i vorba.

— Da, strigă bărbatul, întorcând capul.

Claire văzu faţa mică a cameristei mătuşii ei ivindu-se prin crăpătura uşii. Arăta speriată şi era albă la faţă ca varul.

— Ce s-a întâmplat, Mary? o întrebă Claire, pornind grăbită spre uşă.

— Milady, trebuie neapărat să veniţi! suspină fata, frângându-şi mâinile disperată. Zack zice că domnu’ Dobson şi-a ieşit din minţi. Îl bate pe bietul Simon!

— Cum?!… Oh, Iisuse!

Ridicându-şi fustele, Claire o luă la fugă pe coridor, cu Mary în urma ei. Curios peste măsură şi oarecum îngrijorat, domnul Blackwell se luă după ele.

— Ce-a mai făcut Simon de data asta? o întrebă Claire, ieşind în curtea castelului.

— A tăiat un stejar cu toporul. Ştiţi, ăla de lângă mestecăniş, de stătea să cadă de uscat ce era. Zicea că nu mai are lemne s-aprinză focul şi copacu era putred şi

— Idiotul! I-am zis de atâtea ori să vină la mine. Unde-s cu toţii?

— La marginea satului, milady, lângă fântână! Domnu’ Dobson a zis că trebuie să-i dea o lecţie şi să înveţe toată suflarea că el nu îngăduie hoţia pe moşia lui.

— Moşia lui?! strigă Claire sufocată de furie, încălecându-şi iapa dintr-un salt şi apucând hăţurile cu îndârjire. De data asta s-a terminat! Du-te acasă şi aşteaptă-mă acolo. Ai grijă de mătuşa Sarah.

Înfigându-şi călcâiele în coastele lui Muriel, porni ca o vijelie spre porţi.

— Claire, aşteaptă! strigă bărbatul în urma ei, dar fata nu-l auzi.

Înjurând spurcat, porni în fugă spre grajduri. Nu stătu să pună şaua pe Lucifer, ci-l încălecă direct şi porni după Claire. O ajunse cu puţin înainte să intre în pădure şi o lăsă pe ea să o ia înainte, deoarece cunoştea drumul şi locurile mai bine decât el. Nu vorbiră deloc. Nici nu credea că ar fi fost posibil. Claire părea la un pas de a exploda şi-şi ţinea fălcile atât de strâns, încât se mira cum de nu-i explodau măselele în gură.

Ajunseră la marginea pădurii în mai puţin de cinci minute şi le luară alte două ca să ajungă la locul indicat de Mary.

Scena din faţa ochilor lor îi încremeni pe amândoi preţ de o fracţiune de secundă.

Lângă fântâna de la intrarea în sat se afla un stâlp pe care era prinsă o tăbliţă cu numele aşezării. De acest stâlp era legat un bărbat slăbănog care, după poziţia corpului, părea a fi inconştient. Avea cămaşa sfâşiată până la brâu şi spatele plin de răni ce sângerau abundent. La câţiva paşi în spate, un zdrahon de om rotea un bici deasupra capului, abătându-l fără milă asupra celui legat. Oamenii se strânseseră ca la bâlci, însă nimeni nu îndrăznea să intervină.

Apoi totul se petrecu cu repeziciune. Claire îşi mână iapa spre zdrahonul care făcea legea cu mâna lui şi, ferindu-se de capătul biciului în ultima clipă, îi sări în spate cu un strigăt cumplit, doborându-l la pământ. Ţâşnind în capul oaselor, Claire smulse biciul din mâna lui Dobson, care o privea şocat, îl întoarse invers şi-l izbi cu mânerul drept în frunte cu toată forţa ei de femeie.

— Ce mama naibii! răcni zdrahonul, sculându-se cu greu în picioare cu mâna dusă la frunte, acolo unde lovitura îi plesnise pielea, dându-i sângele.

— Mama naibii?! se stropşi fata, pălmuindu-l cu sete peste ambii obraji. În clipa asta, îţi iei lucrurile şi dispari de la Willow’s, secătură nenorocită ce eşti!

— Nu primesc ordine de la o muiere băgăcioasă şi fără minte! îi scuipă Dobson în faţă cu dispreţ, aplecându-se mult deasupra ei, cu ochii licărind primejdios. Numai de la taică-tu le primesc şi până se întoarce, eu răspund de moşie. Aşa că du-te la nimicurile tale, femeie proastă, şi lasă bărbaţii să-şi vadă de treburile lor.

Claire văzu negru în faţa ochilor. Era jumătate cât el, dar asta nu părea să conteze. Cel puţin, nu în opinia ei. Se înfipse bine pe călcâie şi-şi luă avânt, gata să-l pocnească iarăşi cu coada de la bici peste faţă, când mâna îi fu blocată din spate. Se răsuci pe călcâie spre cel care îndrăznise s-o oprească, mârâind scăzut din fundul gâtlejului, gata de atac, cu ochii strălucindu-i sălbatic.

— Lasă-mă pe mine, îi ceru calm stăpânul de la Forest Hill.

Ceva din expresia ochilor lui o făcu pe Claire să ezite. Făcu un pas lateral, exact în clipa în care pumnul lui îl mătură pe Dobson de pe picioare, catapultându-l prin aer la doi metri în spate. Trupul administratorului ateriză cu o bufnitură seacă în mijlocului drumului şi rămase nemişcat.

Preţ de o clipă, nimeni nu îndrăzni nici măcar să respire. Claire se holba şocată la trupul inert al lui Dobson, incapabilă să gândească. Îl văzu cu coada ochiului pe Blackwell mişcându-se şi se întoarse fulgerător spre el, făcând prudentă un pas în spate. Forţa acelui bărbat era incredibilă, dacă reuşise să-l zboare pe Dobson de pe picioare!...

Bărbatul o ocoli, ajunse lângă Simon şi scoase un cuţit de vânătoare din cizmă, tăind dintr-o singură mişcare sfoara care ţinea strâns legate mâinile bietului nefericit. Apoi îl cuprinse de umeri, întinzându-l pe burtă în iarbă cu mare grijă şi rămase ghemuit lângă el, privindu-i spatele cu o expresie împietrită pe figura întunecată.

Claire porni spre ei, înghiţindu-şi valul de greaţă ce i se ridica în gât. Rănile de pe spatele lui Simon arătau oribil şi ea îngenunche lângă el, neştiind ce să facă. Hohote de plâns îi tremurau în gât şi se simţea neputincioasă.

— Trebuie să-l ducem acasă, şopti ea cu o voce răguşită de lacrimi. Are nevoie de un doctor.

— Da, aprobă încet domnul Blackwell. Unde locuieşte?

— Ce?... clipi Claire, privindu-l cu un aer răvăşit. Oh! realiză ea dintr-odată ce anume o întrebase. Îl ducem la Willow’s, îi explică ea, mângâind încetişor o porţiune din pielea umărului lui Simon, rămasă neatinsă de biciul lui Dobson. Sunt nişte oameni sărmani, milord. Locuiesc în nişte condiţii proaste şi nu-l pot lăsa acolo. Rănile or să i se infecteze. Simon are nevoie de îngrijirile mele.

Bărbatul ezită o clipă, apoi dădu din cap, se ridică şi porni spre Dobson, care nu-şi revenise încă din leşin. Îl înşfăcă de guler şi-l târî fără niciun efort spre stâlpul unde Simon fusese biciuit cu atâta bestialitate. Apoi îşi scoase eşarfa de la gât şi se aplecă deasupra lui.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Claire cu un aer confuz.

— Individul acesta n-o să scape doar cu atât, rosti el pe un ton plat, legându-i mâinile de stâlp cu propria eşarfă. O să am grijă să primească exact ceea ce merită.

Fata deveni albă ca varul.

— Doar nu... n-ai de gând să... pentru Dumnezeu, domnule Blackwell!... Bărbatul îi aruncă o privire îngustată şi periculoasă, care o reduse la tăcere.

— Nu eu ci autorităţile or să se ocupe de viermele acesta, o informă el, verificând dacă nodurile erau bine făcute. Nu fac decât să mă asigur că-l voi mai găsi aici mai târziu, când o să mă întorc după el.

— Înţeleg, făcu Claire, răsuflând uşurată.

Blackwell reveni lângă ea, îşi lăsă un genunchi în iarbă şi-şi strecură un braţ pe sub umerii lui Simon, ridicându-l pe jumătate în capul oaselor. Apoi se aplecă, strecurându-şi umărul sub sternul acestuia, transferându-i greutatea corpului asupra lui, ca în clipa următoare să se ridice cu el în cârcă, la fel de lejer ca şi cum ar fi ridicat un sac cu puf de gâscă.

Claire îl privi cu gura căscată, uimită pentru a doua oară în nici cinci minute de forţa fizică a acelui bărbat.

— Mergem? o întrebă el scurt.

— D. Da. Bineînţeles, dădu ea repede din cap.

CAPITOLUL 4

Ajunseră la Willow’s pe jos, Blackwell cărându-l pe Simon în spate, Claire ducând caii de dârlogi. Nu-şi vorbiră, dar la o adică, Claire nici nu se simţea în stare să vorbească. Cele întâmplate o şocaseră puternic.

Şi mai înainte Dobson fusese aspru şi violent cu oamenii de pe moşie, dar de data aceasta întrecuse orice măsură. Claire nu-l plăcuse niciodată pe administratorul de la Willow’s şi, dacă ar fi fost după ea, l-ar fi dat afară de multă vreme. Dar Dobson fusese omul de încredere al tatălui ei şi ea nu mai avusese niciun cuvânt de spus în acest sens. Fitzgerald considera că numai o mână de fier putea conduce o moşie spre profit, iar Dobson fusese candidatul ideal.

Simon începu să-şi revină şi să geamă tocmai când intrau pe porţile conacului.

Claire se întinse şi-i luă mâna strâns într-a ei.

— Simon, mă auzi? şopti ea, aplecându-se să-i vadă faţa.

Câteva clipe, tânăra femeie nu primi niciun răspuns. Faţa lui Simon era lipsită de culoare şi avea o expresie chinuită.

— Milady., murmură Simon cu o voce stinsă.

— Oh, Simon! izbucni ea cu o voce plină de jale. De ce n-ai venit la mine să ceri lemne!?

— Am venit, dar domnu’ Dobson…

Vocea i se frânse şi Claire îi strânse mâna, simţindu-se îngrozitor.

Înţelegea ce se întâmplase în realitate, dar asta nu mai schimba lucrurile cu nimic. Dacă Simon avea să moară, atunci vina era numai a ei. Ar fi trebuit să aibă destul curaj să-şi înfrunte tatăl cu mult timp în urmă şi să scape Willow’s Lake-ul de Dobson pentru totdeauna.

Simon fu aşezat pe patul din camera de oaspeţi. I se scosese cămaşa ferfeniţită şi fusese întins cu faţa în jos pe aşternuturile albe şi parfumate cu lavandă.

Doctorul ajunse după aproape o oră, timp în care Claire spălase rănile lui Simon şi i le dezinfectase cu alcool.

Blackwell rămase lângă ea în tot acest timp, urmărindu-i tăcut îngrijirile blânde, felul în care sufla peste rănile nefericitului pentru a-i face chinul mai suportabil. Vocea ei era calmă şi liniştitoare, plină de tandreţe şi reproş matern. Îl certă pe Simon pentru că nu venise la ea direct, îi promise că avea să-l facă bine, că prima lui masă avea să fie un adevărat festin. Ar fi fost în stare să-i promită Universul dacă bărbatul acela se înzdrăvenea, îşi dădu seama Blackwell cu o tresărire de emoţie în inima lui împietrită.

În salon, Claire refuză să se aşeze, deşi simţea că-i tremură picioarele de oboseală. Se opri în faţa ferestrelor care dădeau spre grădină şi-şi cuprinse trunchiul în braţe, cu privirile pierdute în gol. Blackwell îşi turnă o porţie de whisky şi o dădu peste cap dintr-o singură mişcare, după care-şi reumplu paharul şi veni lângă ea, privind grădina îngrijită de dincolo de fereastră.

— Bea, o îndemnă el cu o voce neutră.

Claire aruncă o privire mohorâtă spre cristalul din mâna lui întinsă, ezită o clipă, apoi îl luă şi bău o gură zdravănă. Arsura tăriei prelinsă pe gât o făcu să tresară şi să se sufoce, dar făcu un efort să nu se înece, reprimându-şi tusea printr-o inspiraţie adâncă şi lentă.

— Mulţumesc, izbuti să articuleze cu o voce subţiată, înmânându-i paharul.

— De câtă vreme se ocupă gunoiul acela de treburile de aici?

Claire trase adânc aer în piept şi, când fu sigură că putea vorbi, răspunse:

— De aproape opt ani.

Blackwell rămase o clipă nemişcat, apoi îşi duse paharul la gură, luând o înghiţitură.

— S-au mai întâmplat incidente de felul acesta?

Claire îşi masă braţele amorţite şi reci, sperând ca sângele să i se pună din nou în mişcare.

— Dobson n-a fost niciodată un om. N-a fost niciodată om! se corectă ea, înghiţindu-şi nodul de silă din gât. A fost dintotdeauna un sadic nenorocit, căruia îi plăcea să bage groaza în sufletul tuturor şi să-i înjosească după cum avea chef!… L-am detestat tot timpul, iar sentimentul a fost reciproc.

— Atunci de ce l-ai păstrat?

— Nu eu l-am păstrat, ci tata. După mine, ar fi zburat demult, dar, tatăl meu este un om dificil şi Câteodată greu de înţeles. Spunea că Dobson, cu toate defectele lui, este un administrator bun. Tăcu preţ de o clipă, luptându-se cu deznădejdea, şi continuă cu un glas gâtuit: Aş fi vrut să fi avut curajul…

Dar nu mai fu în stare să-şi termine ideea. Lacrimile i se adunau cu repeziciune sub pleoape şi, oricât se împotrivi lor, nu le putu ţine sub control. Îşi îngropă faţa în palme şi-i întoarse spatele, izbucnind în hohote tăcute de plâns, sfâşiată de durere şi vinovăţie.

Blackwell se făcu alb ca varul. La viaţa lui auzise atâtea feluri de plâns încât se intoxicase cu sunetul lor. Plâns de durere, de neputinţă, de suferinţă, de spaimă, de disperare, de furie ori de cedare nervoasă… Pur şi simplu nu mai suporta să audă plânsul cuiva. Iar plânsul acelei femei, înăbuşit şi neajutorat, era mai rău decât toate celelalte la un loc.

O privea neputincios, incapabil să o ajute, deşi îi înţelegea motivele.

Ar fi vrut să o mângâie, dar acest gest era viciat de propriile lui sentimente, sentimente care-l mânaseră până aici, determinându-i dorinţa de a lua şi doar atât! Şi totuşi se pomeni păşind spre ea.

Claire, simţindu-i atingerea nesigură pe umerii săi, se răsuci orbeşte spre el şi-şi îngropă faţa în haina lui, cu mâinile încleştate pe revere, zguduită de plâns. Simţea nevoia de alinare, de cineva care să o ţină pur şi simplu în braţe!

Blackwell o ţinu strâns, scrâşnind din dinţi şi blestemând ghinionul în sinea lui.

Claire Seymoure fusese o surpriză pentru el, o surpriză pentru care nu fusese pregătit. În spatele ochilor îi apăru imaginea ei în clipa în care o oprise să-l lovească pe Dobson cu biciul pentru a doua oară. Îşi aminti expresia figurii ei, a ochilor imenşi şi strălucitori. Nu citise teamă în ei faţă de jegul acela nenorocit care ar fi putut-o strivi cu forţa lui fizică, ci o furie arzătoare, sălbatică, nimicitoare şi o indignare fără margini. Îşi aminti strigătul ei atunci când îi sărise namilei în cârcă. Îşi pierduse controlul total, fusese nebună şi Absolut splendidă!

N-o putea condamna pentru reacţia ei din acele momente. El însuşi abia se putuse stăpâni în faţa acelei orori. Acea parte întunecată a fiinţei lui se răsculase, urlând, mânând bestia care cerea sânge spre ieşire. Şi numai prezenţa lui Claire şi autocontrolul său îndelung educat reuşiseră să împingă fiara înapoi în văgăuna ei, oprind-o să ucidă.

— Îmi pare rău, şopti Claire, desprinzându-se din braţele lui şi evitându-i ruşinată privirea. Eu…

— Claire, uită-te la mine!

Claire îşi muşcă buzele, adunându-şi ultimele fărâme de demnitate pentru a-l putea privi în ochi.

— Nu ai nicio vină în tot ce s-a întâmplat.

— Oh, ba da, am! replică ea cu încrâncenare şi vehemenţă. Ar fi trebuit să stau de vorbă cu papa şi să-l determin să mă asculte. Probabil m-ar fi trimis la plimbare, mi-ar fi râs în faţă sau mai ştiu eu ce, dar… aş fi făcut *ceva!* gesticulă ea cu amărăciune şi revoltă neputincioasă faţă de propria fiinţă. Iar acum Simon suferă din vina mea, pentru că n-am găsit suficient curaj la momentul potrivit!

Simţi că-i vine să plângă din nou şi-şi muşcă buzele, presându-şi cu putere pleoapele cu podul palmelor.

— Este atât de umilitor. De degradant să loveşti un om astfel! rosti ea cu o voce răguşită, încărcată de jale. Nu mai suntem în evul mediu, pentru Dumnezeu!… De ce

unii oameni sunt atât de cruzi!?

— Pentru că pot, de aceea.

Claire rămase aşa câteva momente, apoi mâinile îi căzură pe lângă trup şi privirea ei îl pironi cu expresie tăioasă.

— O să te întreb ceva, domnule Blackwell, chiar cu riscul de a te jigni foarte tare. Ştiu că în ţara dumitale sclavii sunt un lux necesar. Ai?

— Ce să am, sclavi? îşi arcui el o sprânceană, luat complet prin surprindere de întrebarea ei.

— Da.

— Nu.

Claire trase încet şi adânc aer în piept, simţindu-se uşurată.

— De ce? îl întrebă apoi.

Blackwell o privi lung, înghiţindu-şi iritarea.

— Pentru că sunt un om care crede cu convingere în libertatea fiecărui suflet născut sub soare.

— Dar acolo, în America, presupun că ai vreo fermă sau vreo plantaţie. Cine le munceşte, mai exact?

Privirea lui se înăspri.

— Miss Seymoure, n-am avut sclavi în viaţa mea! Oamenii care lucrează pentru mine sunt oameni liberi.

— Îmi cer scuze dacă v-am insultat, domnule Blackwell, dar trebuia să ştiu. Şi nu-mi cereţi să vă explic de ce!… Ba o să vă explic! se răzgândi ea apoi, vorbind apăsat. Cred cu o nestrămutată convingere că toţi oamenii se nasc egali în faţa lui Dumnezeu în drepturi şi moralitate. Unii dintre oameni se nasc privilegiaţi, dar banii ori poziţia lor socială n-ar trebui să-i facă să se simtă deasupra celorlalţi, dându-le impresia falsă că aceste privilegii le conferă puterea de a decide soarta celor năpăstuiţi. Nu avem dreptul să privim pe cineva de sus decât dacă suntem urcaţi pe vreo scară… sau ceva. Am auzit că-n ţara dumitale, continuă ea agitată, oamenii care au sclavi îi tratează pe aceştia cu cruzime, pedepsindu-i după cum au chef. Este un lucru revoltător şi degradant! Nimeni nu ar trebui să aibă această putere asupra unui semen al său. Prin urmare, aş fi fost teribil de dezamăgită să aflu că dumneata faci parte dintre aceştia, mai ales în urma celor întâmplate astăzi. Îmi cer iertare dacă sinceritatea mea vă răneşte vanitatea, dar asta gândesc. Blackwell se încruntă uşor, cu privirile aţintite asupra restului de băutură din pahar.

— Aveţi o gândire sănătoasă, miss Seymoure, rosti el într-un târziu. Şi, din fericire, vă împărtăşesc convingerile, aşa că vanitatea mea este intactă.

— Mă bucur să aud asta, se relaxă Claire. Sunteţi un om bun, domnule Blackwell, adăugă cu fervoare.

Bărbatul îşi înălţă privirea surprins, studiind-o cu un aer indescifrabil.

— În locul dumitale nu m-aş hazarda să fac această afirmaţie, miss Seymoure. Nu mă cunoaşteţi cu adevărat, nu-mi cunoaşteţi trecutul, aşa că…

— Domnule Blackwell, nimeni n-ar trebui să judece un om după trecutul lui, ci să-l aprecieze pentru ceea ce a ajuns în prezent. Cu toţii facem greşeli în viaţă şi pătimim într-un fel sau altul, dar nu credeţi că adevărata putere a unui om stă în capacitatea lui de a-şi păstra inima curată, în ciuda greutăţilor şi a amărăciunilor pe care viaţa i le-a scos în cale?… A ne lăsa întinaţi de suferinţă, în loc să încercăm să înţelegem faptul că nimic nu se întâmplă fără rost şi că trebuie să învăţăm ceva din lucrurile care ni se întâmplă, este un pas către propria noastră pierzanie. Nimeni nu se naşte pe lumea asta cu garanţia fericirii şi a unei vieţi lipsite de durere, dar trebuie să ne demonstrăm tăria inimii prin înţelepciune şi generozitate.

— Cum ar fi: dacă ai primit o palmă, trebuie să întorci şi obrazul celălalt? făcu el cu o undă de sarcasm în glas.

— Nu chiar. Dacă ai primit o palmă, este pentru că ai meritat-o într-o mai mică sau

mai mare măsură şi asta ar trebui să te facă să te întrebi unde anume ai greşit de s-a ajuns în acea situaţie. Şi, găsind răspunsul, să înveţi din această greşeală.

— O filosofie interesantă, dar păguboasă. Mă tem că nu sunt adeptul ei.

— Vă rog! rosti ea, ridicând o mână şi privindu-l serioasă. Dumneata ai ajutat un om străin şi sărman, mutilat de cruzimea altuia. L-aţi purtat până aici, domnule Blackwell, lucru deloc puţin! Cunosc prea puţini oameni care ar fi făcut acest gest. Aveţi întreaga mea consideraţie şi admiraţie, sir. Sunteţi un bărbat nobil.

Blackwell ar fi râs dacă ar fi putut. Ea îl admira, îl preţuia şi-l considera nobil!

O privi, simţindu-se răscolit, fără să înţeleagă prea bine de ce. Acea tânără idealistă îi amintea dureros de clar de tânărul care fusese la vârsta ei. Claire avea acea puritate, acel altruism împins spre sacrificiul de sine pe care el le pierduse cu atât de mult timp în urmă încât, câteodată, se întreba dacă le avusese într-adevăr. Era luminoasă, blândă şi generoasă. Şi de o naivitate care avea să-i poarte paşii spre pierzanie.

Dându-şi peste cap restul de whisky, puse paharul pe masă şi se răsuci spre ea.

— Trebuie să plec să rezolv problema cu autorităţile.

— Fireşte, aprobă ea, muşcându-şi buzele, uimită de faptul că situaţia lui Dobson îi ieşise complet din minte.

— Spune-mi dacă pot să te ajut cu ceva. Pentru Simon, o lămuri el, văzându-i privirea nedumerită.

— Oh, nu! clătină ea încet din cap, aruncând o privire îngrijorată spre etaj. O să mă descurc cu el.

— Bine. Pe curând, miss Seymoure.

Se înclină scurt în faţa ei, Claire îi răspunse printr-o reverenţă la fel de grăbită, şi părăsi conacul în grabă.

Şi-n timp ce-l încăleca pe Lucifer, Blackwell avu senzaţia neplăcută că situaţia începuse, cumva, să-i scape de sub control.

CAPITOLUL 5

Balul Primăverii se ţinea, ca-n fiecare an, la Golden House.

Şi ca în fiecare an, Claire aşteptase cu nerăbdare acest eveniment, ce reunea toate familiile importante din ţinut. Auzea bârfe noi, se distra pe seama lor, dansa cât de mult putea şi primea admiraţiile sexului opus cu o graţie indiferentă.

Totuşi, ceva lipsea strălucirii acelei petreceri şi nu-şi putea da seama prea bine ce anume. Doamnele nu făceau niciodată economie de bijuterii când era vorba de vreun bal la Golden House, alegându-şi ţinuta cu o deosebită atenţie. Penele erau la foarte mare modă şi Claire se întrebă absentă de ce unele dintre femei ţineau musai să arate ca nişte lebede explodate. Întotdeauna se găsea câte o pană buclucaşă care să alunece din păr, atârnând neajutorată până când cineva era suficient de amabil să-i indice doamnei cu pricina faptul că era pe cale să năpârlească. Dacă nu se trezea nimeni s-o facă, vecinii se distrau pe seama acestui lucru absolut ridicol.

Luându-şi un pahar cu vin, Claire se retrase într-un colţ al sălii, studiind absentă mulţimea care se distra în acea încăpere spaţioasă şi încăpătoare, decorată cu ghirlande de narcise, frezii şi trandafiri de seră.

Într-un anume fel, se simţea vinovată pentru că se afla aici. Deşi starea lui Simon evolua spre bine, asta după spusele doctorului Stevens, Simon continua să facă febră. Primele două nopţi şi le petrecuse veghind la capul lui, compătimind viaţa grea a acelui om rămas văduv de niciun an, pe care-l aşteptau acasă patru copii cu vârsta cuprinsă între doi şi şase ani. Îi adusese pe toţi la Willow’s, îngrijindu-se de nevoile lor, şi se gândea serios să-i oprească acolo pentru totdeauna sau, mă rog, până când copii aveau să crească şi să ajungă pe picioarele lor. Simon era un om harnic şi priceput şi ar fi putut-o ajuta cu gospodăria, iar copii săi erau nişte îngeraşi care-i topiseră inima. Se îndrăgostise de ei şi, cu toate că trecuseră aproape două săptămâni de când locuiau sub acoperişul ei, Claire nu se mai sătura de ei. Voia să-i păstreze, deşi ştia că era un lucru greu de înfăptuit. Tatăl ei avea să se înfurie teribil aflând că-l concediase pe Dobson şi ea se gândea cu teamă la acel moment când va trebui să-l înfrunte.

Claire oftă din rărunchi. Îl iubea pe Fitzgerald, dar câteodată nu se putea opri să nu se întrebe de ce era atât de diferită de el. Tatăl ei, la cei aproape cincizeci de ani, era un bărbat tot timpul posomorât şi greu de mulţumit. Niciodată nu se înţeleseseră ca tată şi fiică şi Claire renunţase s-o mai facă în jurul vârstei de şaisprezece ani. Pur şi simplu obosise să mai tot încerce să ajungă la inima lui.

Gustând din vinul dulce şi aromat, fata realiză cu strângere de inimă că acela avea să fie ultimul ei Bal al Primăverii. La sfârşitul verii, când tatăl ei avea să se întoarcă în ţară, ea urma să-şi facă debutul pe firmamentul londonez şi să-şi cunoască viitorul soţ. Acesta era un fapt sigur. Claire ştia cărei raţiuni se datora hotărârea lui Fitzgerald de a o mărita cu contele de Huntly. Situaţia financiară a tatălui ei trecea printr-o perioadă de criză şi spera ca de pe urma căsătoriei ei cu contele să obţină o sumă substanţială de bani cu care să se redreseze. Era trist, deprimant, dar ea nu avea niciun cuvânt de spus. Nu-i rămânea decât, poate, resemnarea.

Blackwell o zări primul. Preţ de o clipă, nu făcu decât s-o privească nemişcat, iritat de impactul pe care frumuseţea ei îl avu asupra lui.

Ea era ameţitoare. Purta părul strâns în vârful capului într-o împletitură elaborată şi avea o magnolie albă prinsă în spatele urechii drepte. Cerceii micuţi, bătuţi cu granate, în set cu camelia prinsă de o bentiţă îngustă de organdi ce-i încercuia gâtul delicat şi zvelt, se asortau perfect cu rochia din mătase de culoarea vişinei putrede, a cărui decolteu avea un croi nimicitor. Claviculele subţiri şi umerii mici, rotunzi şi albi, îi subliniau cu gingăşie graţia feminină. Arăta tânără, proaspătă ca adierea vântului primăvăratic, caldă şi luminoasă ca soarele de mai. Înocentă, pură şi fermecătoare. Fir-ar al naibii de treabă!

În ultimele două săptămâni, evitase cu ostentaţie Willow’s Lake-ul. Pur şi simplu nu

se simţise în stare să dea ochii cu ea. Episodul cu târâtura aceea de Dobson, discuţia pe care o avuseseră în salonul ei după aceea, faptul c-o ţinuse în braţe atunci când plânsese, toate acestea îl răscoliseră la un nivel periculos şi-l slăbiseră într-un anume fel. Nu dorise decât să se ţină departe de ea şi să-şi alimenteze furia care-l ţinuse în viaţă în ultimii doisprezece ani şi care, în urmă cu două săptămâni, în salonul ei, în timp ce-i oferea consolarea şi înţelegerea sa tăcută, începuse să pălească subit. În acele momente o dorise. Fusese fermecat de ea, de candoarea şi bunătatea ei. O dorise periculos de mult. Şi de aceea avusese nevoie de timp şi distanţă pentru aşi fortifica mintea şi sufletul. Pentru a-şi aminti de ce se afla acolo şi care era ţelul său.

Când plecase de acasă în acea seară pentru a onora invitaţia lui Raven, se simţise pregătit s-o privească fără să se simtă ameninţat de dulceaţa făpturii ei. Greşise. Privind-o, ştiu că niciodată nu avea să se simtă indiferent în faţa ei, că niciodată n-avea să o poată privi cu acea detaşare şi răceală pe care şi le impusese atunci când venise în Cornwall. Claire, cu căldura inimii şi înţelepciunea prematură a minţii ei, urnise *ceva* în adâncul fiinţei lui. Schimbase ceva în sufletul lui şi lui nu-i plăceau schimbările.

Chiar în acel moment, Claire, de parcă i-ar fi simţit prezenţa iscoditoare, întoarse capul şi-i întâlni privirea. Câteva momente, nu făcu decât să-l fixeze cu ochi uşor uimiţi, de parcă ar fi fost surprinsă să-l vadă acolo. Apoi un zâmbet cald, de sinceră plăcere, îi însenină trăsăturile armonioase şi, undeva, în adâncul lui, acel *ceva* vibră cu o forţă care-l făcu să tresară.

Porni spre ea fără a avea idee ce avea să-i spună, ce anume avea să facă.

Claire îl urmări cum se apropie de ea cu paşi întinşi, tăind în două sala de bal, cu ochii aţintiţi asupra ei. Mulţimea părea să se desfacă în calea lui, precum apele Mării Roşii. Era fascinată de aura nevăzută de putere pe care acel bărbat înalt şi lat în umeri o emana cu brutalitate, determinând oamenii să se retragă din calea lui. Simţea că se sufocă sub căutătura lui concentrată şi fu luată prin surprindere de valul de căldură care irupse din adâncul ei, aprinzându-i obrajii.

Era genul de bărbat pe care l-ai fi remarcat oriunde. De o eleganţă rafinată şi atât de sobru în ţinută şi expresie a feţei, încât impactul vizual era de neuitat. Ea cu siguranţă n-avea să-şi şteargă imaginea lui din minte prea uşor.

Purta un costum de gală din stofă fină de culoarea grafitului, cămaşă albă şi eşarfă înnodată la gât. Simplitatea ţinutei îl evidenţia şi mai mult printre ceilalţi bărbaţi, care adoptaseră toalete în culori vii şi materiale pretenţioase, precum brocartul, catifeaua sau satinul brodat cu fir.

Claire îşi dădu brusc seama ce anume lipsea din farmecul acelei seri. Şi-şi dădu seama că, în mod inconştient, îi aşteptase prezenţa.

Blackwell ajunse în faţa ei şi se înclină respectuos, fără a-şi lua ochii de la ea.

— Miss Seymoure.

— Domnule Blackwell, îşi flexă fata genunchii într-o reverenţă impecabilă, simţind cum temperatura obrajilor se înalţă spre noi culmi glorioase.

— Arătaţi încântător.

— Mulţumesc, sir.

Claire deveni conştientă că urechile se ciuliseră în jur şi atenţia tuturor migrase în direcţia lor. Episodul cu Dobson făcuse turul complet al întregului ţinut. Oftând resemnată în sinea ei, Claire reveni din reverenţă şi, fără să-şi dea seama, luă o gură zdravănă din paharul cu vin care i se încălzise în mâini, sperând să-şi spele uscăciunea din gât.

Bărbatul din faţa ei o tulbura la un nivel îngrijorător. Evită să-l privească, având senzaţia că dacă o face, o să pice într-un soi de contemplare stupidă din care n-o să-şi revină nici împuşcată. O copleşea efectiv.

Blackwell făcu un pas lateral, pentru a face loc unei perechi să treacă, şi se trezi aproape lipit de ea. Inconştient, se trezi adulmecând-o. Floarea din părul ei răspândea

un miros suav, ameţitor. Căldura ei se infiltra prin hainele lui, atrăgându-l şi mai mult spre ea.

— Ce mai face Simon? o întrebă, legându-se de primul lucru care-i veni în minte.

Claire îl privi cu un surâs moale, relaxat, dar el putu zări licărul de îngrijorare din ochii ei.

— Se simte bine. În cea mai mare parte a timpului, adăugă cu un oftat. Este bolnavul ideal. Nu se plânge, nu face mofturi şi, vocea ei coborî cu trei tonuri, în timp ce se înălţa pe vârfuri pentru a-i şopti pe un ton confidenţial, Mă striveşte cu dorinţa lui de a se face bine cât mai repede, astfel încât el şi familia lui să nu mai fie o povară pentru mine. Am făcut o pasiune pentru micuţii lui.

Blackwell îşi răsuci puţin faţa spre ea şi se pomeni fixându-i gura. Era latră, cu buze pline, arcuite delicat şi precis conturate, de un roz palid, natural. Claire nu folosea ruj sau alte zugrăveli şi el se întrebă de ce găsea acest lucru incredibil de sexy. Era obişnuit cu frumuseţi sofisticate, uşor blazate. Îi plăceau femeile îndrăzneţe şi rafinate cu care se obişnuise la Marsilia. Claire era timidă şi de o simplitate atrăgătoare. Era frumoasă, dar adevărata ei frumuseţe şi carismă venea dinăuntrul ei. Dacă ar fi fost singuri, acela ar fi fost momentul potrivit pentru primul lor sărut.

O văzu muşcându-şi buza de jos – ajunsese s-o cunoască destul de bine pentru a-şi da seama că acesta era un semn distinct de nervozitate şi emoţie la ea – şi îşi ridică ochii spre a ei. Claire îl privea descumpănită. Era îmbujorată şi, după felul în care-l privea, deduse că-i intuise intenţia păcătoasă. O văzu retrăgându-se încet şi simţi în adâncul lui o tresărire scurtă de regret.

— Micuţii lui? o iscodi el, înălţându-şi o sprânceană.

— Soţia lui a murit anul trecut şi l-a lăsat singur cu patru copii. Patru îngeraşi absolut adorabili, mărturisi Claire, întreaga ei expresie luminându-se sub un val de afecţiune maternă. I-am adus pe toţi la Willow’s Lake. Nici nu mi-am dat seama cât de mult lipsesc copii într-o casă. Îţi plac copii, domnule Blackwell? îl întrebă ea brusc, privindu-l serioasă.

— N-am apucat să-mi dau seama. N-am prea avut copii prin preajmă, replică el prudent.

— Dar ai văzut măcar unul în toată viaţa dumitale? îl tachină ea cu o privire poznaşă. Bărbatul se încruntă, înghiţindu-şi zâmbetul.

— Da.

— Şi? Ce părere ţi-a făcut?

— Pozitivă… cred.

— Deci îţi plac.

— Probabil.

— Ar trebui să-i vezi pe ai lui Simon, sugeră ea visătoare. Bethany are şase ani, Tom are patru şi gemenele, Lucy şi Mary, abia au împlinit doi ani. Sunt minunaţi.

— Te ocupi personal de ei?

— În cea mai mare parte a timpului. Când am treabă, mătuşa Sarah mă înlocuieşte. Însă mie-mi revine sarcina de a le citi poveşti în fiecare seară. Sunt delicioşi aşa cum se uită la mine, cu ochii mari cât borcanele de murături, de parcă mi-ar curge diamante din gură. Mi-am dat seama, de când îi am în casă, că-mi doresc o familie numeroasă, cu mulţi copii şi

Se opri brusc, dându-şi seama că discuta lucruri mult prea intime cu acel bărbat, practic un străin.

Blackwell o privi cu coada ochiului. Ea îşi dorea o familie, iar el urma să-i distrugă acea unică şansă de a o avea. Fără regrete! îşi porunci, alungând sentimentul de vinovăţie care începuse să-i dea târcoale.

— Iartă-mă, făcu Claire moale. Nu mi-am dat seama că vorbesc fără rost şi că vă plictisesc. Aţi făcut cunoştinţă cu toată lumea?

— Nu.

— Atunci, cred că aş putea să-mi obţin iertarea făcând serviciile de gazdă în locul lordului Raven.

Îl conduse în jurul ringului de dans, prezentându-l societăţii. Gemenele Dogherty păreau în culmea extazului atunci când ajunseră în faţa lor. Îl priveau cu aviditate şi concurau atenţiei lui, etalându-şi farmecele cu dărnicie.

Când reuşiră să se îndepărteze suficient de mult, el se aplecă şi îi şopti:

— Cu care dintre ele m-ai cuplat în mintea ta atunci când ne-am întâlnit prima dată? Claire, în loc să se simtă stânjenită de remarca lui, se trezi râzând.

— Eram uşor indecisă. Cristabell este stupidă şi invidioasă, iar Giorgiana este de un mercantilism ucigător.

— N-am înţeles niciodată de ce persoanele gemene insistă să se îmbrace la fel, mărturisi el cu o grimasă.

— Şi eu am aceeaşi nedumerire, surâse Claire amuzată, gândindu-se la ţinutele identice ale surorilor Dogherty. Este ca şi cum ar fi.

— Depersonalizate? sugeră el cu o umbră de zâmbet.

— Da! Mi-a luat mult timp să-mi dau seama care-i una şi care cealaltă.

— Şi cum le deosebeşti?

— După felul cum râd. Bell chicoteşte într-un fel sufocat, în trepte, iar Giorgiana se hlizeşte mai tot timpul ca o Nu zic cum! Ar fi răutăcios din partea mea.

Înaintau încet printre invitaţi, Claire povestindu-i rapid despre fiecare persoană din următorul grup căruia voia să-l prezinte.

— O s-o cunoşti pe domnişoara Eveline Wilcox. Blonda micuţă cu aspect de porţelan de acolo. Te avertizez de pe acum: Eveline este genul care leşină. Găseşte de bon-ton să-şi dea ochii peste cap şi să se verse neputincioasă pe duşumele atunci când un bărbat neînsurat îi este prezentat. În opinia ei, bărbaţii sunt *neapărat* atraşi de fragilitatea şi delicateţea unei femei. Nu este o fată rea, dar este prost îndrumată de maică-sa.

Blackwell mustăci. Domnişoara în cauză era o creatură ştearsă cu o privire tâmpă şi umedă. Claire făcu prezentările în cauză şi-l conduse cinci metri mai încolo.

— Te rog, fixează-ţi privirea asupra ei, îi ceru ea.

— De ce?

— Nu întreba, doar fă-o! zâmbi Claire maliţios şi începu să numere cu o voce înăbuşită: Unu, doi, trei, patru, cinci, şase…

— Ce faci?

— Până ajung la zece, Evy o să se deşerte la picioarele lui Arthur. Stai să vezi! Opt, nouă, zece… Evrika! exclamă ea când Eveline Wilcox clipi mărunt, îşi dădu ochii peste cap şi se sprijini palidă de vărul ei, care o prinse de talie cu un vădit oftat exasperat.

Blackwell rămase ca trăsnit. Apoi îşi dădu uşor capul spre spate şi râsul lui izbucni dintr-odată, făcând-o pe Claire să tresară speriată şi să-l privească înmărmurită, cu gura căscată.

— Ce e? o întrebă Blackwell, oprindu-se în faţa privirii ei consternate.

— Mai fă-o odată! îi ceru ea, clătinând din cap cu uimire.

Avea un râs puternic, sănătos, o idee răguşit. Şi foarte… Nu prea ştia cum să descrie acel sunet plin de vitalitate şi căldură, cert era că o răscolise până-n străfunduri.

— Ce să fac?

— Să râzi!

— Nu pot la comandă, replică el, în continuare amuzat.

— Doamne, am crezut că nu ştii să râzi! râse ea, profund uluită. Eşti atât de sobru şi de grav tot timpul, încât am crezut că pur şi simplu nu ştii să râzi.

— Ştiu să râd, se încruntă el, părând nemulţumit de impresia greşită a feţei.

— Evident că ştii! Acum m-am lămurit şi eu. Mă îngrijorasem la un moment dat.

— De ce?

— Un om care nu râde niciodată are sufletul mort, domnule Blackwell. Desigur, este doar o părere personală, gesticulă ea, uşor stânjenită. Dumneata ar trebui să râzi mai des. Râsul este un leac eficient împotriva celor mai multor boli de pe pământ.

Blacwell o privi. Claire habar n-avea cât de aproape de adevăr era. Existaseră ani în care uitase să râdă, dar la o adică, nici nu prea avusese motive s-o facă. Curios era faptul că nici măcar nu-şi amintea ultima dată când râsese cu atâta poftă.

Ajunseseră în apropierea teraselor când lângă ei se înfiinţă un bărbat sărit puţin de treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat elegant, cu favoriţi şi barbişon. Era brunet, bine legat şi zvelt.

— Lord Raven, surâse Claire cu căldură. Este o petrecere minunată, la fel ca întotdeauna.

— Miss Claire, zâmbi bărbatul, privind-o cu ochi strălucitori. Văd că-l cunoaşteţi deja pe domnul Blackwell.

— Oh, da! Domnul Blackwell a avut amabilitatea de a mă lăsa pentru un foarte scurt timp să mă delectez cu unele dintre cele mai bune cărţi de la Forest Hill.

Reproşul era strecurat cu foarte multă abilitate şi Blackwell o privi cu coada ochiului, amuzându-se în sinea lui.

— Am auzit despre Dobson şi am fost şocat de ceea ce s-a întâmplat, continuă Raven cu o mină întunecată.

— La fel ca toată lumea, replică Claire cu un zâmbet crispat.

— Regret că n-am fost aici să rezolv eu lucrurile.

— A trecut.

— Domnule Blackwell, aş vrea să o răpesc puţin pe miss Claire pentru un dans. Sper că nu vă supăraţi.

Ba mă supăr, constată Blackwell cu surprindere şi totodată cu animozitate faţă de acel individ chipeş şi fermecător, evident îndrăgostit de femeia de lângă el. Şi-l amintea pe Raven încă de pe vremea tinereţii sale, când îl invidia pentru popularitatea lui la şcoală, cât şi pentru succesul de care se bucura în rândurile sexului opus. Desigur, şansa de a fi recunoscut de către acesta era infimă, deoarece niciodată nu frecventaseră aceleaşi anturaje.

— Deloc, răspunse el în schimb, străduindu-se să afişeze un aer cât mai nepăsător.

Îi urmări cum se îndreaptă spre ringul de dans, iritat de faptul că Raven îi zădărnicise planurile de a o atrage pe Claire în grădină pentru un mic act de seducţie.

Nu conta. Avea s-o aştepte. Seara de abia începuse. Culese o cupă de vin de pe o tavă purtată de un lacheu şi se rezemă cu umărul de o coloană, lăsându-şi privirile să alunece peste mulţimea de invitaţi. Şi se trezi urmărind-o pe Claire.

Cumva, Claire reuşea să iasă în evidenţă din acea mulţime pestriţă tocmai prin simplitatea elegantă a ţinutei ei. Avea o anumită distincţie şi gingăşie a făpturii care o făceau să fie remarcată. Cu o umbră de invidie, Blackwell îi observă detaşat tinereţea şi prospeţimea, aerul pur, neatins de vulg sau prefăcătorie. Era o făptură uluitoare, luminoasă. Eterică. Dacă ar fi întâlnit-o în alte circumstanţe, probabil că s-ar fi lăsat prins în plasa farmecelor ei. Dar prin venele feţei curgea sângele bărbatului pe care-l ura de moarte, sângele bărbatului care-i distrusese viaţa. Pe a lui şi a Mirandei. Iar acesta era un lucru peste care nu putea trece. Un lucru care deja o condamnase în ochii lui.

Claire termină dansul cu lordul Raven şi, înainte de a putea schiţa vreun gest ca să se retragă de pe ringul de dans, un alt bărbat, un londonez, prieten de-al gazdei, pe care-l mai întâlnise şi cu alte prilejuri, îi tăie calea solicitându-i la rândul lui un dans. Îl acceptă. La fel făcu şi cu următorul. A durat aproape o oră până să poată scăpa de avalanşa bruscă de parteneri care se iscase din senin.

Obosită, Claire se strecură prin mulţime spre locul unde-l lăsase de izbelişte pe domnul Blackwell. Dar bărbatul dispăruse. Agitată, fără să-şi dea seama de ce, începu să-l caute cu privirea prin mulţime, dar nu-l zări nicăieri. După un sfert de oră, plecă

să îl caute în sala de jocuri, apoi în cea de lectură, în salonaşul unde domnii obişnuiau să se retragă ca să fumeze şi, într-un târziu, fu nevoită să se resemneze. Noul stăpân de la Forest Hill plecase. Absurd de dezamăgită, Claire ieşi pe terasă şi coborî abătută în grădinile superbe de la Golden House.

Aerul nopţii era încărcat de miresme şi-i răcorea obrajii încinşi de efort. Păşi agale, fără ţintă, pe aleea care şerpuia pe lângă rondourile cu flori şi arbuşti ornamentali. Se simţea tristă şi ştia că sentimentul care-i umbrea acum bucuria serii se datora absenţei acelui bărbat înalt, întunecat şi sobru, cu ochi fumurii, care în urmă cu două săptămâni îi câştigase întreaga admiraţie şi preţuire.

Îl cunoştea de aproape o lună, dar se ataşase de el într-un mod ciudat. Niciun bărbat până acum nu reuşise s-o tulbure în felul în care o făcea noul ei vecin. O atrăgea aerul lui distant şi grav, seriozitatea privirii, frumuseţea trăsăturilor întunecate şi aspre. Era primul bărbat care o făcuse să devină conştientă, într-un mod mai profund, cumva dureros, de faptul că era femeie.

Claire se aşează pe o bancă, aflată în spatele unei tufe de trandafiri căţărători, şi-şi îngropă chipul în palme. Nu înţelegea ce se întâmpla cu ea!

Doar nu se îndrăgostea de el! icni în sinea ei, îngrozită, în timp ce mâinile îi alunecau vlăguite în poală.

Numai şi simpla idee îi încreţea pielea pe ea. Nu se putea îndrăgosti de el! Nu avea voie, nu-şi putea permite această extravaganţă. În toamnă avea să se mărite cu un bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată. Un bărbat căruia îi datora supunere şi afecţiune. Un flirt nevinovat, mai treacă-meargă, dar ceva mai profund, pur şi simplu ieşea din discuţie!

Claire gemu, simţindu-se dintr-odată singură şi nefericită. Era atât de cufundată în propria deprimare încât nu-l auzi venind. Apariţia lui bruscă din spatele tufei o făcu să îngheţe de spaimă.

— Dumnezeule, domnule Blackwell, era să fac atac de cord!

— Îmi cer scuze, miss Seymoure.

— V-am căutat, se trezi ea vorbind şi imediat îşi muşcă limba.

Bine măcar că întunericul nopţii îi ascundea expresia feţei. Îşi simţea obrajii dogorind.

— Am ieşit să iau o gură de aer şi să fumez, spuse el, aşezându-se pe bancă lângă ea.

Claire îl privi cu coada ochiului, venindu-i să râdă. Numai un american eliberat de tot felul de constrângeri se putea lăţi aşa pe bancă lângă o doamnă. Blackwell se lungise cu spatele rezemat de spătar, ceafa sprijinită de muchia acestuia şi picioarele întinse mult în faţă, privind imensitatea cerului spuzit cu stele de deasupra lor.

— E minunat cerul aici, în provincie, rosti el încet. La Londra m-am chinuit să-l văd şi n-am reuşit din cauza smogului.

— Aici nu pot să fac niciun comentariu, replică tânăra. N-am văzut niciodată cerul Londrei.

— De ce? îşi întoarse el faţa s-o privească.

Claire îşi împleti degetele în poală şi le privi concentrată. În cele din urmă oftă.

— Mi-am dorit foarte mult dar, la şaptesprezece ani, când ar fi trebuit să fiu prezentată la curte, mama mea a murit şi am intrat în doliu. Pe urmă, tata a început să călătorească şi nu a avut încredere să stau la Londra însoţită doar de mătuşa Sarah. E dureros şi greu pentru mine s-o spun, dar tatăl meu nu are o părere foarte bună despre femei în general. Ne consideră slabe şi supuse viciului.

Se întrerupse din nou şi aruncă o privire prudentă spre bărbatul de lângă ea, care o privea concentrat.

— Iartă-mă, îi ceru ea, uşor stânjenită. Nu trebuia să vorbesc aşa despre tatăl meu şi nici să te încarc cu problemele mele. Dar, eşti o persoană în care am încredere şi singurul bărbat cu care am putut să comunic cu uşurinţă până acum. Singurul care m-

a ascultat.

— N-ar trebui să ai încredere în mine, Claire, o preveni el foarte încet, cu o voce care o înfioră. N-ar trebui să ai încredere în nimeni. Poate doar în tine însăţi.

Claire se încruntă.

— Trebuie că ai fost teribil de dezamăgit de viaţă dacă este să mă iau după cinismul din vocea ta.

— Am fost, recunoscu el simplu.

— Dar eu nu pot fi aşa. Să trăiesc cu teamă şi suspiciune faţă de oameni ar fi o alegere îngrozitoare. Fără încrederea în cei din jurul nostru, nu avem libertatea de a ne bucura de tot ceea ce viaţa are să ne ofere.

— Nu toţi avem un destin minunat şi luminos, replică Blackwell cu sarcasm.

— Atunci nu pot decât să te compătimesc, domnule. Neîncrederea în oameni duce la singurătate şi nefericire.

Ştiu că vorbele ei îl iritaseră după felul în care-şi schimbă poziţia corpului. Îşi adusese trunchiul la nouăzeci de grade şi-şi strânsese picioarele. Simţea animozitatea curgând în valuri dinspre el şi nu înţelegea ce anume o declanşase. Nu se putea ca spusele ei să fi fost atât de jignitoare.

— Poate că-mi place să fiu un suflet însingurat şi nefericit, replică el cu o undă de sarcasm şi ceva în plus, care o făcu pe fată să se încordeze.

— Te-am jignit şi n-am intenţionat acest lucru.

— Vreau să înţelegi un lucru, miss Seymoure. Viaţa mea n-a fost deloc roză. Cel puţin, până la un anumit punct. Am fost şi eu tânăr şi naiv, ca dumneata. Iar preţul pe care l-am plătit pentru asta a fost unul destul de neplăcut.

— Regret să aud asta.

— Crede-mă, mi-am învăţat lecţia. Am învăţat că tot ce nu te omoară te întăreşte, te face mai puternic şi mai ambiţios.

Claire tăcu stânjenită. Avusese întotdeauna urechea formată să detecteze natura emoţiilor în vocea cuiva şi, deşi bărbatul de lângă ea şi le ascundea foarte bine sub învelişul tăios al sarcasmului, ghici durerea care pulsa în spatele vorbelor lui. O durere veche, cu rădăcini puternice, înfipte adânc în sufletul lui. Şi mai era şi un soi de disperare, despre care ştia că nici el nu este măcar conştient. Ar fi vrut să-i ofere alinare, însă ştia instinctiv că el i-ar fi respins gestul. Pur şi simplu era un bărbat prea mândru, arogant şi încăpăţânat ca să i-o primească.

— Îmi pare rău pentru…

— Hai mai bine să dansăm, vrei? propuse el dintr-odată, ridicându-se în picioare şi întinzându-i o mână într-un gest ferm, care nu admitea refuz.

Claire îl privi surprinsă. În mintea ei, asociase permanenta lui sobrietate cu preocupări lipsite de farmec, preocupări serioase şi foarte mature. Dorinţa lui de a dansa era… Ei bine, era un lucru neaşteptat şi uluitor.

— Da, desigur, aproape că bâlbâi răspunsul, lăsându-şi mâna într-a lui.

Degetele lui se strânseră în jurul degetelor ei, ajutând-o să se ridice, şi o trase uşurel spre el. Acordurile unui vals lent ajungeau abia ghicit până la ei şi Claire îşi încordă auzul pentru a prinde ritmul lin şi fermecător. Bărbatul îi luă cealaltă mână şi i-o aşeză pe umărul lui, apoi îi încercui talia, aducând-o atât de aproape încât Claire îşi simţi tivul rochiei măturându-i vârful cizmelor lustruite. O emoţie ciudată îi strânse stomacul, împingându-i sângele în obraji. Era pentru prima dată în viaţa ei când ideea unui simplu dans o tulbura atât de mult. Nu reuşea să-şi dea seama dacă era de vină bărbatul care o ţinea în braţe cu atâta lejeritate, sau faptul că dansa pentru prima dată în viaţa ei într-o grădină cufundată în semiîntuneric, sub adăpostul cerului liber, spuzit de stele. Găsea că este de un farmec aparte şi de un romantism încântător acea situaţie cu gust de ilicit. Postura în care se găsea era de o stranie intimitate şi, în adâncul minţii ei, realiza că un ochi din afară ar fi putut interpreta greşit acea scenă, dar nu-i păsa.

Blackwell o legănă uşor, imprimându-i ritmul lent, apoi începu s-o valseze cu uşurinţă, conducând-o pe alei, tot mai departe de luminile care răzbăteau dinspre ferestrele largi ale sălii de bal de la Golden House. Claire îl urma vrăjită, învăluită în privirea lui concentrată şi sobră, asaltată de emoţii contradictorii. Ştia că nu se cădea să se afle acolo cu el, aşa cum erau, dar găsea o savoare aparte în tot ce se întâmpla.

La un moment dat, Blackwell o manevră cu abilitate, determinând-o să facă o piruetă, şi-ncă una, şi-ncă una... Pierzându-şi echilibrul, se agăţă de el, râzând încântată. Ridică privirea spre el şi râsul i se stinse.

Figura lui atrăgătoare era serioasă, dar ochii îi străluceau hipnotic, fixaţi asupra ei cu o intensitate cutremurătoare.

— Claire...

Şoapta lui răguşită o făcu să se înfioreze din creştet şi până-n tălpi. Blackwell o trase spre sine şi Claire îl urmă orbeşte, fără să protesteze când el îi aşeză şi cealaltă mână pe umărul lui. Şi înainte să poată realiza ce i se întâmplă, gura lui se aşeză oblic peste a ei. Caldă, fermă şi nespus de tandră.

I se tăie respiraţia. Genunchii i se înmuiară, capul începu să i se învârtească şi Claire nu avu de ales decât să-şi încleşteze degetele în umerii lui în încercarea disperată de a nu se scurge la vale, transformându-se într-o baltă la picioarele lui.

Primul sărut din viaţa ei era... ei bine, o experienţă fascinantă, fără doar şi poate! gândi Claire cu înfrigurare. Blackwell poate că nu ştia să zâmbească, dar cu siguranţă ştia precis la ce anume serveau buzele din punct de vedere anatomic. Avea o gură pricepută şi îndrăzneaţă, care o aborda tachinator din diverse unghiuri, ademenind-o, până când Claire îi cedă, mânată fiind de curiozitate şi de plăcerea clipei.

Prima alunecare a limbii lui o şocă. O şocă prin intensitatea senzaţiilor uluitoare ce i se revărsară în sânge ca un torent de munte, nimicindu-i şi ultima fărâmă de decenţă şi raţiune. Apoi urmă împletirea delicioasă, fierbinte şi parfumată a cărnii umede, aspru-satinată, care-i induse o stare de extaz nemaiîntâlnit.

Claire gemu, luată complet prin surprindere, incapabilă să se opună gurii acelui bărbat care o prăduia cu un rafinament înnăscut. Şi se pomeni implicându-se cu totul în acel sărut, dornică să primească mai mult, dar să şi înveţe.

Blackwell, din seducător, se trezi sedus. Se trezi vrăjit de abandonul ei, de femeia a cărei senzualitate înflorea timid în braţele sale. În mintea lui, asemui gustul gurii ei cu cel al apelor repezi din inima munţilor: proaspăt, pur şi ameţitor. Cu cât lua mai mult, cu atât dorea mai mult. Era o nebunie şi, totodată, imposibil de acceptat faptul că găsea atâta plăcere în braţele ei. Ar fi trebuit să se simtă detaşat, sărutul să fie lipsit de culoare, banal şi plictisitor dar, cumva, în adâncul lui, ştiuse că acea experienţă în sine n-avea să-l lase neatins.

Când găsi într-un târziu suficientă voinţă să se retragă, constată în sinea lui cu o grimasă că era la fel de zguduit ca şi ea. Preţ de o secundă, regretă întunericul ce ascundea tulburarea feţei. Ar fi vrut să-i vadă cu claritate obrajii îmbujoraţi, gura umedă şi pârguită de pe urma sărutului mistuitor şi incredibil de dulce, privirea înceţoşată de emoţii, şi asta fără să înţeleagă de ce.

O văzu clipind nedumerită, apoi închizând ochii şi umezindu-şi încet cu vârful limbii buzele inflamate, de parcă s-ar fi delectat cu savoarea acelui sărut. Mişcarea aceea de o inconştientă şi incredibilă senzualitate îl excită complet. În acea clipă, o imagine perfidă i se insinuă în spatele ochilor: Claire, întinsă pe spate, cu părul răsfirat în jurul capului, goală, cu picioarele încolăcite în jurul lui, uniţi într-o împletire primordială. Dorinţa îl sfredeli din şale şi până-n moalele capului. Încercă să se retragă, dar Claire îşi flexă degetele în jurul reverelor jachetei lui, ţinându-l pe loc.

— Încă odată! îi ceru ea înfiorată, luându-l complet prin surprindere, în timp ce se înălţa pe vârfuri pentru a-şi lipi gura de a lui.

Blackwell se întrebă dacă nu cumva înnebunise de tot. Ar fi trebuit să i se împotrivească, cel puţin până când îşi redobândea controlul făcut praf, dar se pomeni

sărutând-o cu o patimă aproape brutală, strivindu-i trupul delicat în braţele sale. Claire era ca opiumul. Părea să-i inunde trupul, luându-l într-o periculoasă posesiune, spulberându-i judecata şi controlul. Nicio femeie nu-l subjugase astfel doar dintr-un simplu sărut şi singura care n-ar fi trebuit s-o facă îi şutase pământul de sub picioare.

De sub marginile opace şi unduitoare ale acelei dorinţe covârşitoare, amintirile trecutului prinseră dintr-odată să pulseze încet, căpătând din ce în ce mai multă strălucire, alungând vârtejurile de ceaţă cu care îmbrăţişarea caldă şi pasionantă a acelei creaturi senzuale îi înfăşuraseră judecata. Furia faţă de slăbiciunea lui în faţa acelei femei izbucni cu o forţă la fel de intensă şi brutală ca însăşi dorinţa care-l stăpânea.

Se retrase un pas, prinzându-i încheieturile fragile ale mâinilor care-l înlănţuiau de ea, şi trase adânc aer în piept. Odată şi-ncă odată.

Claire deschise ochii, privindu-l descumpănită. Ochii lui păreau reci şi îngrozitor de plictisiţi. Scârbiţi. În sinea ei, binecuvântă întunericul nopţii ce o înconjura şi care-i ascundea stânjeneala şi ruşinea. Se comportase ca o destrăbălată, ca o femeie complet lipsită de decenţă.

Preţ de câteva momente, nu făcură decât să se privească fără un cuvânt. Tăcerea era apăsătoare şi penibilă. În cele din urmă, Claire întrerupse contactul vizual şi se răsuci pe călcâie, dorind să plece de acolo. Se simţea îngrozitor de umilită.

— Claire.

Fata ridică o mână, fără să se întoarcă, înghiţindu-şi nodul de lacrimi din gât.

— Nu spune nimic! îi ceru ea cu o voce gâtuită. Voi uita ce s-a întâmplat.

— Nu-ţi cer asta, se grăbi bărbatul să spună, întinzându-se şi luând-o de mână, forţând-o astfel să rămână pe loc. Nu vreau *să uiţi!*

— Atunci de ce îmi pari atât de Dezgustat? tremură vocea ei, în timp ce refuza cu încăpăţânare să se întoarcă şi să-l privească.

— Nu sunt dezgustat, pentru numele lui Dumnezeu! se auzi răspunsul lui nervos. Blackwell îşi trecu frustrat o mână prin păr, forţându-şi mintea să lucreze.

— Claire, uită-te la mine, îi ceru el, silindu-şi vocea să-i sune normal.

Tânăra femeie ezită, apoi se răsuci şi-l privi cu bărbia împinsă în faţă într-un gest care, în loc să-i sublinieze sfidare şi străduinţa de a se arăta mândră, îi accentua şi mai mult vulnerabilitatea. Era frumoasă şi dulce într-un fel unic, înduioşător. În acel moment, simţi că putea să-i ofere o fărâmă de adevăr, fără a spulbera plasa amăgitoare a iluziilor pe care o ţesuse cu atâta dibăcie în jurul ei. Se simţea dator s-o facă, fără a înţelege de unde venea acel imbold.

— N-am fost dezgustat, repetă el încet, apăsând cuvintele, ci doar… copleşit. Sunt foarte atras de tine şi-mi placi foarte mult. Te doresc, Claire, iar asta n-ar fi trebuit să mi se întâmple.

— Adevărat? îşi înălţă ea bărbia şi mai mult, provocându-l la sinceritate.

— Da!

Părea supărat şi buzele ei tresăriră, arcuindu-se într-un zâmbet moale.

— Atunci, n-am să uit, făgădui ea, făcând un pas lateral, şi-ncă unul.

Blackwell se văzu nevoit să-i dea drumul. Claire mai făcu trei paşi de-a îndărătul, continuând să-l privească, apoi pivotă pe călcâie şi porni agale spre conac.

Bărbatul o urmări cu privirea până când fata intră în sala de bal, apoi se răsuci în loc şi se pierdu în noapte. Simţea nevoia să se plimbe puţin şi să-şi limpezească mintea. Şi să-şi aducă aminte de scopul pentru care acceptase invitaţia lui Raven pentru balul din acea seară.

Crezuse că avea lucrurile sub control, că totul nu era decât o vânătoare interesantă şi stimulativă. Şi *fusese* interesant şi stimulativ numai că, la un moment dat, lucrurile intraseră pe un alt făgaş, unul incert şi periculos, şi asta mai precis în clipa în care se hotărâse s-o sărute. Era derutantă şi indigestă constatarea faptului că *o dorea* cu adevărat, că *o plăcea* realmente.

Claire urnise ceva în sufletul lui şi nu reuşea să-şi dea seama ce. Fata avea darul de a-l fermeca, de a-l tulbura. Era tânără, încrezătoare, idealistă, plină de sensibilitate şi de sete de viaţă. Tonică şi luminoasă. Încântătoare.

Blackwell se opri şi-şi aprinse o ţigară de foi, fumând în tăcere. O singură privire aruncată spre trecut şi cuşca tuturor resentimentelor, care-l ţinuseră în viaţă în ultimii doisprezece ani, îşi deschise larg uşile. Furia şi ura îşi înălţară capetele flămânde din adâncurile sale, şuierând numele celui ce-i distrusese viaţa. Pumnii i se-ncleştară şi ochii i se reduseră la două fante care filtrau cu răceală luminile de la Golden House.

Acolo, înăuntru, se afla arma perfectă pentru răzbunarea sa. Şi avea s-o folosească. Indiferent cât de mult avea să-l coste.

Important era să nu uite cine era Claire Seymoure în realitate.

CAPITOLUL 6

Claire îşi petrecu următoarele două zile într-o stare de dulce răvăşire a simţurilor. Era uşor absentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei şi de câteva ori se trezise cântând.

Se gândea la Blackwell. Foarte des chiar. Mai tot timpul, realiză ea tulburată. Se trezea întrebându-se diverse lucruri în legătură cu el. Ce anume îi plăcea, ce anume detesta, dacă aproba un lucru sau dezaproba un altul, ce preferinţe avea. Cunoştea prea puţine lucruri legate de acest bărbat surprinzător. Mintea i se învârtea ca un titirez în jurul persoanei lui şi cu greu se putea concentra asupra treburilor obişnuite ale casei.

Sărutul pe care el i-l dăruise în grădina de la Golden House o flatase într-un mod neaşteptat, iar amintirea lui continua să-i ardă creierul. Şi nu numai. Nu odată se pomenise atingându-şi buzele şi închizând ochii, pentru a-şi aduce în memorie cât mai fidel cascada aceea de senzaţii uluitoare pe care el i le revărsase în sânge. Sânii începeau s-o furnice, pulsul îşi schimba ritmul şi, undeva în adâncul ei, mocnea un soi de jind împletit cu o dulce durere. O lua când cu frig, când cu cald. Trecea prin zeci de stări, uneori simultan. Ar fi vrut să-l vadă, dar pe de altă parte, ideea în sine o îngrozea. Se temea atât de reacţia ei cât şi de a lui. Numai şi gândul la el o făcea să roşească. Şi-şi pierdea ore-ntregi în faţa oglinzii, aranjându-se întruna, pentru eventualitatea în care el şi-ar fi făcut apariţia la Willow’s... Nu că l-ar fi aşteptat! În mod absurd, îşi dorea ca el nici să nu treacă pe acolo. Prefera să-l ştie la distanţă şi asta pentru că nu avea încredere în puterea ei de a se stăpâni. Tânjea atât de mult după un nou sărut, încât nu era sigură că s-ar fi putut abţine să nu-i ceară o nouă demonstraţie de forţă creatoare!... Aşa că era mai bine că n-o vizita! O scutea astfel de multe neplăceri şi momente stânjenitoare.

Singurele persoane care reuşeau să-i abată mintea de la acel bărbat enigmatic şi fermecător erau copiii lui Simon. Micuţii erau absolut uluitori. Era un adevărat deliciu să stea cu ei şi să-i înveţe o mulţime de lucruri noi. Claire ştia că dacă ar fi avut posibilitatea financiară necesară, ar fi deschis o mică şcoală pentru copii din sat. I-ar fi plăcut foarte mult să fie învăţătoare şi să predea copiilor limba engleză, aritmetica, desenul, muzica şi istoria. Ştia că avea vocaţie pentru asta, dar la fel de bine ştia că visul ei avea să rămână la stadiul de simplu vis. Fitzgerald nu i-ar fi îngăduit niciodată să se amestece cu cei care erau inferiori condiţiei ei sociale şi, în plus, măritându-se, avea să părăsească oricum ţinutul natal pentru a se muta în locuinţa soţului ei.

Trecându-şi mâna peste fruntea lui Bethany într-un gest de afecţiune pur maternă, Claire se aplecă şi le sărută pe gemene pe frunte, apoi îl ciufuli în joacă pe Tom şi-i înveli pe tuspatru cu pătura. Era uimitor cât de mult puteau să mănânce acei copii, a căror stomac, presupunea ea, n-ar fi trebuit să aibă un diametru mai mare decât cel al unui măr de mărime medie. Mesele regulate şi consistente, precum şi somnul de amiază, le priiseră. Nu mai arătau istoviţi, palizi şi transparenţi de slabi ce fuseseră. Căpătaseră culoare în obraji şi în ultimele zile o parte din nervozitatea şi timiditatea lor pierise, înlocuită fiind de către una de bună-dispoziţie.

Plecarea lor de la Willow’s avea s-o întristeze foarte tare. Se ataşase de ei foarte mult într-un răstimp foarte scurt şi ştia că aveau să-i lipsească. În câteva zile aveau să se întoarcă la viaţa lor de dinainte, deoarece rănile lui Simon se vindecaseră aproape complet şi bărbatul voia să se întoarcă la casa lui. Claire, deşi îi propusese să rămână la conac, realizase într-un târziu cu uşurare că era mai bine că Simon o refuzase. Fitzgerald avea să spumege de furie şi nervi şi să-i alunge cu mâna lui de la Willow’s, şi asta pentru că din cauza lui Simon îşi pierduse administratorul şi se trezise pe cap cu încă cinci guri de hrănit. Ori ea nu putea îngădui înc-o nouă umilinţă la adresa lui Simon, deoarece ştia că n-avea nicio şansă să-şi convingă tatăl să fie raţional şi generos faţă de cei năpăstuiţi de soartă cu adevărat. În plus, se temea de reacţia tatălui ei, fiindcă niciodată nu ştia cum urma să se dezlănţuie furia sau nemulţumirile

lui.

Nu, era mai bine aşa, cugetă Claire, zâmbindu-le celor patru micuţi cu feţe somnoroase în timp ce părăsea dormitorul, lăsându-i să doarmă de amiază. Putea să-l ajute pe Simon cu bani, mâncare şi alte lucruri necesare dacă aceştia locuiau în afara Willow's Lake-ului, departe de Fitzgerald şi de caracteru-i dificil.

La parter se întâlni cu Malfred.

— Aveţi un pachet în salon, milady.

— A sosit poşta deja? făcu ea surprinsă, îndreptându-se în acea direcţie.

— Nu, a trecut domnul Blackwell pe aici mai acu vreun sfert de oră, răspunse majordomul, urmând-o. Era în trecere spre moşia dumnealui şi a lăsat pachetul pentru domnia ta.

Claire se opri în loc, cu inima lovindu-i dureros în coaste. Se răsuci spre Malfred şi-l privi emoţionată.

— A fost domnul Blackwell pe aici? întrebă ea cu o voce gâtuită. De ce nu m-a aşteptat?

— A spus că se grăbea, o informă Malfred, ridicând nepăsător din umeri.

Claire se încruntă, simţindu-se extrem de dezamăgită. Nu înţelegea de ce plecase atât de repede!…

În salon, lângă canapeaua înflorată, zări pachetul învelit în hârtie pergament. Pe măsuţa de ceai se aflau trei cărţi cu coperţile legate în piele. Îi adusese cărţi!…

Gestul lui o emoţionă foarte tare, dar şi mai mult o impresionă bobocul de trandafir alb cu tija scurtă care era aşezat deasupra lor. Tulburată de acel omagiu tăcut adus persoanei sale, Claire înaintă ca-n transă, culese bobocul de trandafir şi-l duse la nas, inhalându-i parfumul subtil. Un zâmbet moale îi curbă buzele. Probabil că Blackwell nu era genul bărbatului care să facă declaraţii pătimaşe femeii adorate în secret, fiind un bărbat prea sobru şi realist, dar cu siguranţă ştia să facă gestul potrivit pentru a-i aduce la cunoştinţă acesteia faptul că-i atrăsese atenţia.

— Am încercat să-l reţin dar n-am reuşit. Mi-a cerut să-ţi prezint scuzele lui pentru că n-a putut rămâne mai mult.

Claire se răsuci fulgerător pe călcâie, privindu-şi mătuşa cu uimire şi stânjeneală. N-o văzuse atunci când intrase dar, la o adică, i-ar fi fost imposibil s-o vadă. Lady Sarah stătea la masa de scris, ascunsă în spatele unei tufe înflorite de trandafir japonez, iar culoarea verde-închis a rochiei ei se confunda cu cea a plantei pe post de paravan.

— Este un bărbat de o delicateţe greu de bănuit la prima vedere, nu crezi? comentă mătuşa ei în continuare. Găsesc gestul lui incredibil de îndrăzneţ.

— Mătuşă, doar nu crezi că.

— Claire, suntem numai noi două aici şi niciodată n-a fost cazul să ne ascundem pe după deget una în faţa celeilalte, rosti femeia în timp ce se ridica, zăbovind lângă masa de scris doar atât cât să pună lucrurile în ordine. Domnul Blackwell nu-mi pare genul care să facă un gest gratuit, mai ales unul care să aibă implicaţii de natură romantică.

Claire îşi muşcă buzele, lăsându-se pe braţul canapelei. Roti tija florii în mână, admirând perfecţiunea bobocului cules din grădina splendidă de la Forest Hill, neştiind ce să creadă despre vizita bărbatului, despre plecarea lui precipitată, dar mai ales, despre gestul său de un dulce romantism.

— Cred că ar trebui să-i încurajezi afecţiunea, sugeră lady Sarah cu o voce suavă.

— Să-i încurajez… ce? repetă fata cu o voce palidă, ridicându-şi fruntea pentru a-şi privi mătuşa, profund consternată.

— M-ai auzit bine.

— Mătuşă, dar sunt o femeie logodită!

— Tehnic vorbind, da, aşa stau lucrurile, replică femeia, venind agale spre ea. Dar nu s-a semnat niciun contract, Claire. Şi nimic nu este bătut în cuie. Doreşti să-ţi legi viaţa de cea a unui bărbat care are aproape triplul vârstei tale, pe care nu-l cunoşti şi

lângă care nu ai certitudinea că-ţi vei afla vreodată fericirea?

Claire se încruntă.

— Nu cred că am dreptul să… începu ea prudent.

— Draga mea, nu te-am întrebat ce crezi sau ce drepturi ţi se îngăduie, ci de ceea ce simţi în inima ta? Da sau nu?

— Păi… Nu, nu mă încântă această perspectivă, dar…

— Aşa mă gândeam şi eu, rosti cu un zâmbet distinsa doamnă, aşezându-se pe canapea şi luând mâna nepoatei într-ale sale. Claire, îl placi pe acest bărbat?

Claire îşi plecă privirea şi confirmă tăcută din cap.

— Lasă-l să te curteze, o sfătui lady Sarah cu blândeţe. Tu eşti o femeie frumoasă, decentă, cu un suflet blând şi minunat.

Claire îşi muşcă buzele. Dacă mătuşa ei ar fi bănuit ce făcuse ea în grădinile de la Golden House cu două seri în urmă, cu siguranţă şi-ar fi retractat termenul de „decentă”.

— Oferă-i răgazul să te cunoască, continuă femeia cu blândeţe. Îţi garantez că te va îndrăgi foarte mult, asta dacă nu cumva s-a şi întâmplat acest lucru.

— Dar tata n-o să fie niciodată de acord cu asta! protestă Claire, simţindu-se dintr-odată nespus de tristă.

— Tatăl tău, cu regret o spun şi amândouă cunoaştem acest adevăr, este un om care-şi urmăreşte propriile interese. Dar aici este vorba de viaţa ta, Claire!… Nu lăsa pe nimeni să-ţi decidă soarta dacă poţi să ţi-o clădeşti cu mâinile tale. Făcu o scurtă pauză, alegându-şi cuvintele, apoi oftă şi-şi privi nepoata cu blândeţe. Draga mea, dacă în viaţa asta am învăţat ceva, atunci acesta este faptul că fericirea este un lucru preţios şi rar. Îl găseşti greu şi-l păstrezi şi mai greu. Mulţi dintre noi sunt mulţumiţi de viaţa lor, trăiesc momente de bucurie, dar prea puţini ajung să cunoască fericirea, cu atât mai puţin în dragoste. Tu eşti o femeie care merită să fie fericită. Şi ai multe de dăruit. Domnul Blackwell va fi un bărbat extrem de norocos…

— Cu asta te-nşeli foarte tare, mătuşă Sarah. Domnul Blackwell nu are intenţia să se însoare.

— Niciun bărbat nu arde de nerăbdare să se însoare până când nu întâlneşte femeia potrivită, o întrerupse femeia cu un gest ce anula feţei orice argument.

— Mătuşă, de ce nu vrei să mă asculţi?!… exclamă Claire exasperată. Domnul Blackwell mi-a dat foarte clar de înţeles că este doar în trecere prin Anglia. Nu are intenţia să rămână aici.

— A cumpărat Forest Hill-ul, sublinie lady Sarah cu convingere. Asta-mi sună a altceva.

— E doar o proprietate!

— Forest-ul nu este *doar* o proprietate! Forest Hill-ul înseamnă istorie, bogăţie şi privilegii.

— De acord cu tine, dar…

— Claire, singurul lucru pe care-l rişti dacă-i accepţi intenţiile şi-i încurajezi afecţiunea este să te alegi cu o inimă frântă, rosti lady Sarah cu un oftat. Iar aici nu pot să-ţi dau niciun sfat, pentru că nu ştiu ce este mai bine: să nu cunoşti niciodată sentimentul minunat al iubirii sau să-l trăieşti, indiferent de preţ, şi să rămâi cu amintiri frumoase?… Eu m-am măritat cu Harry, dar nu am fost fericită lângă el, ci doar mulţumită. L-am admirat, l-am respectat, dar nu l-am iubit niciodată. Şi din acest motiv nici nu am fost niciodată fericită cu adevărat lângă el. Era mai mare decât mine cu douăzeci şi şapte de ani iar relaţia afectivă dintre noi semăna foarte mult cu cea dintre un tată şi fiica lui: prietenoasă, tolerantă şi Plină de decenţă. Huntly are aproape şaizeci de ani. Până la sfârşitul anului o să te trezeşti măritată cu el… *asta* dacă nu *faci* ceva! Iar domnul Blackwell este aici, te place şi ar putea fi ultima ta şansă de a avea o viaţă normală.

— Mătuşă, nu ştiu dacă ţi-am lăsat vreodată impresia asta, dar te informez la modul

cel mai serios că nu sunt o femeie disperată sau nefericită, îşi pledă Claire cauza cu hotărâre. Zău că nu sunt!

— Ar trebui să fii! izbucni lady Sarah cu o voce supărată. Încă nu l-ai întâlnit pe Huntly!

— Oh, pentru Dumnezeu, mătuşă Sarah! ţâşni Claire în picioare, cu o expresie confuză pe faţă. De ce înrăutăţeşti nişte lucruri şi aşa destul de… de… gesticulă ea cu gesturi smucite, încercând să descrie o situaţie pe care niciodată nu o abordase atât de deschis cu femeia de lângă ea.

— Nefireşti şi, mai ales, nesănătoase, sfârşi femeia pe un ton dezaprobator. Îmi vine să-l strâng de gât pe Fitzgerald pentru egoismul său monstruos, iar pe tine pentru loialitatea-ţi păguboasă! Eşti singurul lui copil, Claire! Ar trebui să te lase să-ţi alegi singură soţul.

— Mătuşă Sarah, amândouă ştim că opţiunile mele în ceea ce priveşte contractarea unei căsătorii potrivite sunt foarte limitate. Nu am o dotă atrăgătoare, nu sunt o frumuseţe răpitoare şi, după standardele societăţii, sunt foarte aproape de a deveni ceea ce lumea consideră a fi o domnişoară bătrână.

— Eşti încă foarte tânără, draga mea, şi *eşti* o femeie frumoasă! o contrazise femeia cu hotărâre. Cât despre dotă, este adevărat că Fitzgerald ţi-a stabilit o sumă ridicolă, dar acesta nu este un impediment major pentru a putea face o partidă excelentă. Bărbaţii adevăraţi, mai ales dacă sunt bogaţi, de cele mai multe ori nici nu se împiedică de acest aspect.

— Iar domnul Blackwell, după părerea ta, corespunde acestui minunat criteriu! decretă ea cu o ironie muşcătoare.

Sarah o privi jignită.

— De fapt, care este problema ta, Claire?

— Eu n-am nicio problemă! se răsuci Claire s-o privească, îndreptând un deget acuzator asupra ei. *Tu* încerci să-mi creezi una!

— Oh, Claire, nu încerc decât să te ajut. Iartă-mi amestecul, dar nu doresc decât să te ştiu fericită!

Fata îşi muşcă buzele şi se aşeză pe canapea, îmbrăţişându-şi mătuşa strâns.

— Nu-ţi fă griji pentru mine, Sisy, îi şopti ea numele cu care o alinta de când femeia aceea uimitoare venise la Willow’s pentru a lua locul mamei ei. O să fie bine. Ai să vezi.

— Sper, draga mea copilă. Mă rog să fie aşa, o bătu femeia uşurel cu palma pe braţ.

Pentru câteva momente, niciuna nu scoase vreo vorbă. Apoi lady Sarah se retrase din îmbrăţişare şi-i zâmbi feţei, mângâind-o cu duioşie pe obraz.

— Nu vrei să vezi ce conţine pachetul de la domnul Blackwell?

Claire dădu din cap, privind-o cu ochii măriţi de curiozitate şi anticipare. Pachetul era destul de greu, constată ea cu uimire, în timp ce-l punea pe masă.

Câteva minute mai târziu studia uluită conţinutul coletului, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Erau hăinuţe de copii: pantaloni, jachete, pulovere şi şosete din cea mai bună lână de Yorkshire, ghetuţe din piele moale şi panglici din mătase în culori vii pentru împodobit părul fetiţelor.

Faptul că Blackwell îi adusese cărţi fusese un gest atent şi drăguţ. Floarea oferită îi vorbea de afecţiune şi romantism, lucruri tulburătoare pentru inima ei deja super-sensibilizată la orice era legat de persoana lui. Dar pentru darurile făcute copiilor lui Simon… Ei bine, acest gest o impresionase mult mai mult decât primele două şi o lăsă fără cuvinte.

— Oh! exclamă Claire, simţindu-se absurd de încântată şi de mândră de firea generoasă şi atentă a stăpânului de la Forest Hill. Ce frumos din partea lui să se gândească la copiii lui Simon!

— Într-adevăr, greu de ghicit la prima vedere care este adevărată natură a acestui gentleman, comentă lady Sarah, impresionată până la lacrimi de gestul surprinzător al

tânărului bărbat. Pare un om atât de sobru, de echilibrat, lipsit de umor şi…

— Te-nşeli, surâse Claire visătoare, în timp ce-şi petrecea cu încetineală printre degete mănunchiul de panglici colorate şi lucioase. Ştie să râdă şi are un râs absolut minunat. Vibrant şi puternic… Ştii, la început am crezut că este un individ arogant, misogin şi blazat. Genul filfizonului nesuferit şi plin de aere. Dar am greşit, oftă ea, privindu-şi mătuşa cu regret. Este un bărbat uimitor. Cu adevărat uimitor! M-a ajutat cu Simon şi continuă s-o facă. Faptul că a adus aceste lucruri micuţilor este un gest pe cât de neaşteptat, pe atât de valoros. Şi nu gestul în sine este uluitor, ci faptul că *s-a gândit* să-l facă. Cu eleganţă şi delicateţe.

— Poate că a făcut-o pentru tine exclusiv, sugeră Sarah cu un licăr de şiretenie în priviri. Ca să te cucerească.

— Asta denotă că este un bărbat extrem de inteligent, replică fata după o scurtă pauză de gândire, izbucnind în râs. Dar chiar şi aşa, mătuşă dragă, important este rezultatul: micuţilor n-o să le fie frig în iarna care vine.

Claire redeveni serioasă şi privi câteva clipe hăinuţele frumos împăturite de pe masă.

— Trebuie să-i fac o vizită şi să-i mulţumesc pentru amabilitate şi generozitate.

— Bineînţeles.

— Poate că ar trebui să-i întorc gestul şi să-i duc o plăcintă făcută de doamna Bird. Una cu cremă de lămâie.

— Fireşte.

— Sau să-l invit la masă într-una dintre serile viitoare?

— Ar fi frumos.

— Putem aranja să vină şi două dintre familiile din sat.

— Asta ar da o notă veselă serii, într-adevăr, aprobă lady Sarah cu un surâs. Poate că n-ar fi rău să-l inviţi şi pe lordul Raven.

Claire îşi muşcă buzele.

— În cazul acesta ar trebui să alegem un meniu mai rafinat. Ne putem permite? o întrebă pe lady Sarah după o scurtă pauză.

Cele două femei se priviră un moment în tăcere. Fitzgerald era monstruos de zgârcit cu banii care trebuiau băgaţi în casă, iar suma alocată lunar pentru cheltuielile curente abia dacă le ajungea de la o lună la cealaltă. Amândouă erau nevoite să facă artificii pentru a economisi bani în plus. De regulă, Sarah era cea care se ocupa de bugetul casei. Cumva, mătuşa ei reuşea să chiverniséască bănuţii astfel încât să nu le lipsească nimic şi să mai pună şi ceva deoparte. Claire era aproape sigură de faptul că mătuşa ei suplimenta din când în când suma pe care tatăl ei o destinase casei, umblând la banii moşteniţi de la răposatul ei soţ.

— Desigur, surâse Sarah cu blândeţe, după un scurt calcul mental. Claire inspiră aerul cu lentoare.

— Oricum, tot trebuie să-i fac o vizită şi să-i mulţumesc, făcu ea ca pentru sine.

— Evident, draga mea. Du-te şi roag-o pe doamna Bird să-ţi facă o plăcintă cu afine. E specialitatea ei.

Claire zâmbi şi porni spre uşă, culegând din mers bobocul de trandafir de pe măsuţa de ceai. Se opri doar atât cât să-şi sărute mătuşa pe obraz şi-şi continuă drumul, fredonând începutul unei simfonii de Vivaldi.

Lady Sarah privi lung în urma ei. Speranţa i se strecură timid în inimă. Îşi impuse totuşi să aibă răbdare şi să nu-şi facă prea multe vise. Şi în privinţa lordului Raven nădăjduise şi-şi aminti cu un oftat cât de dezamăgită fusese atunci când realizase că fata nu era atrasă de acel tânăr chipeş, educat şi foarte bogat.

Dar cu stăpânul de la Forest Hill lucrurile stăteau cu totul altfel. Claire, chiar dacă încă nu realiza acest lucru, era deja îndrăgostită de el, iar Sarah simţea instinctiv că sentimentele feţei nu erau unilaterale. Văzuse ceva licărind în privirea bărbatului atunci când lăsase pachetul, cărţile, dar mai ales floarea. Şi ei îi adusese flori, un

buchet micuţ de trandafiri albi ca prima zăpadă din decembrie. Adusese flori unei doamne şi un singur boboc unei tinere domnişoare.

Ar fi putut aduce trandafirii în buchete la amândouă. Dar n-o făcuse. Alesese o singură floare pentru Claire.

Sarah era în stare să-şi parieze toţi banii pe faptul că el alesese personal trandafirul şi-l tăiase cu mâna lui.

CAPITOLUL 7

Îşi zicea că starea de nelinişte din ultimele zile se datora faptului că încă nu se acomodase cu stilul acesta de viaţă. Era înconjurat de linişte şi de frumuseţe, şi existau momente când chiar îşi îngăduia să se bucure de aceste lucruri. Dar îi lipsea ceva. Şi nu avea de a face cu motivul pentru care se afla aici, în Cornwall. Era ceva mai profund, căruia nu-i putea da un nume.

O visase. Două nopţi la rând. Vise confuze, pe care nu şi le amintea în totalitate. Nu-şi amintea decât ultima parte, invariabil aceeaşi: mergea printre fuioare de ceaţă, lin şi curgător, de parcă ar fi plutit, înfăşurată într-o pelerină lungă până-n pământ, de un alb orbitor. Chipul îi era ascuns sub faldurile unei glugi ample. Părea să se îndrepte spre el şi se simţise străbătut de o dulce anticipare şi de o neaşteptată bucurie dar, la un moment dat, în vis, realizase că de fapt ea se depărta, înghiţită de valurile de ceaţă, lăsându-l singur. Singur şi chinuit de o durere fără nume.

Blackwell îşi aprinse un trabuc, contemplând parcul prin ferestrele larg deschise ale cabinetului său. Ziua era mohorâtă, la fel ca şi starea lui de spirit.

Nu-i plăcea ce simţea. Cum simţea. N-ar fi trebuit să se întâmple astfel. Venise în Cornwall mânat de un singur gând: acela de a încheia socotelile cu trecutul. Niciun moment nu se gândise că lucrurile aveau să devină din ce în ce mai dificile şi mai complicate…

Trebuia să lase deoparte prostiile, să se concentreze asupra a ceea ce-şi propusese şi să se întoarcă la Marsilia, unde-l aşteptau oamenii săi. Nu-i putea condamna la lâncezeală doar pentru că lui îi dădea târcoale umbra sâcâitoare unei conştiinţe pe care o crezuse demult moartă şi îngropată. O conştiinţă care-l îndemna să abandoneze totul şi să plece, alegând o altă cale, mai cinstită şi mai corectă de a-şi atinge scopul.

Avea să distrugă inocenţa şi viaţa unei tinere nevinovate care-i câştigase admiraţia, respectul şi simpatia. Şi ce-i cu asta? gândi el, înverşunat, încleştându-şi maxilarele. Lumea era plină de nedreptăţi. Şi Miranda fusese la fel de tânără şi de inocentă…

Uruitul unei trăsuri ajunse până la el înainte ca atelajul să-şi facă intrarea pe porţile masive, din fier forjat, care străjuiau accesul pe proprietate. Recunoscu de la distanţă persoana care mâna cei doi bidivii înhămaţi la cabrioleta elegantă şi ceva tresări în adâncul lui. Trase un fum prelung înainte de a stinge trabucul în scrumieră, mijindu-şi ochii gânditor.

„Fără regrete!” îşi zise, în timp ce părăsea încăperea, îndreptându-se spre scările duble ce se arcuiau spre parterul castelului, pentru a ieşi în întâmpinarea musafirului.

Claire trase de hăţuri, oprind atelajul în faţa uşilor de la intrare. Îşi adună fustele cu o mână, coborând cu grijă din vehicul, apoi se întoarse şi luă coşul împletit şi acoperit cu pânză care se afla pe capră. Se răsuci şi fu cât pe ce să intre în proprietarul de la Forest Hill. Un mic sunet de surpriză îi izvorî din gât. Omul acesta era de groază. Avea un stil de a se mişca, tăcut şi uşor, aidoma unei pisici uriaşe.

Dându-şi capul pe spate şi ţinându-şi pălăriuţa cochetă cu o mână, Claire îl privi în ochi.

— Domnule Blackwell, o să mă ucideţi într-o zi cu modul acesta de a apărea de nicăieri! Bărbatul îşi îngădui urma unui surâs.

— Bună ziua, miss Seymoure.

— Asemenea, domnule. Am trecut să vă aduc o specialitate a doamnei Bird, drept mulţumire pentru amabilitatea şi generozitatea dumitale de ieri.

— Nu trebuia să te deranjezi.

— Oh, ba da, domnule, trebuia! scuturâ Claire din cap, făcând un pas în spate pentru a pune o oarecare distanţă între ei. Apropierea de el îi dădea un soi de tulburare care ameninţa să-i rumenească obrajii şi nu dorea să-i pară cine ştie ce gâscă. Fiecare faptă bună trebuie răsplătită, continuă ea cu o voce uşor sufocată. E

caldă şi…

Se opri, simţind cum inima începe s-o ia la sănătoasa atunci când el se întinse pentru a-i lua coşul din mână. Chipul lui se opri la un lat de palmă de al ei şi atunci Claire putu pentru prima dată cu adevărat să observe culoarea frapantă a ochilor lui: albaştri ca cerul, presăraţi cu pete argintii. Privirile li se întâlniră preţ de un lung moment şi ea uită să mai respire. Amintirile nopţii îmbălsămate de mirosuri, sunete şi senzaţii de la Golden House reveni în mintea ei cu o claritate năucitoare. Fără să vrea îi privi gura.

— Vrei să-l duci tu înăuntru? se mişcară buzele lui într-o şoaptă răguşită. Claire tresări, clipi de două ori şi-l privi buimăcită.

— Poftim? se bâlbâi ea.

— Vrei să duci tu coşul înăuntru? repetă el, ochii umplându-i-se de amuzament şi de încă ceva nedefinit.

— Oh, făcu ea, roşind intens când realiză că-şi încleştase în mod inconştient mâinile pe toarta coşului, refuzând să-i dea drumul, deşi el încerca cu blândeţe să i-l ia. Eu. Eu nu.

Din ce în ce mai bine, gândi Claire amar, cu ironie, trăgând încet aer în piept. Reuşise să-i pară ori proastă, ori ridicolă, ori poate chiar amândouă. Mai lipsea puţin şi o înlătura pe Eveline Wilcox de pe tronul idioţeniei.

— Poftim, îi dădu ea coşul, abia abţinându-se să nu o ia la fugă. Ochii lui o priveau într-un fel ciudat, care-i dădea palpitaţii, în timp ce lăsa coşul pe treptele de la intrare. Este delicioasă, se grăbi să specifice. Adică, sper să-ţi placă. E o plăcintă cu afine. Mie-mi place foarte mult. Doamna Bird are o reţetă secretă, continuă ea să turuie, îndesându-şi mâinile la spate în cordonul lat al rochiei de lână, pentru a nu gesticula, aşa cum făcea ori de câte ori era nervoasă.

Mişcarea fu de departe cea mai neinspirată, pentru că o forţă să-şi tragă umerii spre spate şi-i împinse bustul în faţă. Realiză acest lucru abia când privirea lui alunecă peste sânii ei, poposind acolo pentru un lung moment. Claire încremeni şi-şi reveni brusc la poziţia iniţială, încrucişându-şi braţele pe piept, cu obrajii în flăcări. Privirea lui se umplu de amuzament. Claire se simţi îngrozitor. Avea impresia că se dăduse în spectacol, că se făcuse de râs în faţa lui. Îi venea să moară de ruşine, deşi era conştientă că nu făcuse nimic nelalocul lui.

— Te-am visat, Claire.

Declaraţia lui neaşteptată o lăsă cu gura căscată şi o făcu să holbeze ochii la el.

— Oh!

— De două ori chiar, sublinie el calm, urmărindu-i amuzat emoţiile care se succedau cu repeziciune în lacurile limpezi ale ochilor ei, de la profundă stupoare până la neîncredere şi şoc.

— Fugi d-aici! exclamă ea brusc.

Bărbatul râse scăzut, cu o ironie îndreptată mai mult spre sine.

— Aş vrea, dar mi-e teamă că nu pot. Te am în minte, declară el cu o voce scăzută, privind-o insistent. De când te-am întâlnit, imaginea ta mă sâcâie întruna. Nu ştiu ce să mă fac cu tine.

Claire se gândi serios dacă nu cumva e în pericol să-i cedeze inima. Avea o inimă sănătoasă, din câte ştia ea, dar nu era exclus s-o lase baltă, mai ales acum, dacă era să se ia după modul în care i se opintea în piept.

— Eu… eu nu ştiu ce să spun, murmură ea cu o voce mult subţiată, ridicându-şi în mod mecanic mâna în dreptul inimii.

Bărbatul zâmbi lent şi fermecător. Pulsul ei îşi luă zborul.

— Eşti adorabilă, rosti el aproape în şoaptă, apropiindu-şi chipul de al ei. Minunată.

Urma s-o sărute. Îi văzu intenţia în ochii cenuşii, întunecaţi de patimă, şi asta o făcu să se înfioare. Preţ de o clipă, dorinţa de a i se ghemui în braţe şi de a se lăsa dezmierdată de gura lui fu atât de intensă şi dureroasă, încât ameţi.

O sărută, dar nu direct pe gură, ci lateral, pe colţul ei. Claire închise ochii, copleşită, apoi îşi răsuci faţa, întâlnindu-i buzele ferme şi calde, oferindu-i-se. Sărutul fu lent şi stăruitor, incredibil de dulce, făcându-i degetele de la picioare să i se strângă în ghete de plăcere.

I se dăruia într-un mod neaşteptat de gingaş şi înduioşător de sfios, care-l stârni dincolo de limitele pe care şi le impusese atunci când premeditase acest mic act de seducţie. Bărbatul se întrebă dacă lucrurile nu stăteau exact pe dos, dacă nu cumva acea făptură mică şi delicată îl seducea pe el şi nu invers. O dorea la un nivel absurd, iraţional. Făcu un efort să-şi convingă mâinile să-i stea nemişcate, când de fapt tot ce voia era s-o ia pe sus, s-o ducă în apartamentul lui, s-o întindă pe pat şi să-şi ostoiască trupul încordat de atâta jind.

Nu mai avusese o femeie de când părăsise Marsilia, mai exact de două luni, şi poate că şi acesta era unul dintre motivele pentru care trupul lui reacţiona aşa. Dar ştia că se amăgeşte singur. Tânăra femeie din braţele lui avea ceva ce-i răvăşea simţurile şi-i altera judecata. Nu-şi amintea ca vreo altă femeie să fi stârnit în el acel ocean de nevoi pe care Claire Seymoure i-l turna în vene şi acest lucru îl irita peste măsură.

Nu trebuia s-o dorească, s-o placă şi în niciun caz s-o preţuiască! Dar ea găsise o fisură în ziduri şi se strecurase dincolo de ele. Îi câştigase admiraţia şi, lucrul naibii, îi câştigase inclusiv stima! I se vârâse pe sub piele şi-l făcuse s-o râvnească cu adevărat.

Se trezi adâncind sărutul, deşi nici asta nu avusese de gând. Pur şi simplu alunecă în dulceaţa fierbinte a gurii ei. Şi-şi pierdu echilibrul. Mintea i se răsturnă, golindu-se de orice gând, iar el o trase în braţele lui, blestemându-şi slăbiciunea, urându-se pentru asta. Închise ochii şi se lăsă purtat de plăcerea păcătoasă a momentului.

Tunetul care se prăvăli din înaltul cerului, strivind liniştea sub lovitura lui năprasnică, îi aduse pe amândoi cu picioarele pe pământ.

Bărbatul se retrase, privind-o pe Claire cu un aer surprins, apoi îşi înălţă ochii spre cer, mirat să vadă masa grea şi întunecată de nori care se îngrămădiseră deasupra lor.

— O să plouă.

Claire, incapabilă să vorbească, se rezumă să dea din cap aprobator.

— Ar trebui să intri, sugeră el, revenind cu privirea asupra ei.

— N. Nu cred că e o idee prea bună, izbuti Claire să articuleze pe o voce guturală. Incapabilă să-l privească în ochi, îşi concentră privirea asupra cerului plumburiu, care fu tăiat în acel moment de strălucirea orbitoare a unui fulger. Tunetul îndepărtat care-l urmă îl făcu pe unul dintre cai să fornăie neliniştit.

— O să te prindă ploaia şi o să răceşti.

— În cinci minute sunt acasă, schiţă ea un zâmbet palid. Asta, desigur, dacă plec imediat. Bărbatul făcu un pas în spate. O îngrămădise între scăriţă şi roată, realiză el cu dezgust. Claire se răsuci orbeşte, ridicându-şi fustele şi urcând grăbită în cabrioletă.

— La revedere, domnule Blackwell.

— Cu bine, minunată Claire.

Fata roşi şi se întinse să ia hăţurile, moment în care-şi aminti brusc scopul vizitei sale.

— Domnule Blackwell, de fapt, motivul pentru care am venit până aici era să vă invit la cină mâine seară. Desigur, dacă aveţi altceva programat şi…

— O să vin, bineînţeles, îi curmă el vorba cu blândeţe. Mulţumesc.

Claire îşi muşcă buzele cu un aer posomorât şi Blackwell se întrebă dacă nu cumva faptul că el acceptase invitaţia o indispusese. Claire nu părea deloc fericită de răspunsul lui.

— Bine, atunci, pe mâine seară.

— Negreşit.

Claire se străduí să zâmbească şi dădu ghes cailor, strunindu-i cu fermitate spre ieşirea din parc.

Blackwell rămase în loc, urmărindu-i plecarea cu ochii îngustaţi gânditor.

Poate că nu fusese o idee tocmai bună s-o sărute. Dar n-avusese de ales. Pur şi simplu îl furase clipa sau ce naiba o fi fost. Şi de ce mama dracului se simţea atât de… vinovat? În fond, îi dăduse posibilitatea de a se retrage. Însă Claire dăduse cu piciorul la această şansă şi i se oferise clar, fără umbră de îndoială. Nu-i respinsese avansurile şi nici atingerile. Era părtaşă la Propria ei ruină!…

Tresări scurt şi înjură murdar când primul val de ploaie se abătu asupra Forest Hill-ului cu o violenţă neaşteptată, udându-l până la piele. În mai puţin de cinci secunde, peisajul fu înecat sub perdelele grele de apă care brăzdau aerul. Un fulger spintecă cerul, secondat de o detunătură năprasnică. Un nechezat puternic ajunse până la el şi Blackwell îşi făcu mâna streaşină pentru aşi apăra ochii, încercând să zărească cabrioleta feţei prin tot acel iad.

Claire nu apucase să iasă pe porţi şi, din câte desluşea el, se lupta să ţină caii în frâu. O porni în fugă spre ea, proliferând sudălmi când o văzu ridicându-se în picioare pentru a struni animalele, care erau indecise în ce direcţie să apuce, dând cu spatele sub comenzile ferme ale tinerei şi silind atelajul să alunece îndărăt cu opinteli, strivindu-i trandafirii. Ajunsese la câţiva paşi de ea când unul din cai, ignorând comanda feţei, încercă să o ia în lături, smucindu-se cu putere. Claire se dezechilibră şi căzu în fund. Frâiele ude îi alunecară din mâini şi animalele, simţindu-se eliberate dintr-odată, o zbughiră spre porţi.

Blackwell scrâşni enervat, mai făcu câţiva paşi, apucă zdravăn marginea cabrioletei şi dintr-un salt ajunse pe capră lângă fată, împingând-o fără ceremonie într-o parte.

— Ce? făcu Claire, ameţită.

— Gura! i-o reteză el.

Hăţurile alunecaseră între cai şi Blackwell avu de furcă până când izbuti să le recupereze. Reuşi într-un sfârşit să oprească vehiculul, vorbindu-le cailor cu blândeţe până când reuşi să-i liniştească.

Preţ de câteva momente, niciunul dintre ei nu se mişcă. Ploaia cădea neîntrerupt, iute şi rece, spumegând pământul şi adunându-se în băltoace.

— La naiba! murmură Claire, ducându-şi mâinile la gură cu un aer mai degrabă uimit decât şocat.

Blackwell se încruntă, privind-o cu coada ochiului. Îi venea să urle la ea sau s-o strângă de gât. Sau amândouă. În loc de asta, se dădu jos, legă frâiele de trunchiul unui mesteacăn, apoi dădu roată trăsuricii şi, fără niciun preambul, o luă pe fată pe sus.

— Ce f. Faci? izbuti ea să articuleze.

— Condiţie fizică, tu ce crezi? se răsti el, lăsând cabrioleta în mijlocul drumului şi pornind cu paşi grăbiţi spre castel. N-am chef să fac pneumonie, stând aici şi admirând cum vine potopul!

Claire îl privi uluită, neliniştită să-i vadă linia maxilarului atât de încordată şi privirea furioasă. Căldura pe care trupul acelui bărbat o emana o făcu pe Claire să devină brusc conştientă de faptul că era udă leoarcă, amândoi erau, însă ei îi era şi frig pe deasupra. Strângând din dinţi ca să nu înceapă să-i clănţănească, fata ridică resemnată din umeri în sinea ei şi-şi petrecu braţele pe după gâtul stăpânului de la Forest Hill, sprijinindu-şi obrazul de umărul lui.

— Eşti supărat pe mine? şopti Claire cu buzele foarte aproape de gâtul lui.

Blackwell îi simţi respiraţia caldă pe piele şi se încordă, sfredelit până-n măduva oaselor de fiorul crud al unei dorinţe neaşteptate şi intense. Mintea se umplu de înjurături şi alte blasfemii, dar le ferecă în el cu duşmănie, strângând din dinţi şi mai mult.

— Nu m-am hotărât încă, răspunse el într-un târziu cu o voce răguşită.

— N-am ştiut că Achile o să-mi facă figuri, şopti ea.

— Cine?

— Achile. L-am achiziţionat acum o lună şi nu l-am înhămat niciodată... Dacă aş fi bănuit că-i este frică de tunete, aş fi luat-o pe Amber în locul lui.

— Grozav. Achile! repetă el ironic şi dispreţuitor. Ce mai erou!

Claire îşi muşcă buzele întristată. Nu era vina nimănui în tot ceea ce se întâmplase, nici măcar a lui Achile. Fusese un eveniment neplăcut, dar care ar fi putut avea urmări nefaste. Probabil că din cauza asta domnul Blackwell era atât de ursuz.

O purtă în braţe până în salon, aşezând-o în capul oaselor lângă şemineul în care focul dădea să se stingă. Claire îşi fricţionă braţele, tremurând, în timp ce bărbatul îngenunche şi aţâţă focul, punând un buştean peste jarul care se însufleţea.

— Aşteaptă-mă aici, îi porunci el peste umăr, părăsind încăperea.

Claire îi aruncă o privire nedumerită, dar nu comentă nimic. Nu-i plăceau ordinele şi tot timpul avea tendinţa să se contreze, executându-le pe dos. În cazul de faţă, însă, găsi că e mai cuminte să nu facă nazuri.

Tremurând, îşi scoase pălăriuţa şi o privi cu jale. Fusese una din favoritele ei. O lăsă să cadă pe podea şi-şi întinse mâinile spre foc ca să şi le încălzească, încercând să nu se gândească la mătuşa Sarah, care avea să fie cu siguranţă îngrijorată, la caii care rămăseseră în ploaie, sau la stăpânul acelui loc, care ajunsese s-o fascineze, s-o atragă şi s-o îngrozească în egală măsură.

Curioasă, analiză camera întunecată. Era lipsită de perdele şi de draperii, precum şi de mobila veche pe care o văzuse prima dată când vizitase Forest Hill-ul. Tapetul fusese înlocuit, observă Claire cu încântare, studiind mătasea de culoarea untului, cu bucheţele mici de orhidee lucioase presărate ici-colo. Singurele piese de mobilier erau două fotolii mari, acoperite cu piele de culoarea coniacului, o măsuţă de ceai chinezească, patru scaune cu spătarul din lemn de cireş frumos sculptat şi o sofa elegantă, acoperită cu pluş vişiniu-închis. Covorul vechi şi deteriorat dispăruse, iar podelele fuseseră proaspăt raşchetate, lăcuite şi ceruite, deoarece încă mai persista în aer un vag miros de rumeguş şi lac.

Blackwell se întoarse repede, aducând cu el un vraf de prosoape, un halat pluşat de culoarea cobaltului şi o pereche de papuci de casă. Nu se schimbase, observă Claire.

— Sper să te descurci cu ele, rosti el sobru, punând lucrurile pe unul din fotolii. Eu mă duc să aduc caii la adăpost. Dacă vrei ceva să te încălzeşti mai repede, găseşti acolo de ce ai nevoie, arătă el înspre sticlele aliniate pe unul dintre pervazuri. Îmi cer scuze, dar trebuie să te informez că azi e ziua liberă a servitorilor, aşa că dacă ai nevoie de ceva va trebui să mă aştepţi sau să te descurci singură.

Claire aprobă tăcută, muşcându-şi buzele şi străduindu-se să ignore fiorul de nelinişte care o cuprinse subit. Blackwell plecase iar Claire rămase nemişcată, neştiind ce să facă. Era singură cu el într-o casă fără servitori. Fata încercă să-şi forţeze mintea să nu lucreze în direcţii greşite, în timp ce-şi desfăcea cu mâini nesigure şirul de năsturaşi de la spatele rochiei. Tremura şi abia reuşea să-şi coordoneze mişcările, dar reuşi să-şi scoată rochia şi jupoanele de dedesubt. Era udă până la piele, constată ea îngrijorată, gândindu-se dacă să-şi scoată sau nu şi lenjeria intimă. Spiritul de conservare primă, cât şi tentaţia de a fi complet uscată, aşa că se descotorosi de toate piesele, îşi scoase clamele şi-şi stoarse părul, înfăşurându-l într-un prosop, apoi se şterse în grabă şi luă halatul pe ea.

Arăt caraghios, constată ea, luptându-se cu mânecile lungi, pe care reuşi să le ruleze de câteva ori pentru a le aduce la dimensiunile potrivite. Papucii îi erau cu câteva numere mai mari şi abia de şi-i putea ţine în picioare. Zâmbind distrată, Claire aduse două scaune aproape de foc şi-şi puse hainele în care băltea apa la uscat, apoi se ghemui într-un fotoliu cu genunchii la gură, privind ţintă flăcările din şemineu, cu urechile ciulite ca să prindă zgomotele din jur.

Se simţea nelalocul ei, stânjenită şi nervoasă, conştientă de implicaţiile situaţiei în

care se găsea.

CAPITOLUL 8

Blackwell se înapoie după aproape o jumătate de oră. Era îmbrăcat într-o cămaşă albă de in cu mâneci largi, vestă de stofă de culoarea grafitului, pantaloni şi cizme. Părul ud, pieptănat spre spate, i se ondula uşor la ceafă. Starea de spirit nu părea să i se fi îmbunătăţit, constată fata cu amărăciune, în timp ce-l urmărea cum traversează încăperea.

— Îmi pare rău, se trezi Claire spunând.

El se opri lângă pervazul cu băuturi şi-şi turnă un pahar zdravăn de whisky, apoi umplu pe jumătate un altul cu un lichid chihlimbariu şi veni spre ea, întinzându-i-l.

— De ce? o întrebă el grav, ţintuind-o cu o privire greu de descifrat.

— Pentru că trăim într-o comunitate mică, în care oamenii au tendinţa să dea interpretări greşite până şi celor mai nevinovate lucruri, rosti fata cu o voce ezitantă, luând paharul din mâna lui.

Bărbatul îşi îngustă ochii gânditor.

— Ţi-e teamă pentru reputaţia ta?

— Nu pentru reputaţia mea mă tem, domnule, ci pentru a dumitale, replică ea serioasă.

— N-ar trebui s-o faci. Eu nu dau doi bani pe ce spun alţii. Însă reputaţia unei femei este un lucru fragil, care poate fi frânt cu uşurinţă. Ţi-e frică de mine, Claire? o întrebă el brusc, făcând-o să tresară.

Fata îşi coborî privirea stânjenită.

— Nu ştiu, rosti fata aproape în şoaptă, privind ţintă buşteanul care se transforma treptat în jar. Ar trebui să-mi fie?

Blckwell o privi, încercând să nu se lase distras de frumuseţea ei. Arăta ademenitoare, aşa cum stătea ghemuită în fotoliu, cu faţa scăldată în lumina flăcărilor din şemineu, cu părul ascuns în turban şi genunchii la gură, înfăşurată în halatul lui de casă. Îl cuprinse o senzaţie stranie, o dorinţă adâncă de a opri timpul în loc şi de a rămâne aşa, izolaţi în acea încăpere, departe de restul lumii. Pentru o clipă, îşi dori ca trecutul său să fi fost altul şi ea să nu fi fost cine era.

„Fără regrete”, îşi repetă el. Soarta alesese ca lucrurile să se aranjeze astfel. I se ivise o ocazie unică şi nesperată şi n-avea de gând s-o lase să-i scape printre degete. Dacă ar fi existat într-adevăr un înger al sufletelor neprihănite, acel înger n-ar fi îngăduit nebunia de afară decât atunci când Claire ar fi ajuns în siguranţă la Willow’s Lake. Sau nu i-ar fi îndreptat paşii spre Forest Hill în acea zi. Oricum, ar fi ţinut-o departe de el.

— Poate, răspunse Blackwell la întrebarea ei într-un târziu. Bea-ţi coniacul, adăugă pe un ton liniştit.

Claire îl privi lung şi duse ascultătoare paharul la gură, luând prudentă o înghiţitură.

— Mai bea, o îndemnă el cu un licăr straniu în priviri. O să te încălzească şi o să-ţi mai risipească din încordare.

— Nu sunt încordată, se încruntă Claire, ci doar… îngrijorată. Mătuşa mea o să se neliniştească văzând că nu apar şi…

— Lady Sarah ştie că ai venit încoace şi în mod sigur realizează că ai rămas aici, la adăpost, până când o să treacă nebunia de afară.

Un tunet se prăvăli din înaltul cerului, foarte aproape de castel, făcând geamurile să vibreze. Claire îşi întoarse capul spre ele, muşcându-şi buzele. Blackwell căută vreo urmă de teamă pe faţa ei dar nu văzu decât o preocupare adâncă. Fata îşi întoarse din nou privirea spre foc, mai sorbi o gură de brandy şi câteva minute, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă.

Blackwell îi studie profilul luminat de flăcările care dansau în cămin, căutând o asemănare, cât de mică, între trăsăturile ei şi acelea care-i bântuiseră sufletul în ultimii doisprezece ani. Nu exista nimic comun între chipul pe care-l avea înaintea

ochilor şi cel aprig care-i stăruia în minte. Poate că fata semăna cu mama ei.

— Ce-ar fi să-ţi arăt castelul? propuse el dintr-odată, făcând-o pe tânăra femeie să tresară şi să-l privească nedumerită. Am renovat câteva încăperi şi vreau să aflu ce părere ai.

— Desigur, acceptă Claire, relaxându-se vizibil.

— Mai întâi termină-ţi paharul. Restul castelului nu-i încălzit şi n-aş vrea să răceşti.

Claire aruncă o privire la restul de coniac şi văzu că nu mai avea decât o jumătate din cantitatea iniţială. Nu se simţea ameţită niciun pic, lucru care-i dădu curajul să se încumete să-i urmeze sfatul.

— Dacă o să mă îmbăt, dumneata o să fii de vină, spuse ea în timp ce se ridica în picioare. Blackwell îi zâmbi uşor şi-i oferi braţul. Îi arătă mai întâi cabinetul său de lucru, dotat cu două fotolii mari acoperite cu piele de culoarea tutunului, un birou masiv din lemn de acaju frumos sculptat şi o bibliotecă până în tavan, care ocupa tot peretele dinspre răsărit, ale cărei rafturi zăceau încă nefolosite. Pe birou se aflau un glob pământesc, cel mai mare pe care-l văzuse Claire până atunci, o călimară din cristal, o cutie din lemn de cireş în care se afla un set complet de peniţe şi un bloc de sugative. Tapetul vechi cu motive florale fusese înlocuit cu unul simplu, de culoare crem. Nu existau perdele sau draperii la ferestrele înalte, iar pe pervazul îngust se afla o scrumieră din argint filigranat în care se aflau resturile strivite a patru ţigări de foi. Camera emana eleganţa şi simplitatea sobră a proprietarului.

Restul încăperilor prin care se perindară cunoscuseră şi ele atingerea elanului creator al noului stăpân, dar încă mai erau destule lucruri de făcut. Cea mai mare parte din mobilă fusese scoasă, câteva încăperi fuseseră despuiate de tapetul vechi şi mucegăit, peste tot se aflau înşirate unelte de tâmplărie şi alte scule. Mirosul de vopsele, lipici şi rumeguş plutea în aer.

Claire nu fusese niciodată la etaj şi de aceea rămase cu gura căscată în faţa încăperilor mari, cu ferestre largi şi înalte şi podele din piatră şlefuită, păstrate intacte încă de pe vremea când se duraseră acele ziduri. Atmosfera era la fel de mohorâtă ca şi vremea de afară, dar Claire îşi putea imagina cu uşurinţă cum aveau să arate acele camere spaţioase în zilele însorite de vară. Fără să-şi dea seama, începu să-şi exprime viziunea proprie asupra decorării fiecărei încăperi, alegând tapetul, culoarea perdelelor, a draperiilor, stilul mobilei şi modelul covorului, plus câteva nimicuri fanteziste care să înveselească atmosfera, gesticulând cu însufleţire, din ce în ce mai entuziasmată.

Blackwell o urmărea cu atenţie, încercând să nu se lase furat de farmecul şi gingăşia ei, să rămână cât mai lucid şi mai detaşat. Arăta incredibil de dulce, cu părul înfăşurat în turbanul care între timp i se strâmbase pe cap, înotând în halatul lui şi târşâindu-şi picioarele în papucii lui de casă ca să nu şi-i piardă pe drum. Ştia că era goală pe dedesubt, îi văzuse lenjeria pitită cât se poate de bine sub rochia udă întinsă la uscat în faţa focului, şi acest gând obsedant îl excitase încă din momentul în care-şi dăduse seama de acest lucru.

Mai aveau două încăperi de vizitat până la dormitorul lui iar anticipaţia a ceea ce ştia că avea să urmeze îi punea răbdarea la mare încercare. Claire părea un izvor nesecat de inspiraţie şi, deşi începuse s-o asculte numai pe jumătate atent, realiză că dacă ar fi avut timpul necesar să-i urmeze sfaturile, interiorul castelului ar fi arătat într-adevăr splendid.

Odată ajunşi în faţa dormitorului său, tânărul bărbat avu un moment de ezitare. Îi privi chipul îmbujorat de emoţie şi de efortul cu care se învârtise în fiecare încăpere în încercarea de ai zugrăvi imaginea pe care o avea ea în minte.

Dacă n-ar fi dorit-o atât, dacă n-ar fi fost atât de dezirabilă şi încântătoare, dacă n-ar fi fost cine era, poate că ar fi lăsat-o să plece. Ar fi fost poate dezgustat de prezenţa ei şi i-ar fi fost silă să o atingă. Categoric ar fi compromis-o, dar lăsând o impresie falsă în faţa societăţii a maculării ei. Dar o voia. Aproape cu disperare. Iar

asta îl înrăia cel mai tare. Nu voia să se implice în această problemă decât în sens strict fizic. Poate că după ce avea s-o aibă, interesul pentru ea avea să scadă. Cu siguranţă că aşa avea să se întâmple. Întotdeauna se plictisea repede de o femeie. Aşa fusese de când se ştia. Iar acum urma să se convingă de faptul că nimic nu se schimbase în această parte a vieţii lui.

Gura i se arcui într-un zâmbet despre care ştia că avea întotdeauna un efect cert asupra sexului slab atunci când apăsă clanţa stilizată şi deschise larg uşa dormitorului, de a cărui renovare se ocupase în întregime încă din clipa în care sosise la Forest Hill, pentru a-l pregăti special pentru acest moment.

Claire păşi uimită în anticamera îngustă care făcea trecerea spre o încăpere mult mai mare, tapetată cu mătase azurie şi mobilată cu un bun-gust desăvârşit. Din unghiul acela remarcă imediat ceea ce nu remarcase în nicio altă încăpere prin care trecuse: covorul valoros Aubousson şi perdelele bogate din dantelă olandeză, încadrate de draperii lungi din catifea de culoarea cafelei, legate lateral cu şnururi aurii cu ciucuri grei la capete. Pe o măsuţă scundă de ceramică se aflau două carafe din cristal, umplute una cu vin şi cealaltă cu ceva ce părea a fi coniac, alături de o jumătate de duzină de pahare de cristal întoarse cu gura în jos pe o tavă argintată. Între setul de ferestre duble se afla o masă de biliard nou-nouţă, cu bilele de fildeş aranjate regulamentar. Tacurile lăcuite păstrau urme de cretă pe vârfurile mult îngustate. Claire văzuse masa de biliard într-un catalog pe care-l adusese Fitzgerald la Willow’s în urmă cu trei luni de la Londra, afirmând că regentul avea una asemănătoare, şi tresări când îşi aminti preţul ei. Trebuia să fii ori smintit, ori foarte bogat ca să-ţi permiţi o asemenea extravaganţă.

Vrăjită, păşi în cameră şi în secunda următoare încremeni, dând cu ochii de piesa de rezistenţă a întregului decor: patul mare, de dimensiuni regeşti, acoperit cu aşternuturi de culoarea fumului, încadrat de patru stâlpi masivi din lemn de nuc sculptaţi cu măiestrie, înălţat pe un postament de piatră.

Un fior de neliniște i se strecură în inimă iar stomacul i se strânse într-un nod dureros când realiză unde anume se află.

— N-ar trebui să fiu aici, îi scăpară cuvintele printre buze şi Claire şi le muşcă cu putere.

— Este adevărat, auzi vocea lui venindu-i din spate. Dar eşti aici şi Sper că vei rămâne. Claire închise ochii pentru o clipă, simţindu-se prea tulburată şi speriată pentru a gândi.

— Crezi în destin, Claire? rosti bărbatul încet, cuprinzându-i umerii în căuşul palmelor şi trăgând-o uşurel spre el până când îi lipi spatele de trupul său. Cu o mişcare lină, îi scoase turbanul şi părul feţei se revărsă greu şi umed peste umărul ei drept, răsucindu-se în inele lucioase, castanii, până aproape de talie. Faci parte din destinul meu, într-un fel pe care nu poţi să ţi-l imaginezi, şopti el lângă urechea ei, inhalându-i cu nesaţ mireasma dulce a trupului. Simt pentru tine ceva special şi unic, ceva ce nu am mai simţit pentru nimeni până acum, rosti cu o voce scăzută şi ceva se strânse în măruntaiele lui când realiză că ceea ce spusese nu era chiar o minciună, ci ceva ce semăna îngrijorător de mult cu realitatea. Cred, continuă el răguşit, cumpănindu-şi de această dată mai bine cuvintele, că mi-ai fost hărăzită cu mult timp în urmă.

O răsuci cu blândeţe spre el şi-i cuprinse bărbia între degetul mare şi arătător, înclinându-i capul spre spate. Ochii ei erau imenşi, plini de neîncredere, uimire şi teamă. Acel ceva din măruntaiele lui se strânse şi mai mult. *Fără regrete!* îşi porunci el, trântind uşa-n nas conştiinţei care cerşea îndurarea acelei făpturi nevinovate.

— Îmi doresc să rămâi aici, cu mine, apăsă Blackwell cuvintele, privind-o cu ochi întunecaţi de patimă. Îmi doresc acest lucru cu ardoare, atât de mult încât. Te-aş lăsa să pleci, Claire. O văzu plecându-şi privirea, respirând agitată, şi continuă să strângă laţul şi mai mult. Te-aş lăsa să pleci, oricât de greu mi-ar fi. Şi-aş face asta pentru că

nu-ţi pot oferi nimic în afara prezentului. Nu am puterea şi nici libertatea să-ţi pot face vreo promisiune legată de viitor, dar pot să-ţi ofer clipa de acum, cu toată plăcerea şi bucuria ei. Vreau să înţelegi asta, indiferent dacă alegi să pleci sau să rămâi.

În ea se dădea o luptă aprigă, vedea asta din felul în care rămăsese nemişcată, cu pleoapele strânse, ţinându-şi răsuflarea. Când deschise ochii, văzu în ei atâta luciditate şi hotărâre încât se întrebă dacă nu cumva îşi calculase greşit şansele cu ea.

— Chiar o să mă laşi să plec? îl întrebă fata cu o voce liniştită, făcând doi paşi în spate pentru a-l putea privi fără să-şi scrântească ceafa.

Blackwell simţi cum laţul începe să i se destrame şi îl cuprinse neliniştea.

— Da.

— Jură-mi asta, îi ceru Claire neînduplecată, privindu-l în ochi cu fermitate.

Blackwell trase încet aer în piept, simţind pe limbă gustul amar al apropiatului eşec. Se strădui să-şi şteargă orice urmă de furie din priviri, înghiţindu-şi blestemele, conştient de faptul că n-o putea ţine cu forţa acolo. Dintotdeauna detestase nemernicii care luau femeile împotriva voinţei lor, considerând această faptă mişelească drept cel mai degradant lucru pe care-l putea face un bărbat în viaţa lui.

— Ţi-o jur, se forţă el să pronunţe cuvintele printre maxilarele încleştate.

O văzu respirând profund uşurată şi pentru prima dată de când o întâlnise, simţi c-o urăşte. O urăşte din tot sufletul. O urăşte pentru că-l făcuse s-o placă, s-o dorească atât de intens, ca apoi să-l respingă. O urmări cum se retrage încă un pas şi făcu eforturi colosale ca să nu-şi trădeze resentimentele. Claire se mai retrase încă unul şi-l privi tulburată, cu ochii plini de lacrimi.

— Rămân, rosti ea atât de încet, încât bărbatul nici nu fu sigur c-a auzit-o bine. Rămân, nu pentru că există dorinţă din partea amândurora ci pentru că dacă aş ieşi pe uşa aceea, asta ar însemna să întorc pentru totdeauna spatele bărbatului de care m-am îndrăgostit şi nu mi-aş ierta-o niciodată. Îl văzu albindu-se la faţă de parcă ar fi primit un pumn în stomac şi apoi îşi simţi gustul propriilor lacrimi. Şi le şterse ruşinată şi-l privi mâhnită. Îmi pare rău că simt aşa şi vreau să înţelegi că acest lucru nu te obligă la nimic. La absolut nimic. Nu aştept să mă iubeşti, nu aştept făgăduieli din partea ta, dar aştept să-ţi respecţi cuvântul. Oferă-mi doar clipa. Cu toată plăcerea şi bucuria ei.

— Claire…

Vocea lui ieşi hârâită şi Blackwell înghiţi în sec, simţindu-se pentru prima dată în viaţă complet dezarmat.

— Claire, tu nu realizezi ce spui, reluă el cu o voce spartă. Tu nu mă iubeşti, doar îţi închipui că…

— Serios? îşi arcui ea o sprânceană, privindu-l cu un licăr suspect în ochii de culoarea zahărului caramelizat, care-l puse în gardă.

— Sunt sigur că asta crezi acum, dar nu poţi să…

— Atunci, explică-mi de ce mă doare inima când mă gândesc la tine şi mi se taie respiraţia când te văd?! îi ceru ea cu o voce dulce, tăindu-i vorba şi apropiindu-se încet de el. Am vreo boală?… O să mor din asta?…

Îl privea cu atâta inocenţă şi nedumerire, încât Blackwell avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă faptul că-l lua peste picior. O urmări cum se apropie de el şi dintr-odată îl năpădi groaza. Ştia cum să se descurce cu trupul unei femei, dar habar n-avea cum să se descurce cu inima ei. Iar Claire îşi oferise inima necondiţionat, fără pretenţii, fără târguieli. Situaţia îi scăpase complet de sub control şi rolurile se inversaseră. Se simţea încolţit şi realiză cu întârziere că totul ar fi fost mult mai simplu dacă ea n-ar fi simţit nimic pentru el decât dorinţă. Claire, prin declaraţia ei simplă, reuşise ceea ce nimeni nu reuşise niciodată: să-l îngenuncheze. Să-l frângă cu adevărat. Era ca şi cum ar fi ridicat mâinile în sus, predându-se şi cerându-i să lovească în ceva. Minunat, nepreţuit şi gingaş.

Presându-şi ochii cu podul palmelor, de parcă ar fi vrut să şi-i îndese în ceafă,

Blackwell încercă să-şi adune minţile laolaltă, dar constată că nu putea. Claire reuşise să-i şuteze lumea de sub tălpi şi să-l întoarcă pe dos, ruinându-i toate planurile calculate şi reci pe care le urmase până atunci. Îl legase de mâini şi de picioare, făcându-l neputincios. Începu să înjure printre dinţi, blestemând de mama focului.

— Du-te, îi ceru el într-un târziu, pe un ton învins. Pleacă.

— Nu.

Refuzul ei îl scoase din sărite. Pumnii lui se încleştară în semn de furie, iar când îşi dezveli privirea, Claire se cutremură sub strălucirea lor feroce.

— Ieşi afară! urlă Blackwell, ţintuind-o cu o privire sălbatică. Afară! îi arătă uşa cu un gest ultimativ, fără drept de apel.

Claire şovăi preţ de o clipă, dar apoi se înţepeni mai bine pe picioare şi-şi îndreptă spatele, înfruntându-l, cu bărbia împinsă înainte şi ochi scăpărători.

— Să nu îndrăzneşti să mă alungi, căci n-o voi face, m-auzi? Rămân!

— O să regreţi! mârâi bărbatul printre dinţi, făcând un pas ameninţător spre ea.

— Deja mi-am asumat acest risc, replică ea în aceeaşi manieră.

— Încerc să te… protejez, înţelege odată! articulă el, respirând cu dificultate.

— Chiar? Acum zece minute nici nu te gândeai la asta! strigă ea, înghiţindu-şi plânsul care-i bolborosea în gât. Nu te gândeai decât la cum să se să., se bâlbâi fata, arătând neajutorată spre pat fără a putea pronunţa cuvintele.

— Lucrurile s-au schimbat între timp, declară el cu răceală, privind-o cu o expresie împietrită.

— De ce? îl provocă Claire. Pentru că te iubesc?

— Nu mai rosti vorbele astea, la naiba! zbieră el, făcând-o să tresară îngrozită. Şi ieşi dracului din casa mea!

O privi înnebunit, întrebându-se dacă nu cumva era cazul să înceapă să spargă mobilele în jurul lui pentru a o convinge să plece. Voia s-o sperie, orice, numai să n-o mai vadă. Pentru că dacă mai continua s-o privească… n-avea să se mai poată controla.

Claire îl privi fără a-l putea înţelege, simţindu-şi inima zdrobită. Ştia că dacă pleca acum, lăsând totul baltă, avea să se stingă de durere, ruşine şi umilinţă. Aşa că făcu o ultimă încercare, adunându-şi tot curajul şi lăsându-se ghidată de instinct.

— Deci, mă refuzi şi acesta este ultimul tău cuvânt, concluzionă ea cu tristeţe.

— Da! izbucni Blackwell, zâmbind tăios. Te refuz şi acesta este ultimul meu cuvânt!

— Nu te-am auzit, făcu tânăra femeie, aplecându-se uşor în faţă şi ciulindu-şi urechile. Eşti drăguţ să repeţi?

— M-ai auzit foarte bine, Claire! scrâşni el exasperat. Nu te mai vreau. M-am răzgândit.

— Mai încearcă odată, îl invită ea cu un zâmbet moale, în timp ce halatul îi alunecă de pe umeri, dezgolindu-i trupul zvelt şi armonios.

Lui Blackwell i se tăie respiraţia. Pur şi simplu i se blocă diafragma, refuzând să mai coopereze cu plămânii prinşi ca între nişte cleşti uriaşi. Se holbă la ea, perplex, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. În acel moment, ştiu cu precizie că este odrasla lui Seymoure. Îl prinsese în cursă cu viclenie, aşa cum o făcuse şi taică-său în urmă cu doisprezece ani.

Dorinţa îl pocni cu o intensitate dureroasă, aproape îndoindu-l de la mijloc. Avea cel mai frumos trup pe care-l văzuse vreodată, mai frumos decât cel al fecioarelor care erau îngropate de vii în haremurile sultanilor din Cairo şi Egipt, vândute pe greutatea lor în aur şi nestemate de către piraţii şi negustorii de sclavi în cele mai vestite pieţe ale lumii arabe. Văzuse acele comori cu ochii lui, o varietate de tinere gingaşe şi neprihănite, dar niciuna nu se asemăna cu Claire.

— Oh, Doamne, gemu el, închizând ochii şi strângându-şi pleoapele cu putere. Oh, la naiba! gemu Blackwell din nou, când deschise ochii şi o văzu tot acolo, perfecţiunea şi feminitatea întruchipate, bravând în faţa lui, expresia din ochii ei şi îmbujorarea

chipului trădându-i încordarea, durerea şi teama care o încercau.

Fusese un gest disperat din partea ei, dar care lovise ţinta din plin, spulberând-o în întregime.

— Eşti mai curajoasă decât mine, murmură el, apropiindu-se de ea cu paşi măsuraţi, simţind cum furia i se topeşte strat cu strat. Şi, categoric, mai nesăbuită. O să regreţi amarnic că nu m-ai ascultat, Claire! O vei face curând. Ar trebui să.

— Nu! Te rog, nu-mi cere să plec, îl imploră ea cu o voce plină de lacrimi.

Buzele lui tresăriră sub un zâmbet chinuit şi, pradă unui impuls de moment, îşi sprijini fruntea de a ei şi închise ochii.

— N-am să ţi-o mai cer încă odată, promise el răguşit. Ţi-am oferit şansa de a pleca şi i-ai dat cu piciorul. Alta n-o să mai capeţi.

— Slavă Domnului!

— Eşti sigură?

Claire trase adânc aer în piept, îşi ridică braţele şi-i înconjură gâtul, lipindu-se de el, dându-i astfel răspunsul.

Blackwell îşi flexă genunchii şi o luă pe sus, îndreptându-se cu ea spre pat şi aşezând-o cu grijă pe aşternuturile de mătase. Claire tresări când le simţi răcoarea pe pielea înfierbântată şi faţa i se aprinse când îi observă privirea întunecată de dorinţă cutreierându-i trupul nud.

— O să-ţi ofer clipa, Claire, cu toată bucuria şi plăcerea ei, făgădui el, privind-o în ochi în timp ce-şi descheia vesta.

Îşi înfrână nerăbdarea, dar era atât de excitat şi mâinile îi tremurau atât de tare, încât renunţă la trudă şi sfâşie veşmântul, aruncându-l cât colo.

— Mă enervau drăciile alea, încercă el să se scuze când o văzu făcând ochii mari.

— Te înţeleg, spuse Claire nervoasă. Şi pe mine mă întărâtă ticăloşiile astea mici. Eu m-am gândit să le înlocuiesc cu panglici sau altceva, orice, numai să nu mai trebuiască să mă mai lupt cu ele de fiecare dată.

— Mda, mi-ar sta apocaliptic cu un şir de funde roz la cheutorile vestei, comentă el sec, strâmbându-se dezgustat şi smulgându-i un hohot de râs.

Îşi smulse cizmele, sărind de pe un picior pe celălalt, apoi se întoarse spre ea şi-şi scoase cămaşa, având grijă să îi ofere în întregime doar imaginea bustului său dezgolit. Claire îl măsură cu privirea, încercând să-şi depăşească timiditatea care o cuprinse subit. Forţa uluitoare pe care o observase la acest bărbat îşi avea fără-ndoială sursa în muşchii aceia ca funiile, ce i se împleteau pe sub pielea netedă şi uimitor de bronzată a braţelor şi a umerilor puternici. Pieptul, acoperit de un văl de păr negru şi aspru la vedere, era larg şi admirabil clădit. Privirile i se opriră asupra cicatricei lungi şi albe, care-i brăzda abdomenul de sub pectoralul drept până aproape de ombilic.

— Ce-ai păţit acolo? îl întrebă Claire, privindu-l înmărmurită.

— E o poveste veche pe care nu vreau să mi-o amintesc, se strâmbă el, aplecându-se asupra ei şi sprijinindu-şi greutatea în braţele proptite de o parte şi de alta a umerilor ei.

Îi cuprinse talia cu un braţ şi o mută mai sus, spre perne, acoperindu-i trupul cu al lui, având grijă să n-o strivească.

— Dar o faci de fiecare dată când te priveşti în oglindă, nu-i aşa? rosti Claire încet, cuprinzându-i faţa între palme şi privindu-l serioasă.

— Nu mă privesc prea des în oglindă, mărturisi el, transferându-şi greutatea în coate. Iar acum îmi stă mintea la cu totul şi cu totul altceva, şopti el, reducând distanţa dintre gurile lor.

— Nu ştiu ce să fac, murmură Claire emoţionată, muşcându-şi buzele şi privindu-l încurcată. N-am mai. Adică eu înainte nu. Ştii tu.

— Ştiu, o linişti el, zâmbindu-i înduioşat. De data asta îţi cer să ai încredere în mine. Blackwell o sărută uşor pe buze, mişcându-şi gura peste a ei cu blândeţe, încercând

să-şi ţină promisiunea făcută.

Claire închise ochii, cuprinsă de o dulce ameţeală. Îi simţi buzele alunecând de-a lungul claviculei, lăsând în urmă o dâră de muşcături uşoare, fiecare dintre ele provocându-i un mic spasm de plăcere în stomac. O clipă mai târziu îşi încleştă mâinile în mătasea aşternuturilor şi degetele de la picioare i se încârligară când dinţii lui îi prinseră lobul urechii cu cercel cu tot şi-l supseră cu o infinită delicateţe. Respiraţia i se îngreună, ceva în adâncul ei se contractă, dându-i o senzaţie ciudată, nemaiîntâlnită. Ca şi cum muşchii care-i plămădeau trupul erau nedumeriţi, neştiind dacă să se contracte sau să se relaxeze, părând să facă ambele mişcări simultan. Copleşită, Claire se arcui spre el, petrecându-şi instinctiv un picior peste talia lui şi vârându-şi bazinul într-al lui.

Blackwell mârâi şi se retrase, cu sângele zvâcnindu-i în tâmple. O privi nelămurit, încercând să-şi dea seama ce avea în plus acea femeie din zecile pe care le cunoscuse înaintea ei, de reuşea să-l tulbure atât de mult. Expresia de pe chipul ei îl răvăşi, sporindu-i tensiunea dintre coapse. Simţi în el o foame atât de aprigă de a o poseda încât se văzu silit să-şi încleşteze pumnii ca să nu se repeadă în ea.

Claire îl scotea din minţi. Era atât de dulce, de mătăsoasă şi caldă! Mireasma trupului ei îl stârnea, textura pielii ei era uluitor de netedă şi fină. Cu cât o gusta mai mult, cu atât o voia mai abitir. Şi-i venea greu să-şi ţină făgăduiala, când propriile nevoi erau atât de ascuţite şi tăioase, încât se mira cum de nu sângera încă sub ghearele lor.

Îşi plimbă încet mâna de-a lungul piciorului suplu care se înfăşurase în jurul lui, apoi alunecă la vale, frecându-şi trupul de al ei, pentru a-i cuprinde globul sânului în căuşul palmei, admirându-i perfecţiunea şi modul în care fusese croit pentru a i se potrivi lui. Privirile îi poposiră pe talia ei, atât de îngustă şi delicată, încât ar fi putut-o frânge cu uşurinţă folosindu-şi doar degetele. Avea o aluniţă cât bobul de mazăre în stânga ombilicului şi Blackwell se întrebă de ce i se părea acest semn al trupului ei atât de incredibil de atrăgător.

— Eşti frumoasă, Claire, rosti el răguşit, făcând-o să deschidă ochii, să-şi înalţe capul de pe perne şi să-l privească cu un aer surprins şi delicios de zăpăcit. Frumoasă şi dulce, izbuti să spună, înainte de a sorbi vârful înmugurit al sânului ei.

— Oh, Doamne! gemu fata, tumultul senzaţiilor stârnite de limba şi dinţii lui făcând-o să se prăbuşească la loc şi să se arcuiască neputincioasă.

I se părea că trupul i se mistuia cu repeziciune sub focul dogoritor pe care acel bărbat uluitor, cu atingerile şi sărutările lui, i-l înteţea cu măiestrie pe sub piele, în muşchi, oase şi nervi. Sângele i se preschimbase într-o lavă fierbinte, ce-i alerga prin vene la fel de iute ca vântul, respiraţia i se trudea în piept şi se simţea cuprinsă de o senzaţie stranie, o împletire de fericire, extaz şi încă ceva, ceva adânc şi tulburător, care-i contracta dureros esenţa feminităţii ei. Mâinile lui păreau să fie pretutindeni, frământând şi stârnindu-i cele mai copleşitoare senzaţii.

Descărcarea ei se produse atât de iute şi de neaşteptat, încât îi surprinse pe amândoi. Claire se agăţă de el, înfigându-şi unghiile în umerii lui, arcuindu-se ca o lamă, cu călcâiele înfipte în saltea, ţipând. Apoi se frânse, suspinând, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz.

Blackwell îşi încleştă maxilarele, strângând-o lângă el, în timp ce cu o mână se eliberă, ştiind că aşteptarea lui luase sfârşit. Îşi ţinuse cuvântul, îi oferise plăcere şi bucurie deopotrivă. Depărtându-i coapsele, îi flexă genunchii şi, dintr-o singură mişcare, se afundă în trupul ei.

Claire tresări, durerea venind atât de repede şi de intens, încât i se tăie respiraţia. Avea senzaţia că bazinul i se desface-n două sub invazia nedorită. Deschise ochii speriată şi nedumerită şi-i întâlni privirea întunecată de dorinţă.

Câteva secunde, niciunul nu se mişcă, amândoi respirând sacadat, asurziţi de bătăile propriilor inimi.

Blackwell simţi cum se sufocă sub încleştarea dulce şi fierbinte a feminităţii ei. Ştia că trebuie să-i ofere răgazul să se acomodeze cu el, iar efortul pe care-l făcea în acest sens începuse să-l împingă spre ceva care aducea al dracului de mult cu sacrificiul de sine. Plăcerea ce i se făgăduia era atât de păcătos de dulce, de cutremurătoare, încât ştia că la cea mai mică mişcare din partea ei avea să fie pierdut.

— Relaxează-te, izbuti el să articuleze printre dinţii strânşi, strecurându-şi mâinile sub umerii ei şi luând-o în braţe. Îşi îngropă faţa în gâtul zvelt al feţei, inhalându-i parfumul pielii şi a părului răsfirat pe pernă. Ştiu că te doare, dar o să treacă. Îţi promit!

Câteva momente, Claire nu spuse nimic. Îşi muşcă buzele şi închise ochii, înghiţindu-şi lacrimile şi încercând să-i urmeze sfaturile. Treptat, durerea se estompă, transformându-se într-o usturime suportabilă. Mintea începu să i se limpezească, frământată de un singur gând. În cele din urmă, îşi făcu curaj.

— Blackwell?

— Da? făcu el, înălţându-şi capul pentru a o putea privi în ochi. Avea genele ude şi ochii dilataţi, fapt care-l înduioşă teribil.

— Şi pe tine te doare la fel? îl întrebă ea timid. Buzele lui tresăriră.

— Nu la fel, dar da, am şi eu partea mea de suferinţă.

Claire îl privi, încercând să găsească pe chipul lui vreo urmă din suferinţa amintită. Dacă era să se ia după încordarea trăsăturilor lui, după expresia hăituită din ochii ca marea pe timp de furtună, după modul în care i se umflaseră venele pe tâmple, atunci îndura un chin mult mai mare decât al ei. În plus, întregul lui corp era cuprinse de un tremur mărunt, ca şi când i-ar fi fost frig, deşi pielea lui frigea de-a dreptul.

— Pot face ceva ca să să te ajut?

Blackwell închise ochii, copleşit de candoarea ei, şi-şi lipi fruntea de a ei.

— Dacă nu te mişti, s-ar putea să-ţi supravieţuiesc, scrâşni el pe un ton împărţit între disperare şi amuzament.

Nu-şi amintea să mai fi stat vreodată astfel, ţinând în braţe o femeie, captiv în trupul ei, copleşit de nevoi atât de mari încât se mira cum naiba rezistă atât de eroic, preocupat fiind mai mult de confortul ei decât de al lui.

Strecurându-şi o mână între trupurile lor, o atinse puţin mai sus de îmbinarea dintre coapsele lor, masându-i locul cu delicateţe. O simţi tresărind şi trăgând cu repeziciune aerul în plămâni. Feminitatea ei se contractă brusc în jurul lui, tăindu-i respiraţia, apoi prinse să pulseze în ritmul mişcărilor lui.

— Blackwell!

— Şst!

O sărută adânc, mistuitor şi intim, prelungind momentul până când o simţi cum îi cedează complet. Şi începu să se mişte, la început lin, apoi din ce în ce mai iute, căutându-şi propria izbăvire.

În mod uluitor şi absolut magnific, păşiră împreună peste muchia orbitoare a unui climax zguduitor, iar ultimul lui gând coerent fu acela că ar fi dat orice ca s-o audă strigându-i numele. Acel nume pe care-l abandonase cu doisprezece ani în urmă.

CAPITOLUL 9

Ploaia se domolise, transformându-se într-o aversă măruntă, care cădea neîntrerupt.

Blackwell aproximă ceasul ca fiind în jur de cinci după-amiaza şi lăsă perdeaua să cadă, revenind lângă pat. O privi pe Claire, care dormea răsucită pe burtă, cu o pernă în braţe şi un genunchi ridicat lateral. Părul bogat şi plin de inele îi căzuse pe faţă şi el se întinse, dându-l cu grijă deoparte, atent să n-o trezească. Preţ de câteva momente o studie gânditor, încercând să nu se lase furat de imaginea seducătoare a frumuseţii ei.

Îşi atinsese scopul pentru care venise în Cornwall. Chiar mai repede şi mai satisfăcător decât se aşteptase. Lucrul acesta ar fi trebuit să-l bucure, să-l facă să jubileze… Atunci de ce se simţea atât de Vinovat şi josnic?

Claire i se dăruise complet şi fără reţineri. Victoria fusese mai mult decât glorioasă: fata se îndrăgostise de el. Lucrul acesta îi strângea stomacul ori de câte ori se gândea la el. N-ar fi trebuit ca un lucru atât de neînsemnat să-l tulbure atât de tare. Cu atât mai mult cu cât acel sentiment venea din partea odraslei lui Seymoure.

Şi totuşi ceea ce se întâmplase depăşise cu mult până şi cele mai fanteziste aşteptări ale sale. Nicicând nu şi-ar fi putut închipui că avea să se simtă atât de bine lângă o femeie, că un simplu act putea fi atât de copleşitor. Şi nici nu putea tăgădui cruda realitate: în braţele ei se simţise mai liber şi mai împlinit ca oricând.

Experienţa în sine avusese ceva sublim, aproape spiritual. Pentru prima dată în viaţă, extazul contopirii îi furase luciditatea. Nu-şi amintea să-şi mai fi pierdut cu altă ocazie simţul conştiinţei de sine.

Se înşelase în multe privinţe încă de la început. Dar cel mai mult se înşelase atunci când crezuse că odată ce Claire avea să-i aparţină, interesul pentru ea avea să se destrame la fel de iute ca fuioarele de ceaţă care se ridică din pădure la revărsatul zorilor. Îi venea greu să accepte faptul că încă o mai dorea. La un nivel absurd şi inexplicabil. Şi mai era ul lucru care nu-i dădea pace deloc. Făcuse dragoste cu ea, dar nu în modul calculat şi rece pe care-l plănuise atunci când o întâlnise pentru prima dată la Willow’s Lake, ci cu o nebănuită şi covârşitoare tandreţe. În timpul acelui dans erotic şi incredibil de senzual, uitase cu desăvârşire cine era ea şi i se abandonase într-un fel înspăimântător de intim şi de sincer.

Cel mai bine era să plece din Cornwall, s-o lase-n urmă şi s-o uite. Şi cu cât mai repede făcea acest lucru, cu atât mai bine avea să fie pentru amândoi. Situaţia deja îi scăpase de sub control şi habar n-avea cum să se descurce mai departe. Aşa că avea să se întoarcă la Londra şi să-şi aştepte adevărata pradă acolo.

Blackwell încercă să nu ia în seamă vocea lăuntrică, batjocoritoare, care-i spunea că fuge ca un laş, speriat de o copilă cu ochii ca ambra topită şi un zâmbet luminos ca soarele.

Cuprins de o stare sufletească apăsătoare, se aşeză pe marginea patului, lăsându-şi privirea să se umple cu imaginea ei, realizând că poate aceasta era pentru prima şi ultima dată când avea să mai facă acest lucru.

Claire se deşteptă încet şi gura moale şi pârguită i se arcui într-un zâmbet care-l făcu să tragă încet aer în piept şi să-l ţină o vreme acolo. Genele i se zbătură uşor şi fata deschise ochii. O secundă mai târziu îl reperă şi zâmbetul i se accentuă.

— Bună, rosti ea în şoaptă răguşită.

— Bună.

O vreme se priviră în tăcere, amintirile dulci ale pasiunii lor plutind în spaţiul dintre ei şi încărcându-l cu o tensiune ciudată, scăpărătoare.

Claire se îmbujoră, încercând să-şi suprime impulsul de a se întinde spre el, cerşindu-i atingerea. Expresia de pe chipul lui era de nepătruns şi o deruta. Nu prea era sigură la ce anume se aşteptase din partea lui, dar în niciun caz la o asemenea

nepăsare dezinvoltă. În plus, faptul că el se îmbrăcase iar ea era încă goală sub aşternuturile de mătase îi dădea o stare de încordare şi vulnerabilitate.

Blackwell abia îşi stăpâni pornirea de a se dezbrăca şi de a se urca lângă ea în pat pentru a-i lua încă odată trupul în stăpânire. Era atât de tentantă, de dulce şi seducătoare!…

Fără ca măcar să realizeze ce face, întinse o mână şi luă o şuviţă din părul ei, frecând-o uşor între degete. Realizând profunda intimitate a gestului său se retrase, eliberându-i părul şi-i zâmbi forţat. Claire închise ochii pentru o clipă apoi se sculă în şezut.

— Cât de târziu e? îl întrebă ea, plimbându-şi de jur-împrejur privirile încă îngreunate de somn.

— E trecut de cinci.

— Oh! Atât de mult?

— Da.

— Am lipsit aproape patru ore, gândi ea cu voce tare, masându-şi fruntea cu vârfurile degetelor.

— Sunt patru ore, Claire, nu zile sau săptămâni, încercă el s-o liniştească.

Claire îşi lăsă mâinile să-i cadă în poală cu un aer năuc şi rămase aşa câteva clipe.

— Mai plouă? vru ea să ştie, evitând să-l privească.

— Da, dar nu la fel de tare. După cum arată cerul, cred că o să înceteze în curând.

Tăcerea se instală din nou, de data asta încărcată de o tensiune apăsătoare, prelungindu-se într-un mod chinuitor pentru nervii ei. Bărbatul de lângă ea, care-i dăruise momente de neuitat şi atâta plăcere încât crezuse că trupul avea să i se desfacă în mii de bucăţi, afişa o atitudine distantă şi plictisită, care o rănea cumplit.

— Trebuie să plec, şopti ea, înghiţindu-şi lacrimile.

Strângându-şi cearşaful mai bine în jurul trupului, dădu să coboare din pat, dar mâna lui îi cuprinse braţul subţire cu blândeţe, oprind-o. Claire îşi ţinu respiraţia, plecându-şi ochii tulburată, aşteptând.

— Mai rămâi puţin, îi ceru el cu o voce îngroşată.

Îi eliberă braţul pentru a-şi trece încet palma peste părul ei lung şi plin de bucle rebele, apoi îşi umplu pumnul cu mătasea lui şi-i trase brusc capul spre spate. Claire icni, surprinsă, iar el prinse sunetul înainte ca acesta să i se desprindă de pe buze.

Sărutul fu aspru, aproape sălbatic, dar de o intimitate netăgăduită. O culcă între perne, smulgându-i cearşaful de pe trup, surprins şi uluit de foamea care se trezise dintr-odată în el.

Ştia că greşeşte, lăsându-se purtat de acea dorinţă crudă şi primejdioasă, vrăjit de acea creatură fermecătoare şi incredibil de senzuală, dar pur şi simplu nu se putea împotrivi acelei atracţii nesăbuite. Gustul ei semăna cu iarba dulce şi fragedă pe care o mestecase în anii copilăriei sale din Yorkshire. Pielea ei împrăştia o aromă subtilă de camelie iar textura ei era de o fineţe rară. Fiecare centimetru din fiinţa ei era frumos, delicat şi seducător. Era încântătoare şi-i aparţinea. Cel puţin pentru moment.

Trei sferturi de oră mai târziu, Blackwell îi aduse cabrioleta în faţa intrării.

Claire observă imediat că îi schimbase calul buclucaş cu un altul din grajdurile sale şi deşi n-ar fi trebuit să se lase impresionată, spunându-şi că oricine ar fi procedat astfel, şi-n fond, putea să meargă şi cu un singur cal, totuşi grija lui o mişcă.

— O să-ţi trimit „eroul” acasă mâine dimineaţă, spuse el în timp ce o ajută să se suie în atelajul uşor de condus. Fă-mi şi mie loc.

Claire făcu ochii mari surprinsă, dar se conformă imediat. Nu se aşteptase ca el să o conducă până acasă.

Ieşiră pe porţile mari şi se înscriseră pe drumul care cotea spre Willow’s Lake.

Deşi nu conversau, tăcerea dintre ei n-o stânjenea. Oricum, avea la ce să se gândească şi suficiente motive ca să roşească. Făcuseră dragoste cu o asemenea ardoare, încât nu era sigură c-avea s-o poată călări pe Muriel în următoarele două

săptămâni. Însă nu regreta nimic. În adâncul inimii ei, deşi realiza că săvârşise un păcat care avea s-o coste scump mai târziu, ştia că ar fi ales oricum această cale. Chiar dacă Blackwell nu-i întorcea sentimentele, şi probabil că n-avea s-o facă niciodată, în inima ei exista destulă dragoste pentru amândoi. Atâta vreme cât avea să dureze idila lor. Incertitudinea de a nu şti pentru cât timp aveau să se mai bucure unul de celălalt îi aduse în inimă un val imens şi dureros de tristeţe.

— Te simţi bine?

Vocea lui o smulse din cugetări şi Claire îşi întoarse chipul spre el. Inima i se poticni în piept, tristeţea fiind înlocuită pe dată de o mare de iubire fierbinte şi mistuitoare. Nu era un bărbat frumos în sensul clasic, trăsăturile fiindu-i marcate de o anumită duritate, dar emana o masculinitate certă şi o vigoare imposibil de trecut cu vederea.

Realizând că picase într-o stare de contemplare nătângă, Claire roşi şi se strădui să-şi amintească ce anume o întrebase.

— Oh, da! Mă simt minunat.

— Erai încruntată.

— Asta pentru că mă gândeam.

— La ce?

— La tine, evident. Simţindu-se stupid, adăugă: Realizezi că ai gene mai lungi decât ale mele? Remarca ei păru să-l jignească, căci făcu o mutră dezgustată, care-i smulse feţei un hohot de râs.

— Nu-i adevărat!

— Oh, ba da, sunt lungi de o milă.

— Ţi se pare.

— Ba deloc. Când clipeşti, simt cum mă trage curentul.

— Claire, încetează, îi ceru el, zâmbind totuşi. Mă faci să mă simt prost.

Fata îşi muşcă buzele, plecându-şi privirea amuzată. Se apropiau de Willow’s Lake şi mai aveau câteva minute de intimitate înainte de a pătrunde pe porţile largi din fier forjat când Blackwell struni caii şi încetini trăsura, oprind-o în mijlocul drumului. Îi luă mâna şi o privi în ochi în timp ce i-o ducea la gură pentru a-i săruta degetele subţiri.

— Mulţumesc, rosti el simplu.

Claire schiţă un zâmbet simplu, privindu-l cercetător. Preţ de o clipă, i se păru că zăreşte în ochii lui un licăr din ceva mai mult decât o simplă afecţiune, dar totul se petrecu atât de repede că nu fu sigură că văzuse într-adevăr ceva.

— O să ne vedem mâine seară, promise Blackwell.

— Bineînţeles.

— O să-mi fie dor de tine.

Cuvintele negândite se desprinseră lin de pe buzele lui şi Blackwell înţepeni, dându-şi seama că spusese adevărul. Avea să-i fie dor de ea şi ştia că întreaga noapte avea să şi-o petreacă gândindu-se la ea, visând la ea, tânjind după ea.

— Şi mie, surâse Claire, răsucindu-şi mâna pe care i-o ţinea, pentru a-i mângâia cu dragoste obrazul bronzat.

Blackwell strânse din dinţi, aruncă priviri rapide în jur, se asigură că nu era nimeni prin preajmă şi, fără niciun preambul, îi cuprinse ceafa în palmă, o trase spre el şi o sărută scurt şi apăsat pe gură. Neputându-se abţine până la capăt, îi muşcă buza de jos, suficient de tare cât să-i ofere un amestec excitant de durere şi plăcere, apoi îi tămădui locul cu un alt sărut apăsat.

Câteva minute mai târziu, Claire îl urmărea de la fereastra salonului cum se îndepărta călare pe calul pe care-l adusese din grajdurile sale, dar nu pe drumul pe care veniseră, ci pe scurtătură, sărind zidul scund de piatră care mărginea grădina pentru a se afunda în pădure, luând-o în direcţia castelului.

— Te simţi bine, draga mea? o întrebă lady Sarah, privindu-i chipul îmbujorat.

Claire tresări dar se forţă să nu dea vreun semn de slăbiciune, cum ar fi să-şi plece privirea sub povara vinovăţiei sau să roşească şi mai mult decât o făcuse deja.

— Da. Mă duc să mă schimb şi să fac o baie fierbinte. Ne vedem mai târziu.

Lady Sarah încuviinţă tăcută şi zâmbi uşor. Claire părăsi încăperea cu senzaţia îngrozitoare că mătuşa ei intuia ce se întâmplase la Forest Hill. I se făcu ruşine, nu pentru că se dăruise unui bărbat care niciodată n-avea să-i cinstească iubirea cu promisiunea unei căsătorii, ci pentru că trebuia să se prefacă în faţa mătuşii ei că nu se întâmplase nimic indecent între ea şi stăpânul de la Forest Hill şi pentru că niciodată n-avea să-i poată spune adevărul. Şi pentru că ştia că avea să continue acea legătură ilicită până când Blackwell avea să părăsească Anglia sau... până când tatăl ei sosea acasă!

Gândul la Fitzgerald îi produse un fior de groază pe şira spinării şi-i strânse stomacul. Dacă tatăl ei avea să afle despre comportarea ei necuviincioasă? Nici nu voia măcar să-şi închipuia care i-ar fi fost reacţia în faţa acestei realităţi lipsite de orice perspective. Şi mai era şi lordul Huntly, care avea să fie cel mai înşelat dintre toţi. Avea să se aleagă cu o mireasă lipsită de castitate.

Brusc, o cuprinse disperarea. Ştia că niciodată n-avea să poată suporta atingerea unui alt bărbat, mai ales acum, când cunoscuse dulceaţa şi senzualitatea îmbrăţişărilor lui Blackwell. Îşi dădu seama cu o certitudine zdrobitoare că avea să-i fie credincioasă toată viaţa ei acelui bărbat care-i înrobise inima, pentru că nu putea şi nici nu voia să trăiască altfel. Atât timp cât avea să dureze această idilă, avea să se bucure de ea şi să preţuiască fiecare moment cu toată fiinţa ei. Şi când avea să se sfârşească, căci avea să se sfârşească cu siguranţă, atunci nu-i mai rămânea decât să se retragă într-un loc unde să-şi găsească tihna şi puţină mângâiere ca să-şi poată duce viaţa mai departe. Un loc unde să fie în siguranţă, izolată de lumea care avea să se revolte împotriva ei, condamnând-o pentru ce făcuse, stigmatizând-o pe crucea păcatului şi a ruşinii.

Avea nevoie de un sanctuar, îi trecu ei prin minte şi aproape imediat i se dezvălui şi rezolvarea acelei probleme. Ştia unde anume să găsească acel sanctuar.

Simţindu-se dintr-odată eliberată de povara grijilor şi a temerilor sale, Claire îşi îngădui să zâmbească uşurată, în timp ce urca scările spre camera ei.

Musafirii începură să sosească în jurul orei şapte. Familia Wallter, care stătea cel mai aproape, se deplasase pe jos până la Willow’s Lake. Restul veniseră fie călare, fie cu trăsura.

La insistenţele mătuşii ei, Claire le invitase şi pe gemenele Dogherty, Cristabell şi Georgiana, precum şi pe Eveline Wilcox, care sosi însoţită de mama şi de vărul ei, Arthur Roston. Lordul Raven îşi făcu apariţia alături de alţi doi gentlemani pe care-i avea în ospeţie la Golden House, iar Blackwell ajunse cu puţin înaintea preotului care slujea parohia, domnul Tobias.

Masa din sufragerie era gătită cu cea mai scumpă veselă, iar lumina policandrelor se revărsa asupra aperitivelor frumos ornate, reflectându-se în cristalurile fine.

Claire, îmbrăcată într-o rochie simplă de culoarea şampaniei ce se drapa seducător pe trupu-i zvelt, lăsându-i umerii goi, cu părul prins la spate într-o împletitură elaborată la care Mary, camerista mătuşii ei, muncise susţinut aproape două ore, atrăgea privirile tuturor bărbaţilor prezenţi, aşa cum flacăra lumânării seducea nemilos fluturii de noapte. Singurele bijuterii ce-i completau ţinuta erau un set de opale galbene, tăiate în pară, de mărimea strugurilor tămâioşi, podoabe care făceau un contrast puternic cu gătelile bogate ale celorlalte femei.

Tânăra gazdă încerca să nu-şi îndrepte privirile mai des decât se cuvenea spre bărbatul înalt şi sobru care şedea în faţa ei la masă şi ale cărui priviri păreau s-o ardă, înteţindu-i bătăile inimii ori de câte ori îşi înălţa ochii spre el. Şi pentru a nu fi nepărtinitoare cu niciunul dintre domnii prezenţi în imediata ei vecinătate, îşi îndrepta pe rând atenţia asupra fiecăruia, rezervându-le în mod egal aceeaşi cantitate de timp, amabilitate, umor şi zâmbete. În dreapta ei şedea lordul Raven, în stânga – Eveline

Wilcox şi vărul acesteia. În faţa ei se afla Blackwell, iar de o parte şi de alta a lui erau aşezate Bell şi Georgiana, care nu mai conteneau cu chicotelile. Gemenele erau încadrate la rândul lor de către cei doi domni din Londra care sosiseră împreună cu lordul Raven. Claire încă mai continua să-şi suspecteze mătuşa că făcuse aranjamentele acelea cu un scop anume.

Îndreptându-şi privirea suspicioasă spre Sarah, care şedea în capul celălalt al mesei, având-i alături pe preot şi pe mama Evelinei, Claire surprinse zâmbetul tainic şi licărul de satisfacţie din ochii ei şi bănuielile i se confirmară. Mătuşa ei dorise să-i ofere stăpânului de la Forest Hill un contrast de farmec, frumuseţe şi eleganţă feminină între ea şi celelalte tinere prezente, şi se părea că-i reuşise de minune căci, atât lordul Raven, cât şi Arthur şi ceilalţi doi domni se băteau la propriu care dintre ei să-i câştige atenţia şi să i-o reţină pentru cât mai mult timp, asta în detrimentul celorlalte domnişoare, care erau atât de ameţite de compania masculină distinsă în care se aflau, încât se părea că nici nu remarcaseră acest neajuns. Cu excepţia poate a Evelinei care, văzând că nu are niciun succes cu Blackwell, îşi focalizase întreaga forţă de seducţie a unuia dintre cei doi londonezi care-l însoţiseră pe Raven.

Întreaga cină dură aproape două ore. Pentru a înveseli seara, doamna Wilcox propuse un mic recital din partea tinerelor domnişoare, care să delecteze auditoriul cu câteva melodii vechi englezeşti şi scoţiene. Claire, care niciodată nu avusese voce dar care avusese dintotdeauna ureche muzicală, se aşează la pian pentru a le acompania. Eveline avea un glas fermecător, pe care şi-l folosi la maximum, încântând întreaga asistenţă cu câteva piese celebre. Bell şi Georgiana cântară în duet, dar nu atât de strălucitor ca prima solistă. Interpretarea lor se bucură totuşi de îngăduinţă. Curând, se alătură şi lordul Raven, care insistă să împartă claviatura pianului împreună cu Claire. Era într-adevăr talentat şi împreună interpretară o melodie scoţiană, care îndemnară bărbaţii să solicite bunăvoinţa unui dans din partea domnişoarelor disponibile. Atmosfera se înveselise considerabil, cei care stăteau jos bătând din palme pe ritmurile melodiei sau tactul cu piciorul în podea.

Când muzicanţii făcură o pauză binecuvântată, lady Sarah propuse o plimbare prin grădină pentru siestă înainte de plecare. Domnişoarele îşi puseră şalurile care să le apere de răcoarea nopţii, domnii îşi încheiară redingotele elegante şi deschiseră uşile duble care dădeau spre terase, coborând cu toţii în grădina poleită de razele argintii ale lunii.

Blackwell o ajunse din urmă pe Claire, reuşind cu greu să se descotorosească de infantila Georgiana care se agăţase de braţul lui ca iedera, şi o cuprinse cu băgare de seamă de cot, atent să nu-l vadă cineva, silind-o în mod tacit să-şi încetinească pasul şi să rămână în urma lui Roston, a Evelinei şi a lui Raven, care o monopolizase cu totul.

— Miezul nopţii, la lac, îi şopti el la ureche, desprinzându-se apoi de ea şi făcându-se nevăzut.

Claire binecuvântă întunericul nopţii, care-i ascundea îmbujorarea vinovată a chipului. Inima îi bătea în piept aproape dureros, căci ştia că el îi ceruse să se întâlnească la cabana care se afla la marginea lacului înconjurat de trestii. Anticiparea acelei întâlniri îi tăia respiraţia şi o umplu de o delicioasă frământare şi de un dor mistuitor. Genunchii i se înmuiaseră. Aveau să se revadă în mai puţin de o oră.

Musafirii se risipiră cu o întârziere care începuse s-o irite pe Claire. După calculele ei, mai avea cam douăzeci de minute la dispoziţie ca să scape de conversaţia cu mătuşa ei, care ţinea neapărat după fiecare astfel de ocazie să-şi împărtăşească impresiile serii, să se schimbe, să părăsească neobservată casa şi să străbată jumătatea de milă care o despărţea de lac, care-i lua cam zece minute dacă o străbătea călare. Era într-o criză de timp cumplită şi detesta din principiu să întârzie undeva.

Ajunse la cabană cu aproape o jumătate de oră întârziere.

Mătuşa Sarah fu mai insistentă decât de obicei în comentariile şi observaţiile ei. Claire făcuse un suprem efort de voinţă ca să-i acorde atenţia şi răbdarea ei, lucru care nu se mai întâmplase niciodată înainte, căci de abia aşteptau să rămână singure ca să dezbată puţinele întruniri sociale la care participau în timpul anului şi care mai alungau din plictiseala vieţii obişnuite şi molcome de la Willow's Lake. Acum însă ardea de nerăbdare să-şi întâlnească iubitul şi reuşi să scape pretextând o mincinoasă durere de cap. Izbuti s-o convingă şi pe Mary că se putea descurca şi singură cu dezbrăcatul şi cu periatul părului şi-i luară aproape zece minute ca să iasă din rochie şi să-şi ia în schimb o fustă largă şi o jachetă de călărie, ambele închise la culoare, care să o camufleze cât mai bine în întunericul nopţii. De păr nici nu se sinchisi. Avea să-şi scoată clamele şi să şi-l despletească la întoarcere. Alte zece minute îi luară ca s-o scoată pe Muriel din boxa ei şi s-o înşeueze, şi încă cinci ca să se strecoare pe lângă zidurile grădinii până la o distanţă sigură la care o putea încăleca şi porni în galop fără să le audă nimeni din casă.

Acum, în timp ce descăleca în faţa cabanei din lemn, inima-i era strânsă de teamă că Blackwell, văzând că zăbovise atât de mult, să nu fi plecat între timp, imaginându-şi că ea nu avea să dea curs întâlnirii clandestine. Legă frâiele iepei de trunchiul subţire al unui mesteacăn şi, ridicându-şi fustele, sui treptele două câte două, cu inima bătându-i în piept cu putere. Cu o clipă înainte de a atinge clanţa, uşa se deschise şi două mâini mari o apucară de talie, luând-o pe sus şi trăgând-o în interiorul călduros al cabanei.

— Îmi pare rău că am întˆ.

Restul cuvântului îi fu retezat de gura lui lacomă, care o sărută cu o ferocitate care o surprinse, o înspăimântă şi o excită în egală măsură. Era ceva în acea contopire de buze, limbi şi dinţi, o nuanţă de posesiune şi pretindere virulentă, care o lăsă vlăguită şi ameţită.

Blackwell o puse în picioare pe podeaua de lemn şi, continuând s-o sărute, deşi incursiunea lui se mai îmblânzise o idee, începu s-o dezbrace grăbit, scoţându-i jacheta şi fusta cu mişcări dibace. Claire încerca să se adapteze ritmului lui, dar nu reuşea să ţină pasul. Un minut mai târziu, ea se afla goală pe pătura aspră care acoperea patul tare şi îngust din cabană, cu el deasupra ei, îmbrăcat complet. Tresări când el îi sondă feminitatea cu două degete, găsind-o pregătită. Şi icni când el o pătrunse dintr-o singură mişcare, adâncă şi puternică, care o împinse în sus, spre tăblia patului, lăsând-o fără suflare.

— Toată seara nu m-am gândit decât la asta, rosti el cu o voce nisipoasă, plină de furie. Ai aprins în mine o dorinţă cumplită, Claire, care mă înnebuneşte. N-am de gând să fiu blând cu tine, adăugă cu un mârâit.

Şi aşa a şi fost. Făcu dragoste cu ea într-un mod aproape brutal, iar Claire fu nevoită să-şi muşte buzele ca să nu ţipe la fiecare împingere a lui. Şi totuşi, durerea pe care iubirea lui i le provoca se împletea cu plăcerea şi cu o fericire aproape perversă de a şti că ea trezise în el acea foame nebănuită. Excitaţia începu s-o cuprindă încet, pe măsură ce se obişnuia cu duritatea şi mărimea lui, iar orgasmul care culmină acel act fu atât de intens, încât o lăsă plângând şi tremurând neputincioasă, sleită cu totul. Curând îşi găsi şi el eliberarea, gemând înăbuşit, apoi căzu epuizat peste ea, strivind-o.

Multă vreme, în interiorul cabanei nu se auzi decât zgomotul respiraţiilor lor trudite. Bărbatul începu treptat să-şi revină în simţiri. Îi cuprinse talia cu un braţ şi, dintr-o mişcare lină, se răsuci pe spate, aducând-o pe fată deasupra lui.

— Iartă-mă, rosti el într-un târziu, mângâindu-i spatele îngust cu mişcări prelungi, încercând să-i ofere alinare. Te rog, iartă-mă.

Claire nu răspunse. Nici n-ar fi putut, căci era atât de stoarsă şi de copleşită încât se temea că până şi efortul de a-şi mişca buzele ar fi reuşit s-o ucidă. Nimic n-ar fi putut-o pregăti vreodată pentru acea experienţă cutremurătoare. N-ar fi crezut niciodată că

un om putea îndura atâta plăcere fără să se dezintegreze. Sau să înnebunească.

— Claire, te rog! Nu mai plânge, scumpa mea. Nu suport... nu-ţi pot suporta lacrimile!

— Chiar şi atunci când sunt lacrimi de fericire? izbuti ea să spună. Îşi şterse faţa de jacheta lui şi făcu un suprem efort să-şi înalţe capul ca să-l privească în semiîntunericul ce-i înconjura. Te iubesc, dar abia acum mi-am dat seama cât de adânc ai intrat în inima mea.

— Oh, Claire! murmură el.

Înghiţi în sec, dându-şi seama câtă fericire şi disperare îi produceau în acelaşi timp cuvintele ei.

— Nu spune nimic, şopti ea cu o voce întretăiată. E îndeajuns câtă dragoste există în inima mea pentru amândoi. Numai nu mi-o respinge!

Blackwell se simţi răscolit. Preţ de o clipă, doar pentru o clipă, fu tentat să viseze, să-şi închipuie că aveau o şansă de a rămâne împreună, să-şi imagineze c-o putea păstra lângă el. Dar alungă imediat acele fantezii. Când totul avea să se termine, Claire avea să-l dispreţuiască şi să-l urască de moarte. Avea să-i lase destule motive ca să simtă astfel. Iar el nu avea pur şi simplu cum s-o ia cu sine. Viaţa pe care şi-o alesese nu era o viaţă pentru o femeie ca ea. În plus, indiferent cum ar fi luat-o, niciunul dintre ei nu fusese cu adevărat hărăzit celuilalt. Pentru că dacă ar fi fost aşa, amândoi s-ar fi întâlnit în nişte împrejurări favorabile, menite să le unească destinele. Aşa că avea să-i refuze iubirea, dar nu acum. În acea clipă, îi dorea dragostea cu aceeaşi disperare ca cea a unui om însetat, rătăcit în deşertul nesfârşit al Africii, care tânjea după gustul apei. Avusese parte de atât de puţină iubire şi atât de multă singurătate în toată viaţa lui! Timp de doisprezece ani, în inima lui nu fusese loc decât pentru ură, furie şi amintirile vii ale suferinţelor şi umilinţelor îndurate. Niciodată în tot acest timp nu-şi găsise tihna, pentru că niciodată nu putuse uita trecutul, cu toate greşelile, ororile şi deşertăciunea lui. Asta până când n-o întâlnise pe ea. Claire adusese în viaţa lui o rază de lumină care îi oferise o neaşteptată alinare şi, într-un anume fel, îi purificase spiritul de demonii care-l bântuiseră până atunci. În braţele ei găsise pacea şi eliberarea după care tânjise în subconştient atâta amar de vreme. Dar, ca o ironie a sorţii, acea făptură minunată şi dulce era fiica celui pe care-i ura de moarte. În venele ei curgea sângele viciat al celui care-i distrusese viaţa. Şi acest lucru nu-l putea uita. Motiv pentru care se şi purtase atât de nemernic cu ea mai devreme.

Toată seara cât o privise, fusese torturat de o dorinţă dureroasă şi chinuitoare şi fusese ridicol de furios pe toţi idioţii ăia care se zbăteau să-i intre-n graţii, prezenţa lor în jurul ei iritându-l la un nivel absurd. Faptul că ea stârnea în el acea foame necruţătoare îl făcuse să se comporte ca un ticălos. Nu putea să-şi ierte această slăbiciune de a o dori atât de Iraţional! Simţise nevoia s-o pedepsească pentru farmecul pe care-l ţesuse în jurul lui, întunecându-i minţile. Noaptea care trecuse nu putuse închide un ochi. Stătuse treaz în întuneric, adulmecând cearşafurile care încă mai păstrau mirosul ei, înconjurat de amintirile şi senzaţiile tulburătoare ale uniunii lor. Încercase să se împotrivească acelor amintiri, dar nu izbutise, căci i se strecurau din nou în minte, chinuindu-l. Aţipise abia la crăpatul dimineţii şi o visase din nou. Exact la fel. Şi se trezise lac de apă, cu sufletul greu.

Claire se mişcă în braţele lui, frecându-şi faţa de pieptul lui, şi el reveni cu picioarele pe pământ. Hotărârea pe care o luase în ajun de a părăsi Cornwall-ul, de a o părăsi pe ea, se clătina primejdios. În adâncul inimii, ştia că n-avea s-o poată uita vreodată. Îşi dădu seama că despărţirea lor n-avea să fie deloc uşoară pentru niciunul dintre ei. Claire i se strecurase în suflet, legându-l de ea cu fire groase, nevăzute, iar Blackwell refuză să dea un nume acelor sentimente tulburi şi amestecate pe care le nutrea pentru ea. Trebuia să plece, cât mai curând.

Când făcură dragoste a doua oară, avu grijă să fie cât mai stăpânit şi mai blând cu

ea, şoptindu-i cuvinte gingaşe şi adorându-i trupul cu rafinament şi răbdare, aşa cum învăţase în urmă cu mulţi ani, în universul exotic al lumii arabe. Dorea să-i dăruiască o plăcere infinită, de care să-şi amintească toată viaţa, ştiind că avea să o părăsească peste câteva ore. Deja se hotărâse să plece înainte ca soarele să-şi piardă prea mult din strălucirea blândă a răsăritului.

La prima strălucire palidă a zorilor, Blackwell o trezi cu părere de rău. O lăsase să doarmă foarte puţin şi, văzând-o atât de buimacă de somn, fu încercat de un sentiment adânc de duioşie.

Claire se ridică, clătinându-se pe picioare beată de oboseală, şi începu să se îmbrace cu mişcări încete şi nesigure.

La vederea vânătăilor negre de pe coapsele ei, lui Blackwell i se strânseră măruntaiele. Ştia când i le provocase şi i se făcu silă de sine însuşi. Se dezlănţuise asupra ei ca un sălbatic, şi dacă n-ar fi fost la mijloc şi consimţământul ei tacit, atunci actul în sine ar fi putut trece drept un viol în toată puterea cuvântului.

Uitând de orice precauţie, se dădu jos din pat şi se lăsă în genunchi pentru a i le săruta, sperând să-şi găsească astfel iertarea, când strigătul ei înăbuşit îl făcu să încremenească. Se înălţă încet în capul oaselor şi o privi drept în ochi, ştiind ce avea să găsească în ei.

Oroarea era într-adevăr acolo. Dar lipsea sila pe care o încercau toţi cei care-i priveau spatele. Claire era albă ca hârtia şi tremura violent, de parcă ar fi stat un ceas în frig. Ochii ei dilataţi de şoc se umplură brusc de lacrimi.

— Cine ţi-a făcut asta!?

Vocea ei sună răguşită şi plină de jale. Blackwell o privi lung, cu o expresie distantă, care ar fi trebuit s-o facă să bată în retragere. Dădu să-şi ia cămaşa şi s-o îmbrace, dar Claire făcu un pas spre el şi i-o smulse din mână.

— Nu! N-ai să te acoperi, la naiba!

Înainte ca el să facă vreun gest ca să-şi recupereze veşmântul, Claire se mişcă cu o repeziciune surprinzătoare, ocolindu-l, şi-l prinse de umeri, ca să-i poată privi spatele în voie.

Blackwell înjură murdar printre dinţi şi-şi smuci umerii, răsucindu-se pe călcâie cu faţa spre ea, simţind cum furia începe să-i cuprindă mintea. Avusese atâta grijă să n-o lase să-i vadă spatele mutilat, acea parte din el care-i amintea mereu de cei cinci ani cumpliţi în care fusese un om înfrânt şi lipsit de orice speranţă!

Claire îşi duse mâna la gură, simţind cum stomacul i se revoltă sub un val îngrozitor de greaţă. Se forţă să înghită în sec şi trase adânc aer în piept. Spatele lui arăta oribil, brăzdat de cicatrice adânci şi vineţii, cu marginile zdrenţuite.

În clipa în care le văzuse, ştiuse cu o certitudine înfiorătoare ce anume i le provocase. I se tăiară genunchii şi, orbeşte, căută pe dibuite ceva de care să se apuce. Dădu de marginea patului, dar nu putu să facă nici măcar un singur pas. Pur şi simplu se lăsă moale pe podea, simţindu-se la un fir de păr distanţă de leşin.

Preţ de câteva secunde, niciunul nu se mişcă şi nici nu scoase vreun sunet. Claire, mult prea şocată ca să gândească, el – mult prea mânios pentru a face un gest fără a avea certitudinea că n-o să urle la ea sau c-o să înceapă să distrugă totul în jur.

Abia acum înţelegea Claire de ce el n-o lăsa niciodată să-l îmbrăţişeze când era dezbrăcat. Ar fi simţit sub degete acele răni săpate adânc în carnea lui şi-i era cât se poate de clar că el nu dorise s-o lase să i le vadă sau s-o lase măcar să ştie că le avea.

Lăsându-şi mâna să cadă, făcu un efort să se ridice în genunchi şi mai departe în capul oaselor.

— Întoarce-te, îi ceru ea cu o voce sufocată.

— Nu.

Privirea ei se adumbri.

— Întoarce-te, repetă ea, refuzând să se dea bătută.

— De ce? făcu el cu o ironie muşcătoare. Mai ai puţin şi-ţi verşi şi maţele din tine!

Vorbele lui o durură la fel de mult ca rănile pe care le văzuse pe trupul lui.

— Dacă o să mi le vărs, fii sigur că nu de silă, ci din cauza neputinţei mele de a ajunge la cel care ţi-a făcut asta, ca să-i rup oasele mâinilor unul câte unul şi apoi să-i scot din piept inima aia neagră!... Întoarce-te, la naiba, şi nu mă fă să mai repet încă odată!

Vehemenţa din vocea ei îl surprinse într-atât încât se pomeni conformându-se.

Şi de ce naiba să n-o lase să-i vadă urmele umilinţelor atroce îndurate în trecut!? îşi zise în sinea lui cu maliţie. Cu ocazia asta avea să înţeleagă cât de nepotrivite îi erau sentimentele ei pentru el. Fapt care avea să le facă despărţirea mai uşoară.

Claire făcu un pas spre el şi-i atinse cu vârful degetelor rana care-l duruse cel mai rău dintre toate la vremea când o căpătase. Apoi Blackwell îi simţi buzele lunecându-i cu blândeţe pe spate de-a lungul ei şi fu rândul lui să i se înmoaie genunchii. Nu-şi putu explica mult timp după aceea de ce stătuse aşa, nemişcat, cu pumnii încleştaţi şi ochii strânşi cu putere, incapabil să se împotrivească sărutărilor cu care ea îi presărase fiecare urmă în parte. Cert fusese că se simţise pierdut şi slăbit, cu sufletul tremurându-i sub atingerile ei uşoare, mângâietoare. Apoi Claire îl luase în braţe şi plânsese mult timp, cu faţa lipită de el, profund îndurerată.

Iar hotărârea lui de a pleca se risipi ca fumul în bătaia vântului.

CAPITOLUL 10

Următoarele cinci săptămâni se întâlniră aproape în fiecare noapte în cabana de lângă lac. Era ca într-un vis, dar cu cât petrecea mai mult timp în braţele ei, cu atât simţea mai limpede cum furtunile care-i biciuiseră sufletul atâţia ani începuseră să se domolească, scăzând treptat în intensitate. De ceva timp, nici coşmarurile care nu-l slăbeau niciodată mai mult de două seri la rând, făcându-l să se trezească în puterea nopţii confuz şi asudat, neştiind unde se află, nu-i mai dăduseră târcoale. Pentru prima dată în doisprezece ani, reuşea să doarmă liniştit ore-ntregi. Iubirea gingaşă, nepretenţioasă şi simplă pe care Claire i-o oferea cu atâta generozitate era ca un balsam pentru sufletul lui istovit. Tânăra femeie îi dăruia însă mai mult decât tandreţe şi dragoste. Îi dăruia tihnă.

Singurul lucru care-i întuneca bucuria clipelor petrecute în braţele ei era faptul că ştia că totul avea să se sfârşească în curând. Într-un colţ al minţii era conştient tot timpul că pe măsură ce zilele se scurgeau, se apropiau tot mai mult de momentul în care avea s-o părăsească, lovindu-i mândria, distrugându-i viaţa şi zdrobindu-i inima.

Claire îi dăruise iubire, prietenie şi sinceritate, respectându-i intimitatea şi refuzul de a vorbi despre trecutul său. El nu-i oferise în schimb decât minciuni, înşelăciune şi sfârşise prin a o corupe. Sentimentul de culpă şi-l înăbuşea repetându-şi în permanenţă faptul că o avertizase asupra consecinţelor unei relaţii cu el, ba chiar îi oferise libertatea de a alege să plece. Dar Claire alesese drumul care ducea spre propria pierzanie, iar el ştia că n-ar fi trebuit să se simtă vinovat pentru asta.

Curând, Simon se înzdrăveni şi părăsi Willow’s Lake împreună cu copiii, iar Claire, lipsită brusc de ocupaţie, fu chemată din nou la Forest Hill pentru a orândui biblioteca lăsată de izbelişte. Era o scuză bună ca s-o vadă şi-n timpul zilei, deşi amândoi erau atenţi să nu dea nimănui nimic de bănuit. Totuşi, când împrejurările le permiteau intimitatea, nu ezitau s-o preţuiască.

Luna august începu canicular. Zăpuşeala se instalase ca o matroană plictisită, pârjolind recoltele cu răsuflarea ei fierbinte. Pământul, lipsit de apă, începuse să se crape. Iarba era uscată şi aspră, fărâmiţându-se sub picioarele drumeţilor. Niciunul dintre cei bătrâni nu-şi amintea să mai fi prins o asemenea vreme prădalnică şi nemiloasă ca aceea. Aerul era neclintit sub apăsarea toridă a soarelui, iar pădurea era singurul loc care mai oferea răcoare şi chiar şi aceea destul de anemică.

La Willow’s, lacul începu să-şi retragă apele, dezgolind malurile acoperite de un lut fin şi gălbui. Sătenii cerură permisiunea de a lua din el, spunând că era bun la tot felul de leacuri. Grâul se copsese mai repede şi trebuia secerat, înainte să se usuce complet şi să-şi scuture aurul. Claire se văzu nevoită să-şi petreacă cea mai mare parte a zilei cărând apă şi limonadă lucrătorilor asudaţi, îndurând canicula cot la cot cu ei. În fiecare seară se rugau împreună ca marea să-şi trimită norii grei de apă asupra ţinutului şi să spele uscăciunea necruţătoare, căci pe lângă oameni şi recolte, la fel de mult sufereau şi animalele.

Spre sfârşitul lunii, aerul începu să se mişte sub adierea unui vânticel leneş, care începu să se înteţească, trăgând după el o pătură compactă şi întunecată de nori. Mirosul ploii se simţea în aerul încărcat de electricitate. Natura se dezlănţui după aproape o zi şi jumătate cu o violenţă care doborî copacii şi culcă la pământ recoltele neculese. Rafalele de ploaie biciuiseră pământul secat fără întrerupere timp de aproape două săptămâni, îmbibându-l cu apă până la refuz.

Cel mai tare pe Claire o necăjea faptul că vremea nedomolită de afară îi zădărnicea întâlnirile ilicite de la miezul nopţii. În anumite zile plouase cu găleata ore-ntregi, silind-o să rămână acasă şi să-şi rumege frustrarea de a nu putea ajunge la Forest Hill. Şi totuşi, nu treceau trei zile la rând fără să-l vadă, căci Blackwell îşi făcea apariţia la Willow’s aducând întotdeauna mici atenţii pentru doamne: flori proaspăt culese, cărţi pentru ea, prăjituri sau tarte cu fructe de sezon coapte de doamna Randy,

bucătăreasa de la Forest Hill. Mătuşa Sarah părea cea mai încântată de aceste vizite şi devenise de o discreţie care pe Claire începuse s-o amuze şi s-o agaseze deopotrivă, căci strategia ei de a-i apropia unul de celălalt, retrăgându-se pentru a le oferi clipe de intimitate, devenise mai mult decât transparentă. Dacă între ea şi Blackwell n-ar fi existat deja acea aventură tainică şi pasională, Claire ştia că s-ar fi simţit îngrozitor de prost în faţa lui, căci retragerile mătuşii ei nu erau nici pe departe atât de subtile pe cât credea aceasta.

— Ştie? o întrebase Blackwell într-o zi, studiind-o cu o expresie indescifrabilă în ochi.

— Nu, zise Claire, roşind irezistibil în lumina slabă a după-amiezii. Adică, nădăjduiesc să nu fi aflat nimic, şopti ea cu ochii plecaţi. Doar că Ei bine, îşi ridică privirea cu un oftat, gesticulând fără chef, ea-şi imaginează că noi. Am fi foarte nimeriţi unul pentru celălalt.

— Şi tu? vru el să ştie, îngustându-şi privirea bănuitor. Privirea ei fu directă şi limpede.

— Eu nu-mi fac iluzii deşarte în ceea ce te priveşte, milord, rosti ea cu o francheţe brutală. Nu neg faptul că mi-aş fi dorit ca anumite aspecte ale legăturii noastre să fi fost altele, dar am înţeles din capul locului la ce aşteptări mi se îngăduie să aspir. Aşa că nu ai niciun motiv de îngrijorare din partea mea.

La jumătatea lui septembrie, ploaia încetă ca prin farmec iar norii se împrăştiaseră la fel de iute pe cât se aciuiseră pe cer.

Claire se simţi dintr-odată uşoară ca un fulg, eliberată de tensiunea acumulată în cele aproape trei săptămâni de sechestrare forţată între pereţii de la Willow’s. Tânjea cu o intensitate dureroasă după îmbrăţişările acelui bărbat misterios şi de o senzualitate întunecată, care-i oprea respiraţia şi tremura de nerăbdare, ştiind că în curând avea să-l întâlnească în intimitatea cabanei de la marginea lacului înconjurat de trestii bătrâne, cu trunchiuri noduroase.

În acea noapte Blackwell ajunse mai devreme ca de obicei la locul de întâlnire şi începu s-o aştepte, cuprins de o dorinţă mistuitoare, tânjind s-o simtă în braţele lui şi să se piardă în dulceaţa trupului ei. Cele aproape trei săptămâni ploioase şi lipsite de tandreţea şi gingăşia îmbrăţişărilor ei îl umpluseră de o tensiune şi de o frustrare sexuală chinuitoare, care-l făceau să blesteme cu năduf în sinea lui. Nu şi-ar fi putut imagina c-avea să-i fie atât de dor de ea, cu atât mai mult cu cât în tot acest timp se văzuseră totuşi de câteva ori. Sau poate că tocmai acel lucru îl făcuse să jinduiască după ea, faptul că o văzuse şi n-o putuse avea. Însă această nouă slăbiciune pentru Claire Seymoure ajunsese să-l irite la un nivel la care clopoţeii de alarmă începură să sune insistent.

Aprinzându-şi o ţigară, Blackwell îşi îngădui pentru prima dată în ultimele două luni să analizeze serios natura relaţiei lor amoroase. Iar concluziile la care ajunse nu-i plăcură deloc. Cel mai îngrijorător lucru era faptul că de ceva timp uitase scopul real pentru care venise în Cornwall. Claire îl făcuse să uite de asta, or acest fapt era de neiertat.

El *nu avea voie să uite* trecutul, să uite cine era el, cine era ea şi faptul că-i datora atât Mirandei cât şi lui satisfacţia supremei răzbunări! Ura nesfârşită şi dorinţa aprigă de a ajunge să apuce ziua în care avea să-l zdrobească pe Fitzgerald Seymoure îi hrăniseră dorinţa de a supravieţui încercărilor cu orice preţ, de a îndura toate acele orori pe care le trăise în casa lui Jafar Khalim. Îşi amintea şi acum, după atâta timp, cu o claritate înspăimântătoare, clipa în care aflase că Seymoure şi Khalim făceau afaceri împreună cu mai bine de zece ani înaintea sosirii lui acolo, iar Seymoure dăduse dispoziţii clare algerianului despre cum dorea să fie tratat „darul” său. Şi din acel moment, cuprins de o ură şi o revoltă fără margini, Blackwell îşi jurase că avea să rabde orice ca să-şi distrugă duşmanii. Şi o făcuse. Îndurase, strângând din dinţi, foamea, munca istovitoare, suferinţele pe care biciul le săpase adânc în carnea şi

sufletul lui, umilinţele şi degradarea la care Khalim îl supusese pentru a-i frânge spiritul şi a-i strivi mândria. La început încercase să fugă şi reuşise de patru ori, dar de fiecare dată fusese adus înapoi şi stâlcit în bătaie. Cu timpul, învăţase o lecţie foarte importantă: niciodată nu avea să izbutească să-şi atingă ţelul, dacă se răzvrătea şi dădea semne că demnitatea îi rămăsese încă neştirbită, că spiritul lui continua să rămână drept şi neînvins. Aşa că-şi plecase capul şi se silise să fie supus şi umil stăpânului său. Timp de aproape cinci ani izbutise să-şi înghită ura, furia şi umilinţa care-l ardeau pe dinăuntru. Cinci ani istovitori, în care-şi călise trupul şi-şi fortificase mintea, educându-şi voinţa şi încercând să nu se gândească la îngrozitorul fapt că poate niciodată n-avea să mai poată scăpa din ghearele necruţătoare şi lacome ale lui Khalim.

Şansa aceea nesperată i se ivise într-o după-amiază fierbinte de iulie, când îl însoţise pe Khalim şi pe cei patru zdrahoni care făceau parte din garda lui de corp spre piaţa de sclavi şi nimeriseră cu toţii drept în mijlocul unei încăierări stradale. Blackwell nu-şi amintea nici acum cu exactitate cum ajunsese acel hanger în mâna lui în învălmăşeala creată în jur, însă îşi amintea cu o claritate morbidă plăcerea aproape voluptoasă pe care i-o dăduse senzaţia produsă de tăişul lamei curbate alunecând adânc prin carnea grumazului algerianului. Îşi amintea şi acum privirea uimită a acestuia când pricepuse ce i se întâmplase, că pierise de mâna lui.

Blackwell nu zăbovise decât o clipă, rânjindu-i biruitor omului care-i făcuse viaţa un iad, şi dispăruse în mulţimea înfierbântată înainte ca trupul lui Khalim să atingă caldarâmul.

Urmând rute ocolitoare, ajunsese în port şi studiase încordat vasele ancorate la ţărm, ştiind că trebuia să se mişte repede ca să izbutească să scape. Reuşise destul de lesne să se strecoare la bordul unei corăbii pline cu marfă, pitindu-se după baloturile grele de mătase şi caşmir, cu inima bătându-i năvalnic în piept, neîndrăznind să spere că totul se terminase pentru el. Pentru prima dată în cinci ani, norocul păruse să-i zâmbească cu adevărat, căci vasul ridicase ancora în mai puţin de două ceasuri, lăsând în urmă Africa şi îndreptându-se spre Marsilia. Abia atunci Blackwell îşi permisese să se relaxeze cu adevărat.

Primele două zile şi le petrecuse în cala vasului, senzaţia de foame fiindu-i biruită de gândul că în curând avea să fie un om liber, că fiecare oră care se scurgea îl ducea tot mai departe de Algeria. Aţipea pe bucăţi şi se trezea speriat şi buimăcit în întunericul dens al magaziei, asudat şi tremurând, având nevoie de câteva secunde să se liniştească şi să-şi dea seama unde se află.

În zorii celei de-a treia zile, vasul fusese atacat de piraţi, ghiulele pornite din tunurile acestora muşcând din lemnul corăbiei cu lăcomie. Speranţa lui se nărui şi lacrimi amare începură să-i brăzdeze obrajii, în timp ce stătea ghemuit, cu genunchii strânşi la piept. Avea să se întoarcă în Africa, fără-ndoială, şi să fie vândut ca sclav, căci nu putea să uite că şi prima dată corabia care-l purtase spre Algeria fusese condusă tot de piraţi şi mercenari. Apoi, dintr-odată, îl cuprinse o revoltă şi o ură nemaipomenite. N-avea să lase să i se întâmple din nou una ca asta! mai bine să moară decât să ajungă din nou la mila cine ştie cărui dement psihopat şi sadic!...

Cuprins de o furie sălbatică, Blackwell năvălise pe puntea corăbiei, aterizând în mijlocul unei mâini de oameni speriaţi, care-l priviră îngroziţi şi uluiţi peste măsură de apariţia neaşteptată şi, mai ales, de înfăţişarea lui cumplită. Dar cum orice ajutor era binevenit, nimeni nu stătu să-i ceară socoteală. Aşa că luptase cot la cot cu ei pentru a salva corabia, organizându-i, dar efortul lui, al tuturor, fusese în zadar. Piraţii de pe *Black Moon* erau mult mai bine înarmaţi decât ei, vasul lor mai puternic şi mai iute. În clipa în care fusese prins, legat în lanţuri şi îmbrâncit în măruntaiele vasului pirat, Blackwell îşi pierduse orice speranţă. Pentru prima dată în viaţa lui, se simţise înfrânt cu adevărat.

Jarul ţigării îi arse degetele şi Blackwell tresări, revenind cu gândurile în prezent.

Înjurând, aruncă restul ţigării într-o băltoacă şi-şi scoase ceasul. Claire întârzia mai mult decât de obicei, iar Blackwell îşi impuse răbdarea, ştiind că fata făcea tot posibilul să ajungă la timp.

Dar după trei sferturi de oră, inima începu să i se strângă sub un sentiment de teamă şi nelinişte, căci îşi aminti că auzise de la doamna Randy, încă de când se porniseră căldurile acelea înfiorătoare, că oamenii se plângeau de faptul că prin partea locului se pripăşise o bandă de nelegiuiţi, care furau de prin case şi atacau drumeţii la lăsarea întunericului, tâlhărindu-i fără milă.

Imaginaţia lui se dovedi a fi îngrozitor de harnică şi de prolifică, proiectându-i în spatele ochilor tot felul de scene de coşmar, în care Claire căzuse în mâinile murdare ale acelor netrebnici, şi-şi jură că a doua zi avea să plece la Londra şi să angajeze câţiva poliţişti de pe Bow Street care să cureţe ţinutul de acele gunoaie. Fu tentat chiar să plece spre Willow’s şi să-i iasă în întâmpinare, dar nu avea certitudinea că într-adevăr avea s-o întâlnească, deoarece existau două scurtături înspre cabană, una care tăia pădurea de-a dreptul şi alta care ocolea lacul, şi nu ştia pe care dintre ele avea s-o aleagă Claire. Pe lângă asta, dacă avea să pornească drumul greşit iar Claire ajungea imediat după ce el pleca în căutarea ei, atunci s-ar fi putut să creadă că venise degeaba şi să se întoarcă acasă. Aşa că rămăsese pe loc, chinuit de neputinţă, griji şi frustrări, străbătând cu paşi repezi poteca din faţa cabanei, de atâtea ori că se mira cum de nu săpase acolo vreun şanţ, oprindu-se la intervale scurte de timp pentru a-şi ciuli urechile, rugându-se să audă sunetul binecuvântat al unui ropot de copite.

Când, în sfârşit, după aproape două ore de aşteptare înfrigurată, ajunse până la el zgomotul făcut de galopul lui Muriel, aproape i se tăiară genunchii de uşurare. Claire apăru din desişul pădurii în capul potecii, luminată de razele lunii, teafără şi cât se poate de nevătămată, iar pe Blackwell îl cuprinseră dintr-odată toţi dracii.

— De ce naiba ai întârziat atât?! se răsti el, simţind nevoia s-o zgâlţâie pentru că-l silise să treacă prin toate acele frământări fără rost.

— Îmi pare rău, rosti Claire, descălecând. Am. N-am putut să plec mai devreme. Blackwell îi aruncă o privire cruntă, nedomolit de explicaţia ei şi, smucindu-i frâiele din mâini, o legă pe Muriel de bârna şubredă care mărginea scările cabanei. Claire îl privi încordată, neştiind ce să facă. Din ziua în care i se dăruise întâia oară, era pentru a doua oară când ridica vocea la ea. În plus, întârziase pentru că nu avusese de ales. Amintindu-şi motivul pentru care îi pusese răbdarea la încercare, feţei îi veni să se facă ghem de durere şi să moară acolo, în mijlocul drumului. Trăgând încet aer în piept, păşi spre el, atingându-i şovăitoare braţul încordat.

— Iartă-mă, îi ceru ea, înghiţindu-şi lacrimile.

Blackwell se încruntă, auzindu-i tremurul vocii, şi se răsuci cu faţa spre ea. În lumina slabă a lunii îi văzu paloarea nefirească, ochii febrili şi genele ude. Plânsese, îşi dădu el seama, simţind cum i se strânge stomacul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, uitându-şi complet supărarea.

— Eu… Doar ţine-mă în braţe, îi ceru fata într-o şoaptă imploratoare.

Blackwell simţi imediat că ceva nu e-n regulă. Păşi spre ea şi o cuprinse în braţe, ţinând-o strâns. Claire părea tulburată şi speriată, şi el simţi cum îngrijorarea i se transformă într-o furie scăzută, tăioasă şi posesivă. Cineva îi făcuse ceva, o rănise într-un fel sau altul, iar el avea să-l jupoaie de viu pentru asta.

— Ai păţit ceva? o întrebă el calm, încercând să nu se ambaleze aiurea, fără motiv.

— Nu, răspunse Claire într-un târziu, cu obrazul lipit de pieptul lui, strângând în braţe cu un soi de disperare.

— Claire!

— Îţi spun mai târziu, şopti ea cu o voce sufocată. Doar… mi-ai lipsit îngrozitor de mult. Blackwell se retrase şi-i cuprinse bărbia între două degete, ridicându-i faţa spre el.

— Claire, spune-mi acum ce s-a întâmplat, îi ceru el pe un ton suspect de calm.

Preţ de o clipă, chipul ei se întunecă şi mai mult, în ochi ivindu-i-se lacrimi mari, iar Claire se retrase, ştergându-şi-le furioasă şi căznindu-se să-i zâmbească.

— Nu pot să-ţi spun acum şi, oricum, nu este ceva ce să nu poată suferi amânare, îi răspunse ea răguşit. Îl luă de mână şi-l privi sfioasă. Vino! şopti ea îmbietor, trăgându-l spre treptele care duceau în cabană.

Blackwell o urmă, încercând să nu se gândească la ce anume avea Claire să-i spună. Nu putea fi vorba de un copil, căci avusese întotdeauna grijă să-şi verse sămânţa în afara trupului ei. Bolnavă nu era, căci altfel n-ar fi putut să vină până aici. Doar dacă nu cumva…

În clipa următoare şirul gândurilor i se curmă şi simţi în vintre o fierbinţeală puternică, când o văzu păşind spre el goală, graţioasă şi suplă, din rochia subţire de mătase ce-i alunecase ca o apă în jurul gleznelor. Deşi în cabană era întuneric, Blackwell îi zări albeaţa pielii şi contururile fine ale trupului armonios. Perioada de abstinenţă îşi spuse cuvântul. O luă în braţe, aşezând-o cu grijă pe patul îngust, şi-şi scoase cămaşa, cizmele şi pantalonii, lăsându-le să cadă pe podea. Apoi se întinse asupra ei şi gemu când Claire îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui şi braţele în jurul gâtului încordat, trăgându-l spre ea cu o nerăbdare plină de emoţie. Orice gând coerent pieri din mintea lui şi bărbatul se lăsă învăluit în moliciunea binecuvântată a făpturii ei, ce-i oferea atâta alinare şi iubire.

Făcură dragoste cu o pasiune nestăvilită, plăcerea fiind atât de intensă, climaxul zguduitor sosind atât de neaşteptat, încât picioarele ei se încleştară cu putere în jurul lui, iar Blackwell se trezi prea târziu pentru a se mai retrage la timp. Gemu adânc, neputincios, gustând pentru prima dată plăcerea imensă, copleşitoare, de a merge până la capăt, eliberându-şi esenţa masculinităţii şi vitalităţii sale în trupul ei.

Mult timp, niciunul dintre ei nu fu în stare să se mişte. Sunetul respiraţiilor lor poticnite era singurul lucru care tulbura liniştea din interiorul cabanei.

Claire închise ochii istovită şi lacrimile fierbinţi îi alunecară spre tâmple, pierzându-i-se în păr. Ar fi dat orice, oricât, ca timpul să îngheţe şi ei doi să rămână astfel uniţi!…

Înghiţindu-şi hohotul de plâns care-i rănea gâtul, se forţă să rostească cuvintele fatale, care aveau să-l despartă de el pentru totdeauna:

— S-a terminat.

— Ce? făcu Blackwell nedumerit, înălţându-şi capul pentru a o privi. Claire îşi umezi buzele şi înghiţi cu dificultate în sec.

— De acum încolo n-o să ne mai putem întâlni.

Blackwell rămase nemişcat câteva clipe, apoi o întrebă pe un ton îngrozitor de calm:

— De ce?

— Pentru că papa s-a întors astăzi acasă.

Blackwell încremeni. Vestea, deşi o aşteptase, îl surprinse totuşi atât de tare, încât pur şi simplu îi luă graiul.

Alunecând într-o parte, Blackwell se ridică în picioare, îşi culese pantalonii de pe jos şi-i trase pe el cu mişcări iuţi şi sigure. Gesturile îi erau mecanice şi pe când îşi trăgea cizmele în picioare, realiză cât de stupid se comporta. Aproape că fusese cât pe ce să se răsucească spre ea şi s-o întrebe dacă era sigură de faptul că Seymoure se întorsese acasă.

Se duse şi deschise larg uşa cabanei şi rămase aşa câteva clipe, cu spatele la Claire şi privirile aţintite în noapte, asaltat de o mulţime de sentimente contradictorii, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

Fitzgerald Seymoure se întorsese în sfârşit acasă. Bărbatul pe care-l ura de moarte şi pe care-l vâna de mai bine de trei ani, ruinându-l încet şi cu răbdare, ajunsese acolo unde dorise să-l aducă: în mijlocul unei capcane plănuite cu grijă, din care nu mai avea scăpare. Chiar şi aşa, ştiind ce-i rezervase acelui ticălos avar, tot nu era convins că avea să stoarcă destulă satisfacţie astfel încât, la sfârşit, să se simtă pe deplin

răzbunat. Niciodată, indiferent la câte cazne l-ar fi supus pe Seymoure şi indiferent pentru cât timp, Blackwell ştia că n-avea să-şi potolească setea de răzbunare şi nici să-i fie compensate în vreun fel suferinţele pe care le îndurase în ograda lui Khalim.

Cândva, cochetase cu ideea de a-l răpi pur şi simplu şi de a-l tortura până la limita nebuniei, dar păstrându-l totuşi în viaţă. Însă Seymoure avea o constituţie care avea să-l lase baltă destul de repede, şi atunci s-ar fi dus naibii toată distracţia lui!…

Nu, răzbunarea sa trebuia să fie dureroasă, necruţătoare şi precisă ca bisturiul unui chirurg. Elegantă şi rafinată. Motiv pentru care şi întârziase atât de mult în aplicarea ei, preferând să-şi urmărească prada cu răbdarea unui păianjen, observându-i toate slăbiciunile, înainte de a da lovitura de graţie.

Bucuria morbidă de a fi ajuns atât de aproape de scopul vieţii sale se împletea bizar cu o durere adâncă, supărătoare, căreia refuză să-i dea vreo importanţă. Fusese conştient tot timpul că avea s-o rănească şi să-i distrugă viaţa şi inocenţa. Claire era o victimă colaterală, aşa cum fusese şi Miranda.

Fără regrete! îşi porunci el, întorcându-se cu faţa spre Claire, care se ridicase în şezut şi-şi cuprinsese picioarele în braţe, privindu-l. Nu-i vedea expresia feţei în întuneric, dar bănuia că ceea ce simţea ea era nedumerire, durere şi teamă. Trebuia să renunţe, dar de ce naiba să renunţe când avea să-i facă atâta plăcere s-o seducă chiar sub nasul lui taică-său?!… se răzgândi el brusc, simţind o satisfacţie diabolică la gândul acesta.

Veni spre ea şi se aşeză pe marginea patului, sugrumându-şi fără milă glasul firav al conştiinţei, care-l îndemna să pună punct relaţiei dintre ei, aici şi acum.

— Tatăl tău te supraveghează atât de strict? o întrebă el liniştit.

— Nu chiar, şovăi Claire.

— Atunci de ce nu vrei să ne mai vedem?

Claire închise ochii, simţind cum durerea aceea creşte, sfâşiindu-i inima. Deschise ochii şi-l privi lung, deznădăjduită.

— Pentru că peste trei zile plecăm la Londra ca să-mi cunosc viitorul soţ.

Se pregătise să audă din gura ei orice scuză, pretext sau argument, hotărât să i le nimicească pe toate, dar nu se aşteptase la un asemenea răspuns. Blackwell se holbă la ea, simţind cum îl năpădeşte o furie fără margini, de data aceasta îndreptată exclusiv asupra ei.

— De ce nu mi-ai spus că eşti logodită? o întrebă el pe un ton periculos de calm.

— Contează pentru tine lucrul acesta? Are vreo importanţă? replică ea moale în schimb.

Lui Blackwell i se făcu negru pe dinaintea ochilor. Numai şi simplul gând că un alt bărbat ar fi putut s-o atingă aşa cum o atinsese el, iar Claire i s-ar fi putut dărui aceluia aşa cum i se dăruise lui, îi provoca o mânie de nedescris.

— Nu, nu contează şi nici nu are vreo importanţă pentru mine, minţi el, stăpânindu-şi impulsul de a o strânge de gât.

Ar fi preferat s-o ucidă decât s-o lase altui bărbat şi gândul acesta arzător şi nefiresc îl îngrozi de-a binelea. Se simţea înşelat, deşi nici asta n-avea nicio logică. Claire nu-i aparţinea cu adevărat şi n-avea să fie a lui niciodată. Atunci, ce mama naibii avea?!…

Câteva minute, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă, liniştea fiind tulburată doar de orăcăitul monoton al broaştelor de pe malul lacului.

Claire se simţea rănită de indiferenţa lui şi făcea eforturi supreme să nu plângă. Crezuse, nădăjduise că el avea să se răzgândească, să-şi dea seama că o iubeşte, măcar puţin, şi să încerce să o salveze din calea unei asemenea sorţi. Oh, cât de amar se înşelase!… Cât de proastă şi de inconştientă fusese când îşi dăruise inima acestui bărbat egoist, cu sufletul de piatră, pe care abia acum îşi dădu seama cât de puţin îl cunoştea!

Distrusă, Claire se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace, simţindu-şi sufletul

mort. Când termină de închis şi ultimul nasture se întoarse spre el şi-l privi lung. Nu se mişcase, dar Claire îi simţi privirea aţintită asupra ei. Îi simţea dispreţul, furia şi animozitatea şi inima ei se strânse sub durerea neomenească a pierderii şi a nedreptăţii.

— Adio.

Acel singur cuvânt, pe care sperase să nu-l pronunţe niciodată în faţa lui, ieşi tânguitor, făcând-o pe Claire să-şi muşte buzele ruşinată şi umilită. Pivotă pe călcâie şi coborî treptele grăbită, aproape alergând.

Câteva clipe mai târziu, Blackwell auzi tropotul de copite îndepărtându-se în noapte.

Multă vreme rămase aşa, înconjurat de întunericul şi sunetele nopţii, simţindu-se furios, plin de ură, trădat, singur şi Nefericit.

CAPITOLUL 11

Fitzgerald Seymoure stătea aplecat peste registrul contabil de la Willow's Lake, parcurgând cu grijă coloanele cu încasări şi plăţi, refăcând toate calculele pe o foaie separată. Una peste alta, fata lui avea un talent surprinzător în administrarea unui domeniu atât de întins. Trăgând linie la cele două coloane, Seymoure constată uimit că obţinuse un profit aproape dublu faţă de cel din anii precedenţi. Fapt care-l făcu să se întrebe dacă nu cumva cretinul acela de Dobson îl furase pe faţă.

Nu-i convenise deloc faptul că Dobson fusese concediat în lipsa lui. Îl enervase mai ales motivul pentru care fusese dat afară. Acum însă, privind cifrele din faţa lui, se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-i mulţumească lui Claire pentru asta. Suma câştigată din recolte era bunicică, dar nu suficientă pentru a-i acoperi datoriile. Nici încărcătura de pe Angel nu fusese suficientă pentru a-i acoperi găurile. Numai gândindu-se la asta, contele se simţi străbătut de un val de furie neputincioasă şi amară. Toţi cei care-i făcuseră comenzi pentru marfa pe care o adusese din Maroc şi Egipt îşi retrăseseră ofertele, pe motiv că achiziţionaseră produsele la un preţ mult mai convenabil şi o calitate net superioară mărfurilor sale. Alţii îi făcuseră nişte oferte atât de jalnice, încât şi acum se mira cum de nu-şi pierduse cumpătul în faţa lor. Dacă n-ar fi fost atât de presat de timp, şi-ar fi îngăduit să mai aştepte o perioadă până când bursa-şi mai revenea, dar Russel îl încolţise, ameninţând că-l dă în judecată dacă nu-şi onorează datoria faţă de el, aşa că fusese nevoit să vândă, la un preţ de nimic. Nici măcar nu-şi acoperise costurile călătoriei. Se găsea în situaţia dezgustătoare de a trebui să împrumute alţi bani pentru a face un nou transport, iar problema îngrijorătoare era că împrumutase atâţia bani în ultimii ani şi făcuse atâtea afaceri neinspirate, încât se temea că n-avea să mai găsească niciun creditor dispus să investească.

Ultima lui speranţă era Huntly. Seymoure era convins că de îndată ce bătrânul ticălos avea să dea cu ochii de Claire, avantajele băneşti pe care acesta i le promisese în schimbul ei aveau să fie cu uşurinţă dublate sau chiar triplate. Cu banii aceia ar fi putut să mai iasă puţin din rahatul în care se băgase. Avusese ghinion. În ultimii şase ani avusese pur şi simplu ghinion. Însă un ginere putred de bogat reprezenta o garanţie puternică, nu se-ndoia de asta.

Din acest motiv se gândise să grăbească plecarea la Londra. Cu cât Huntly realiza mai repede ce bărbat norocos era, cu atât putea să-şi dizolve mai repede o parte din datorii. Singurul lucru care-l îngrijora în legătură cu asta era Claire. Copila părea slăbită şi-şi pierduse din voioşie. Trecuseră patru zile de când se întorsese acasă şi pe două dintre ele Claire şi le petrecuse în pat, pretextând o stare de indispoziţie generală. Părea apatică şi bolnavă, la fel cum fusese şi Amalia înainte de a-l părăsi. Gândul acesta îi produse un spasm în stomac. Dacă Claire apărea în halul acesta în faţa lui Huntly, acesta s-ar fi putut să se răzgândească în legătură cu logodna. Huntly îi spusese foarte clar că-şi dorea o mireasă veselă, sănătoasă şi vioaie.

Seymoure îşi îngustă ochii, reflectând la motivele pentru care copila lui arăta atât de palidă, încercănată şi suptă la faţă. Trebuia să stea de vorbă cu ea sau s-o ducă s-o vadă vreun medic la Londra. Mda, cu ceva licori poate că avea s-o mai întremeze puţin. Poate că nu era nimic serios la mijloc, îşi zise el, închizând registrul cu un aer preocupat. Poate că trecea printr-una din perioadele acelea specifice femeilor. O parte din încordarea care-i strângea ceafa cedă. Cu siguranţă că acesta era motivul pentru care Claire părea să fie tot timpul la un pas de leşin. Bine cel puţin că Sarah reuşise s-o convingă de dimineaţă să se dea jos din pat şi să participe la liturghie. Puţin aer şi puţină mişcare aveau să-i facă bine cu siguranţă.

Ciocănitul din uşa cabinetului îl smulse din cugetări. Malfred intră ceremonios şi anunţă:

— Domnul Blackwell de la Forest Hill cere să fie primit.

Seymoure avu nevoie de o fracţiune de secundă ca să realizeze beneficiile acestei întrevederi neaşteptate. Auzise de noul proprietar de la Forest Hill. Era tânăr, arătos şi bogat ca Cresus. Iată o ocazie bună pentru afaceri, gândi el, frecându-şi bucuros mâinile în sinea lui.

— Pofteşte-l în salon. Voi veni şi eu imediat.

Seymoure întârzie deliberat aproape douăzeci de minute. Dorea să-i facă oaspetelui său impresia unui om ocupat şi important. Profitase de acest răgaz pentru a-şi schimba haina cu o jachetă elegantă de stofă, asortându-şi accesoriile. Când se privi în oglindă fu pe deplin satisfăcut de înfăţişarea lui. Arăta impecabil, ca un om de afaceri prosper şi mulţumit de viaţa îmbelşugată pe care o ducea. Imaginea era totul, îşi zise el, în timp ce păşea în salon, prezentându-şi scuzele oaspetelui său pe un ton adânc şi gesticulând teatral.

Blackwell se răsuci cu spatele la ferestrele prin care admirase până atunci grădina din spatele conacului, studiindu-l pe bărbatul din faţa lui cu un aer tăcut, inexpresiv. Nu era sigur la ce se aşteptase în toţi acei ani în care nu visase decât la acest moment, când soarta avea să-l aducă faţă-n faţă cu individul care-i distrusese viaţa. Luase în calcul şi alternativă unei recunoaşteri reciproce şi-şi imaginase clipa ca fiind una de profundă stupoare şi şoc din partea acelui individ. De asemenea, se pregătise şi pentru eventualitatea în care contele de Seymoure n-avea să-şi dea seama cine este. Sincer, preferase aceasta ultima variantă, căci pe lângă satisfacţia de a-l ruina pe acest nemernic, îşi dorea plăcerea savuroasă de a-l demonta şi distruge bucată cu bucată. Dorinţa i se împlinise. După aproape doisprezece ani de ură şi furie nedomolite, stătea în sfârşit în faţa lui Fitzgerald Seymoure.

Existau unele schimbări în înfăţişarea acestuia, observă Blackwell. Talia i se mai îngroşase, părul îi încărunţise pe la tâmple şi i se rărise spre vârful capului, ridurile i se adânciseră. Îşi lăsase barbă şi favoriţi după ultima modă, iar linia hainelor sale era în ton cu curentul estetic al epocii. La cei cincizeci şi patru de ani ai săi, contele de Seymoure încă mai putea fi considerat un bărbat prezentabil. Dar existau şi lucruri care rămăseseră la fel: lucirea lacomă din ochii aceia verzi, care-l studiau cu atenţie pe sub genele stufoase, zâmbetul de o bunăvoinţă calculată în timp ce-i întindea amabil mâna.

Blackwell îşi înghiţi sila şi-i strânse cu fermitate mâna. Seymoure avea palma umedă şi rece ca pielea unei reptile. Acesta avea să fie ultimul lor contact fizic, îşi jură tânărul bărbat, abţinându-se să-şi frece palma de coapsă pentru a îndepărta senzaţia de murdărie pe care atingerea acelui individ i-o lăsase.

Fu servit cu un pahar de coniac şi poftit să se aşeze pe un fotoliu. Seymoure luă loc în faţa lui, adoptând o poziţie relaxată.

— Din câte am înţeles de la cumnata mea, sunteţi american, nu-i aşa?

— Din Boston, aprobă Blackwell, mijindu-şi ochii în timp ce luă o gură din coniac, studiindu-şi adversarul cu atenţie.

— Şi aţi ajuns într-un final în Cornwall, concluzionă Seymoure, prefăcându-se uimit de alegerea lui.

— Îmi place să călătoresc, să cunosc alte locuri şi alţi oameni. Niciodată nu stau prea mult într-un loc, gesticulă cu paharul indiferent prin aer.

— Dar aţi cumpărat Forest Hill. Blackwell zâmbi subţire.

— Îmi place să investesc în proprietăţi. În felul acesta îmi conserv banii în cel mai eficient mod, nu credeţi?

— Oh, bineînţeles. Proprietăţile sunt cele mai bune şi mai sigure investiţii, răspunse contele vesel şi Blackwell ghici interesul brusc de sub expresia degajată pe care acesta o afişa. Deci, sunteţi un om de afaceri.

— Asta se spune despre mine, dădu din cap tânărul bărbat.

Speranţe. Oferă-i speranţe, gândi el cu o satisfacţie aproape perversă. Ştia ce înseamnă să ai speranţe şi ele să-ţi fie zdrobite cu cruzime şi răutate. Era un om

terminat financiar, ştia asta, pentru că el însăşi contribuise la declinul lui.

— Şi ce anume v-a adus în Anglia? îl interogă Seymoure pe un ton dezinteresat. Blackwell oftă teatral, rotindu-şi băutura în pahar cu gesturi leneşe.

— Cultiv bumbac şi tutun, aruncă el cu nonşalanţă. Am trei plantaţii în Virginia, Carolina de Sud şi New Orleans care-mi aduc profituri bunicele. O mică parte din bani, însă, se duc la filaturile din nord, aşa că vreau să-mi achiziţionez propriile maşini. Iar preţurile de aici sunt cu mult mai bune decât cele de acolo. În plus, mă bate gândul că n-ar strica să mă implic şi în comerţul pe mare. Am două magazine în Charleston şi New Orleans pe care intenţionez să le aprovizionez direct, fără intermediari. Aşa că Am venit să prospectez personal piaţa de aici, rosti el, zâmbind uşor în timp ce bătea cu palma mapa elegantă de piele pe care o pusese pe braţul fotoliului.

Ochii lui Seymoure se îndreptară automat spre mapa maronie, între ale cărei coperte se vedea un teanc subţire de foi. Saliva la gândul că ar fi putut să-l ademenească pe american şi să-l determine să investească şi în compania lui, care trăgea să moară. În mod sigur dorea o alianţă, altfel de ce s-ar fi deranjat să aducă mapa aia cu el? Probabil că auzise că el se ocupa de comerţ şi se gândise... la ceva. Avea să se lămurească în curând ce anume presupunea acel „ceva”.

— Şi cum vi se par până acum preţurile? îl chestionă contele cu viclenie. Blackwell se strâmbă, străduindu-se să afişeze imaginea snobului plictisit.

— Am cumpărat opt maşini de filatură care sunt deja în drum spre America. Însă nu cunosc pe nimeni care să mă ajute să mă edific ce fel de vase sunt cele mai indicate pentru comerţul cu Orientul îndepărtat. Părerile sunt contradictorii şi nu vreau să-mi asum niciun fel de riscuri. Am auzit că pirateria încă n-a fost stârpită cu totul şi că de cele mai multe ori, nici măcar navele nu mai sunt recuperate.

— Aveţi dreptate să nu riscaţi, spuse Seymoure cu o expresie sumbră în priviri. Ştiţi, eu am pierdut aşa două dintre cele mai bune vase ale mele.

Cinci. Fuseseră cinci nave, rânji Blackwell în sinea lui. Două dintre capturi fuseseră de-a dreptul uimitoare. *Serena* şi *Liberty* transportaseră aur, nestemate, ambră şi mătăsuri de cea mai bună calitate. Marfa aceea ajunsese în Franţa şi fiecare membru al echipajului de pe *Black Moon* se alesese cu o mică avere de pe urma ei. Celelalte trei nu avuseseră o încărcătură atât de bună dar marfa fusese valorificată în Maroc cu nave cu tot. Probabil că încă-l mai ustura acele pierderi dezastruoase în care-şi investise aproape toţi banii, de-i venea greu să recunoască numărul exact al vaselor dispărute.

— Vă trebuie nave puternice, dotate cu armament de calitate şi un echipaj experimentat, continuă Seymoure încruntat. Altfel n-aveţi nicio şansă. Mările colcăie de nenorociţii ăia de piraţi şi cel mai rău dintre toţi e Englezul. Mi se pare o crimă ca un conaţional de-al nostru să ne atace vasele şi să-şi omoare confraţii, chiar şi atunci când aceştia se predau de bunăvoie.

Blackwell simţi cum i se face roşu în faţa ochilor sub valul de furie şi ură ce-l cuprinse subit. Niciodată, dar absolut niciodată, oamenii săi nu-i uciseseră pe acei neisprăviţi care acceptaseră să se predea benevol. Desigur, existau întotdeauna şi victime ale acestor ciocniri, dar de cele mai multe ori, vasele atacate nici nu opuneau rezistenţă iar echipajele erau lăsate să plece cu bărcile şi să se descurce pe cont propriu. Şi nici în cazul celor cinci nave nu făcuseră excepţie. Făcu un efort teribil să-şi păstreze nervii sub control şi i se făcu silă de individul mârşav şi ipocrit din faţa lui.

Brusc, lui Blackwell i se tăie cheful să se mai joace. Timpul se scurgea şi trebuia să termine totul înainte ca Claire să se întoarcă de la biserică. Slujba avea să se sfârşească într-o oră şi nu dorea să dea ochii cu ea. Lucrurile se sfârşiseră între ei doi şi aşa aveau să rămână.

Gândul la ea îi provocă totuşi o mică strângere de inimă, dar o ignoră, aşa cum ignorase în cele patru zile de când se despărţiseră nevoia şi dorul mistuitor de a o mai vedea măcar o singură dată. Cu timpul avea să-i treacă şi s-o uite. Nimic nu era făcut

să dureze.

— E înspăimântător ce-mi spuneţi, rosti Blackwell încet, străduindu-se să-şi ţină-n frâu resentimentele. Poate că ar trebui să mă reorientez spre alte domenii…

— Nu, domnule Blackwell, n-ar trebui să vă simţiţi descurajat, spuse contele iute, apoi zâmbi, realizând greşeala. Adică, o navă puternică şi iute, dotată cu tunuri şi restul, şi cu un echipaj pe măsură, vă poate aduce o avere. Nenorociţii ăia nu atacă decât navele slabe nu şi pe cele echipate de luptă.

Ba le atacăm şi pe alea, îşi zise el în gând, amintindu-şi freamătul delicios de anticipare pe care o avea într-o asemenea situaţie, în care sorţii de izbândă păreau egali de partea ambelor tabere, problema punându-se „care pe care”, o chestie care n-avea de-a face cu pirateria cât cu îndemânarea şi strategia de luptă.

— Totuşi n-aş vrea să risc.

— N-o să riscaţi dacă o să vă combinaţi cu cineva care cunoaşte toate chichiţele unei astfel de afaceri, rosti Seymoure apăsat, împletindu-şi degetele şi aplecându-se în faţă pentru a-l privi insistent în ochi. Comerţul pe mare nu este o treabă uşoară, dar cu un om care are experienţă în sensul acesta, cineva care cunoaşte traseele cele mai sigure, care ştie unde anume se găseşte marfa cea mai bună calitativ la cel mai mic preţ, vă asigur că fiecare transport, cu toate cheltuielile legate de vamă şi taxe, vă poate dubla banii investiţi.

Blackwell îl privi cu un interes admirabil jucat.

— Îmi trebuie un om de încredere, şir, cineva care să-mi conducă afacerile câtă vreme sunt plecat, fiindcă nu pot rămâne foarte mult aici. Plantaţiile trebuie supravegheate cu atenţie ca să producă, mă înţelegeţi!

Ochii lui Seymoure străluciră, în timp ce buzele i se desfăcură sub un zâmbet larg.

— În cazul acesta, domnule Blackwell, aţi nimerit exact persoana potrivită. Blackwell zâmbi, un zâmbet lent, lipsit de grabă.

— Mi s-a spus că sunteţi un om deosebit, sir. De aceea m-am gândit să nu mai pierd vremea şi să acţionez. Am aici nişte documente, rosti el domol, ridicând mapa cu un gest leneş, care or să mă îmbogăţească peste vreo trei zile cu aproximativ trei sute de mii de lire. Cel puţin aşa mi-au spus avocaţii. Aş vrea să aruncaţi o privire pe ele şi să-mi spuneţi părerea dumneavoastră.

Seymoure făcu ochii mari. Suma era ameţitoare. Luă mapa din mâinile tânărului bărbat, simţindu-şi stomacul tresăltându-i de încântare. Dacă acest cârlan vorbea cu atâta nonşalanţă de o sumă atât de mare, cu siguranţă că averea lui era imensă. Şi n-ar fi fost frumos ca o parte din această avere să-i umple conturile goale pe care le avea la cele două bănci din Londra şi la cea din Amsterdam? Cine ştie, poate că n-ar strica să-l trimită pe Huntly la dracu’ şi să-i facă vânt lui Claire în braţele acestui american al naibii de prosper. Cu un asemenea ginere, toate problemele lui, dar absolut toate, aveau să dispară pentru totdeauna. Avea să-şi permită orice. Avea să fie bogat, invidiat, respectat şi temut. O asemenea alianţă ar fi închis gura tuturor şi toţi aveau să ajungă mai devreme sau mai târziu la mâna lui.

Deschizând mapa, contele aruncă o privire mulţumită şi apreciativă tânărului bărbat înainte de a-şi coborî ochii pe primul document.

În biserică atmosfera era înăbuşitoare. Toţi oamenii din parohie veniseră să asiste la slujbă şi aerul închis şi plin de mirosul smirnei arse îi provocase lui Claire o migrenă cât toate zilele.

Aşezată pe ultima bancă, ţinându-şi privirea plecată, tânăra femeia asculta apatică predica înflăcărată a pastorului Stevens, care pomenea de păcatele capitale şi de focurile şi chinurile veşnice ale iadului. Claire îşi dori ca acea înşiruire nesfârşită a greşelilor omeneşti provocate de ispite de tot felul să se termine odată, ca să poată ajunge acasă, în camera ei, să se închidă acolo şi să zacă.

O durea stomacul din cauza faptului că aproape tot ce mânca sfârşea prin a ieşi

afară. Pur şi simplu nu reuşea să-şi ţină mâncarea în stomac, indiferent ce-ar fi înghiţit. Însă cel mai rău o durea inima. Era o durere vie, ascuţită, care venea în valuri şi se retrăgea încet, lăsând-o sleită, fără vlagă, pentru a o lovi din nou, într-un flux continuu, necruţător.

Claire îşi dorea să moară. Dorea ca acea durere neomenească care-i strângea inima ca într-un cleşte să dispară, s-o lase să respire în voie. Ştia, ştia cu o certitudine fără echivoc, că niciodată n-avea să scape de acel sentiment, că niciodată nu va putea să-l uite. Întotdeauna fusese de părere, atunci când citise baladele acelea triste despre eroinele care pierzându-şi iubitul se stingeau încet pe patul de moarte, că era o prostie să renunţi la viaţă doar pentru atâta lucru, că nimeni şi nimic nu merită acest preţ. Abia acum îşi dădu seama că puteai foarte uşor să-ţi pierzi minţile sau să mori din cauza iubirii.

Ridicându-şi privirea, Claire îşi concentră atenţia asupra statuetei de lângă altar, care o întruchipa pe Fecioară într-o atitudine senină. Maica Domnului, cu ochii îndreptaţi spre cer şi mâinile împreunate în dreptul inimii, rugându-se pentru pacea şi iertarea sufletelor osândite.

„Fie-ţi milă, Doamnă, de mine şi de biată inima mea! o rugă Claire cu ardoare, închizând ochii şi continuând să-i vizualizeze chipul neîntinat în adâncul minţii. Stinge-mi viaţa în trup şi uşurează-mi chinul. Iartă-mi păcatele şi mă mântuieşte. Şi tu ai iubit şi ştii cât de greu e să pierzi ceea ce iubeşti cel mai mult. Roagă-te Lui să-mi dea izbăvirea şi liniştea cea din urmă. Te rog, ascultă-mi ruga, Sfântă Fecioară, şi nu mă lăsa!…”

Nu ştiu când îşi pierdu cunoştinţa, dar se trezi întinsă pe banca din faţa bisericii, inhalând mirosul înţepător al sărurilor de care mătuşa ei nu se despărţea niciodată.

— Ce?

— Ai leşinat, scumpa mea, rosti lady Sarah, mângâindu-i fruntea rece cu dragoste. Mi-ai tras o sperietură cumplită. Cum te simţi?

Claire îşi roti ochii cu un aer nedumerit şi dădu peste figura încordată a lordului Raven. Bărbatul stătea pe vine lângă bancă şi o ţinea de mână, masându-i încheietura subţire cu mişcări circulare, insistente. Claire dădu să se ridice dar Raven o împiedică.

— Mai rămâi întinsă puţin, o sfătui el. Nu vreau să-ţi mai dai încă odată ochii peste cap. Am trimis după doctor.

— Eu… eu n-am mai leşinat. Niciodată.

— Ştiu, iubito, şi i-am spus asta domnului Raven, dar dumnealui a insistat să trimită imediat după domnul Brown.

Faptul că stârnise o asemenea agitaţie şi mişcare de forţe în jurul ei îi stârni întreaga iritare. Roşie în obraji de umilinţă şi jenă, Claire se ridică în şezut, în ciuda tuturor protestelor.

Nici nu voia să se gândească pentru câtă vreme de acum încolo avea să devină subiect de bârfă pentru întreaga comunitate. Claire Seymoure a leşinat în plină slujbă şi a fost scoasă pe braţe de lordul Raven, care a chemat insistent doctorul! Asta da temă de dezbatere la ceaiul de după-amiază!

— N-ar fi trebuit să-l deranjaţi pe domnul Brown pentru atâta lucru! rosti ea cu răceală, aruncându-i bărbatului o privire tăioasă.

— Miss Claire, dacă ai fi putut să te priveşti, ţi-ai fi dat seama că îngrijorarea mea n-a fost lipsită de temei, ripostă bărbatul cu blândeţe. Erai albă ca hârtia şi aveai buzele vinete. Iertată-mi fie comparaţia, dar dacă n-aş fi simţit că aveaţi puls, aş fi fost convins că ţin în braţe un trup pe care sufletul l-a părăsit.

„De ce, de ce, oh, Doamne, nu te-ai îndurat?! „gemu inima ei şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Miss Claire… începu bărbatul impacientat.

— N-am nimic, domnule, rosti fata tremurat, ştergându-şi lacrimile cu vârfurile degetelor şi chinuindu-se să zâmbească. Îmi cer scuze că mi-am ieşit din fire mai

devreme. Nu sunt obişnuită să leşin şi nu intenţionez deloc să fac concurenţă domnişoarei Evelina. Oh, n-am vrut să spun asta! rosti ea, ducându-şi îngrozită mâna la gură. A fost o răutate din partea mea să…

— Îţi revii, zâmbi larg bărbatul, amuzat de remarca ei. Şi ce-ai spus este o realitate. Eşti sigură că te simţi bine?

— Da. Sunt sigură că imediat ce ajung acasă, mă voi remonta complet cu o masă bună şi un somn zdravăn, îl asigură Claire, deşi primul pas din acea schemă îi ridica deja stomacul în gât. Vă mulţumesc pentru amabilitate.

— Vă conduc acasă, se oferi bărbatul, oferindu-i braţul pentru a o ajuta să se ridice.

— Insist să n-o faceţi, sir. Lumea o să vorbească, oricum, şi nu vreau să le dăm apă la moară în plus.

Lordul Raven şovăi, apoi dădu din cap în semn de acceptare. Totuşi o conduse până la trăsură şi o ajută să se instaleze între pernele moi de pe banchetă, rămânând în loc până când trăsura îi dispăru din vedere.

Oare când avea să-şi facă, naibii curaj ca să-i aducă la cunoştinţă sentimentele lui pentru ea şi să-i ceară permisiunea de a o curta? De aproape doi ani, de când o văzuse pentru prima dată la Balul Primăverii, tot ofta de dorul ei. În curând aveau să se încheie cei trei ani obligatorii de doliu pe care Claire îi ţinuse după mama ei şi cu siguranţă Seymoure avea s-o ducă la Londra şi s-o prezinte societăţii. Nu mai avea mult de aşteptat, dar răbdarea lui avea totuşi unele limite. Iar acestea fuseseră demult depăşite.

Claire păşi încruntată în antreul răcoros şi-şi lăsă pălăriuţa de pai pe măsuţa decorativă de lângă intrare. Durerea de cap o chinuia cumplit şi nu dorea decât să se bage în pat şi să doarmă. Somnul avea să-i aducă alinarea de care nu avea niciodată parte în timpul zilelor.

Malfred, întotdeauna la datorie, îi ieşi în întâmpinare.

— Unde este tata?

— În salon cu domnul Blackwell.

Vestea o surprinse atât de tare încât i se înmuiară genunchii. Forţându-se să tragă aer în piept, cu inima lovindu-i dureros coastele, Claire întinse mâna şi se sprijini de perete.

— A venit de mult? murmură ea, cuprinsă de nelinişte.

— Să tot fie vreo trei sferturi de oră, domniţă. Să mă duc să-i spun că v-aţi întors?

— Nu!… Nu, probabil că au lucruri importante de discutat, scuturâ Claire din cap, aruncând o privire amorţită spre uşa închisă a salonului. N-aş vrea să-i deranjez. Am să mă duc în bibliotecă.

— Draga mea, te simţi bine? o întrebă lady Sarah, alarmată de expresia de pe faţa ei.

— Eu… da, mă simt bine. Simt nevoia să beau un ceai.

Malfred pivotă pe călcâie şi porni în direcţia bucătăriei. Lady Sarah o luă pe Claire de talie şi o conduse până în bibliotecă, silind-o să se întindă pe sofaua îngustă de acolo.

— Scumpa mea, ce-i cu tine? o întrebă Sarah cu blândeţe.

— N-am nimic, mătuşă, zău că…

— Claire, nu-mi vinde mie gogoşi! o certă femeia, privind-o sfredelitor. Ţi-am fost alături o jumătate din viaţă şi te cunosc foarte bine. Suferi ca un câine. De când s-a întors taică-tău acasă, eşti alta. Ce s-a întâmplat?

Claire o privi, simţind nevoia imperioasă de a se destăinui acelei femei care-i fusese ca o mamă. Dar ceva o opri. Mai bine zis speranţa nebunească legată de vizita lui Blackwell acolo. Se afla de aproape o oră în compania tatălui ei, discutând. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: îşi dăduse seama că o iubeşte şi venise să-i ceară mâna. Ce alt motiv ar fi avut pentru acea vizită neaşteptată? Şi dacă papa accepta cererea, atunci ce sens ar mai fi avut să-şi amărască mătuşa, mărturisindu-i

păcatul de a i se fi oferit soţului ei înainte de nuntă? Nu, era mai bine să lase lucrurile aşa.

Brusc, se simţi cuprinsă de un val de euforie. Blackwell venise după ea. Nici el nu suportase despărţirea şi o iubea clar. Nici nu se putea altfel. Fuseseră atât de fericiţi împreună şi trăiseră nişte momente atât de unice şi minunate!... Era atât de curioasă să afle ce-şi spuneau! Cu siguranţă că-i discutau dota sau alte detalii legate de apropiata lor nuntă.

Claire se ridică în şezut, cuprinsă de neastâmpăr. Îşi privi mătuşa în ochi şi zâmbi strălucitor. Îi datora mătuşii ei o parte din adevăr, aşa că-i mărturisi o altă grijă care-i măcinase sufletul în ultimul timp:

— Ştii, atunci când s-a întors papa, nu mă gândeam decât la faptul că trebuia să plecăm la Londra şi să-l cunosc pe Huntly. Iar gândul acesta mă îngrozea pentru că... pentru că...

— Pentru că ţi-ai dat seama că iubeşti pe altcineva, completă lady Sarah cu blândeţe. Obrajii feţei se învăpăiară şi ea-şi plecă ochii, privindu-şi degetele împletite în poală.

— Sunt chiar atât de transparentă? şopti ea aproape cu durere.

— Nu, dar eu am ochi şi chiar dacă în unele privinţe mă lasă de izbelişte, în altele mai importante sunt deosebit de limpezi. Îl iubeşti, Claire?

Fata oftă adânc şi-şi ridică privirea înlăcrimată.

— Da. Atât de mult încât mi-aş da viaţa pentru el. Atât de mult încât aş muri fără el. Atât de mult!

Lady Sarah zâmbi înduioşată şi-o mângâie pe obraji cu toată dragostea ei.

— Ştii ce? zise distinsa doamnă cu un licăr ştrengăresc în ochii verzi. Hai să facem un mic păcat şi să ascultăm la uşă. Privirea feţei ţâşni uluită spre ea. Şi-aşa o să-l mărturisim la următoarea spovedanie şi Dumnezeu o să ne ierte greşeala, se strâmbă Sarah, ridicând din umeri. Dar cel puţin n-o să ne dăm duhul aici, fierte de emoţie şi aşteptare. Ce spui? făcu ea, întinzându-i o mână.

Claire clipi de două ori, apoi izbucni în râs. Luă mâna întinsă şi se ridică în picioare, simţindu-se uşoară, la un pas de a-şi lua zborul. Se întinse şi-şi sărută mătuşa apăsat pe obraz, şoptindu-i emoţionată:

— Eşti o comoară rară, Sisy. Te iubesc de aici şi până-n cerul albastru şi nemărginit.

— La mine adaugă şi distanţa la întors.

Mână-n mână, în vârful picioarelor, părăsiră biblioteca şi se strecurară până la uşa salonului, aplecându-se împreună ca să asculte la gaura cheii. Însă cheia era vârâtă în uşă pe dinăuntru şi niciun sunet nu răzbătea până la ele prin lemnul sculptat. Se priviră deziluzionate, amândouă muşcându-şi buzele.

— Ce facem acum? şopti Claire. Ochii celeilalte se îngustară gânditori.

— Când am uns ultima dată balamalele? o întrebă lady Sarah tot în şoaptă. Claire făcu rapid un calcul mintal.

— Luna trecută, la început.

— Teoretic, n-ar trebui să fie o problemă cu scârţâitul. Dar dacă se întâmplă, atunci nu vom avea de ales şi ne vom face intrarea ca două lady ce suntem. Doar trebuie să ne salutăm musafirul, nu?

Claire trase încet aerul în piept şi-l expiră la fel de lent.

— Fă-o tu, că mie-mi tremură mâinile, îngăimă ea, înghiţindu-şi hohotul nervos de râs ce i se zbătea în gât.

Lady Sarah îşi făcu cruce, îşi ţinu respiraţia şi apăsă clanţa aurită. Uşa se mişcă fără zgomot, deschizându-se la o distanţă de un deget de toc.

Ceea ce le surprinse fu liniştea mormântală de dincolo de uşă. Se priviră nedumerite. Apoi îl auziră pe lordul Seymoure dregându-şi vocea şi amândouă îşi ciuliră urechile.

În spatele lor, Malfred apăru cu tava cu ceai într-o mână şi încremeni. Preţ de o

clipă se holbă prostit la cele două femei, fiindu-i evident ce făceau acolo, apoi îşi înălţă ochii spre cer într-o expresie de exasperare amuzată, făcu stânga-împrejur şi se depărtă la fel de neauzit precum venise.

CAPITOLUL 12

Blackwell urmărea cu o plăcere crescândă modul în care Seymoure se schimba la faţă în timp ce parcurgea livid copiile actelor care-i atestau ruina financiară. Se albise tot, fruntea i se acoperise de broboane de transpiraţie şi un muşchi al obrazului drept i se zbătea necontrolat. În cele din urmă îşi ridică privirea înceţoşată şi înghiţi în sec.

— N. Nu înţeleg, se bâlbâi el, umezindu-şi buzele şi înghiţind încă odată în sec. Ce înseamnă toate astea, domnule?

Blackwell îşi întinse picioarele lungi în faţă într-o atitudine plictisită şi-şi scoase o ţigară cu gesturi domoale, aprinzându-şi-o calm. Trase primul fum cu poftă şi-l expiră într-un fuior prelung. Privirea lui nu se desprinse nicio clipă de pe faţa celuilalt.

— Înseamnă exact ce scrie, îl informă el cu o voce neutră, lipsită de inflexiuni. Toate proprietăţile dumitale, inclusiv casa asta, cuprinse tânărul bărbat imobilul cu un gest lipsit de grabă, îmi aparţin mie. Eşti un om terminat din toate punctele de vedere. Falit. Desigur, aş putea fi convins să ţi le restitui contra unui preţ convenabil. Să zicem… cât? îşi îngustă el ochii pentru o clipă, părând a se gândi abia acum la o sumă anume. Trei sute de mii de lire. Dar amândoi ştim că nu ai banii ăştia, nu-i aşa? făcu el cu un rânjet macabru în colţul gurii.

— Ai înnebunit?! icni contele, încercând să se ridice din fotoliu, dar căzând la loc deoarece picioarele nu-l susţinură deloc. *Trei sute de mii?* Dar… dar…

— Datorii vechi care s-au strâns, plus dobânda aferentă, îi explică Blackwell binevoitor. La asta s-au mai adăugat şi onorariul notarilor. Ah, şi am pus la socoteală şi micile atenţii cu care i-am convins pe patronii băncilor să-mi cedeze ipotecile pe bunurile tale. Au fost foarte mulţumiţi să scape de ele, mai ales că nu mai aveau niciun fel de acoperire şi niciunul dintre aceşti domni nu mai sperau să-şi vadă scoase investiţiile de la tine. Cu alte cuvinte, ca să mă exprim în contextul jargonului folosit în afaceri, nu mai erai solvabil. Singura problemă este faptul că eu îmi vreau banii înapoi. Şi pentru că sunt un om generos, îţi las la dispoziţie trei zile ca să faci rost de ei.

— Trei zile? bâigui contele pierit. Nu. Nu am cum să adun atâţia bani în trei zile!

— Asta nu mai este problema mea, nu-i aşa? zâmbi Blackwell subţire, sugând un alt fum savuros din ţigara aromată de foi.

— De ce. De ce faci asta? Ce vrei de la mine?

Tremura. Îşi dorise să-l vadă tremurând aşa, ca un miel la tăiere. Pierduse demult şirul momentelor în care stătuse cu privirile în gol, imaginându-şi această scenă, bucuria cu care va gusta clipa în care îl va vedea tremurând îngrozit. Fu dezamăgit de faptul că nici măcar nu reuşea să simtă o cât de mică plăcere în faţa acestui lucru pe care, în sfârşit, îl obţinuse. Nu simţea decât silă, dezgust şi o totală lehamite. Se simţea prea detaşat, cumva amorţit şi-i lipsea implicarea. Probabil că individul acela ucisese tot în el.

Şi dintr-odată, amintirea Mirandei izvorî din adâncurile trecutului, arzându-i creierul. O vedea clar cu ochii minţii, înaltă, suplă, mlădioasă, cu ochi albaştri şi părul blond, fluturându-i în vânt, pe stânca bătrânului Miller, cu o zi înainte de a pleca amândoi la Londra. El avea optsprezece ani, ea numai şaisprezece. Îşi aminti râsul ei bogat, cristalin, în timp ce-şi ţinea cu o mână părul ca să nu-i vină peste faţă. Fusese atât de inocentă, de nevinovată! Iar el o târâse în acea poveste oribilă, cu sfârşitul ei de coşmar.

Furia erupse în el ca lava unui vulcan. Ridicându-se în picioare, dădu drumul restului de ţigară direct pe covorul scump şi-l strivi sub talpa cizmei. Din doi paşi mari ajunse lângă Seymoure şi se aplecă, încleştându-şi pumnii pe braţele fotoliului. Îşi apropie faţa de a contelui, înghiţindu-şi furia şi scârba, şi şuieră printre dinţi:

— Priveşte-mă! Priveşte-mă cu atenţie! Faţa mea *chiar* nu-ţi spune nimic?!

Seymoure clipi înspăimântat şi se holbă la el. Şi, dintr-odată, vălul de pe ochii lui

căzu, revelaţia făcându-l să icnească. Peste imaginea acelor ochi care-l priveau cu sălbăticie şi ură se suprapuse o altă imagine, a unor ochi identici, dar care aparţineau unui tânăr zvelt şi subţire.

— Dunmore! exclamă el cu o voce sufocată de groază.

— Exact, al naibii de exact! rânji Dunmore într-un fel care-i îngheţă celuilalt sângele în vene, îndreptându-şi spatele şi privindu-l pe conte de sus. Ştii, Seymoure, când faci o treabă, trebuie, musai, să te asiguri că este bine făcută. Şi când vrei să scapi de junghiurile din coaste, nu le împachetezi şi le trimiţi în Algeria, ci le omori. Eu în locul tău aşa aş fi procedat, filosofă el sec. Vezi, dacă m-ai fi mazilit din capul locului, rahatul în care te găseşti acum nici n-ar fi existat. Ai fi fost un ticălos fericit şi bogat. Dar viaţa este plină de neprevăzut, nu-i aşa? Cine s-ar fi gândit că o să te lovească atât de urât, şi-n plină faţă chiar? Cinci din cele şase vase ale tale s-au dus pe apa sâmbetei, elveţienii te-au lăsat baltă când ţi-era lumea mai dragă. Nici măcar marfa de pe *Angel* nu ţi-ai putut-o valorifica, nu-i aşa? Russel ţi-a vârât sula-n coaste, este?

Îl văzu pe Seymoure deschizând gura şi închizând-o de câteva ori, fără a putea rosti o vorbă, holbându-se la el cu ochii cât cepele. În cele din urmă, un hârâit ieşi tânguitor din gâtul lui:

— Tu… Tu… Tu…

— Da, eu am fost. Peste tot a fost mâna mea. Ştii ce spune legea mozaică? Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte. Credeai că dacă ajung în ograda lui Khalim n-am să mai ies viu niciodată de acolo?… Cinci ani, patru luni şi treisprezece zile. Atât am petrecut acolo. Nu-i mult pentru o viaţă de om, dar când ţi-i petreci într-o neagră sclavie, ajung cât pentru zece vieţi. Iar Khalim ţi-a respectat întocmai instrucţiunile. Nu cred să fi omis vreun cuvânt din lista de „bucurii” pe care i-ai trimis-o în legătura cu modul în care doreai să fiu tratat. Dar, adăugă el deschizându-şi larg braţele şi rânjind sardonic, cu toţii ştim că tot ce nu te omoară te-ntăreşte. Iar eu, după cum bine vezi, am supravieţuit! N-ai vrea să ştii ce m-a ţinut totuşi în viaţă?… Răzbunarea! Voiam cu o ardoare neomenească să apuc clipa în care te voi putea privi în faţă pentru a-ţi spune asta: eşti un om terminat!

Făcu o pauză scurtă, lăsând cuvintele să-şi facă efectul.

— Vreau să-ţi subliniez un singur lucru, secătură nenorocită! Preţul pe care-l plăteşti acum este unul infim în comparaţie cu cel pe care l-am plătit eu şi familia mea. Ţi-o aminteşti pe sora mea, Miranda? Era ca o adiere de vânt. Un înger. I-ai distrus viitorul, i-ai nimicit şansa de a-şi întemeia o familie, ai împins-o să-şi dăruiască virtutea unui ticălos fără inimă, care a profitat de tinereţea, dragostea şi inocenţa ei, ca apoi s-o părăsească. Mă întreb, Seymoure, cele cinci mii de lire, care reprezentau zestrea ei, ţi-au fost mai dragi decât omenia şi cinstea? Mai dragi decât onoarea? Au valorat chiar atât de mult, mai mult decât viaţă a doi tineri nevinovaţi?… Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte, continuă el cu un rânjet malign. Scumpa ta fiică se afla în aceeaşi postură în care s-a aflat şi sora mea atunci. S-a îndrăgostit de cine nu trebuia şi i-a oferit castitatea ei. I-a oferit dragostea ei. Este deosebit de generoasă cu cei pe care-i iubeşte. Ghiceşte cine este norocosul în cazul ei?

— Claire…

— Da, Claire, dulcea şi nepreţuita ta Claire, tărăgănă el cuvintele batjocoritor, privindu-l pe conte cum devine pământiu la faţă. Deosebit de senzuală, incredibil de pasională. Am învăţat-o tot ce trebuie să ştie o femeie pentru a dărui plăcere unui bărbat şi crede-mă, Seymoure, am savurat fiecare clipă în parte. Dacă stau să mă gândesc, cred că până la urmă ţi-am făcut un mare serviciu. Când tu vei ajunge pe drumuri, pentru calităţile ei de curtezană, Claire va ajunge foarte căutată şi poate că aşa n-o să muriţi de foame niciunul din voi.

Brusc, Seymoure se ţâşni în sus, cu pumnii încleştaţi, gâfâind, cu ochii injectaţi de furie, luând-o din loc ca un taur în arenă. Tânărul bărbat se încordă, pregătit să riposteze, dorindu-şi ca bărbatul acela să-i ofere şansa de a-l călca în picioare, de a-l

strivi ca pe un gândac, dar Seymoure trecu pe lângă el ca tras din puşcă, îndreptându-se cu paşi rapizi spre uşă.

Dunmore se răsuci încruntat pe călcâie şi în clipa următoare înţepeni. Claire stătea lividă în prag, privindu-l numai şi numai pe el, cu ochi mari, răniţi, plini de şoc, neîncredere şi stupoare. O clipă mai târziu, palma grea a lui Seymoure o mătură de pe picioare.

— Târfă proastă! urlă contele scos din minţi, înşfăcându-şi copila de păr şi săltând-o în picioare pentru încă o palmă nemiloasă, care o trimise de-a berbeleacul. Târfă nenorocită şi nerecunoscătoare ce eşti! Te omor cu mâna mea, Iudă!…

Se întinse din nou spre ea, dar Lady Sarah ţipă şi se interpuse între el şi Claire. Contele o îmbrânci cu forţă iar femeia nimeri cu capul în zid şi căzu în genunchi, ameţită.

Apoi totul se petrecu atât de repede, încât nimeni nu avu timp să se dezmeticească. Dunmore se trezi înşfăcându-l pe Seymoure de ceafă şi înlăturându-l din calea lui cu un răcnet cumplit. Se auzi un zgomot de sticlă spartă şi un geamăt de durere, dar nici măcar nu se uită în spate. Cu ochii aţintiţi asupra lui Claire, se lăsă în genunchi lângă ea şi-i cuprinse faţa în palme, urmărind furios vânătaia care începuse să-i înflorească pe pometele stâng, cuprinzându-i ochiul şi arcada. Fata îl privi cu un aer confuz, mult prea şocată pentru a vorbi. Apoi începu să tremure violent, iar lacrimile ţâşniră dintr-odată, curgându-i şiroaie pe obraji.

— Oh, Claire, îmi pare atât de rău!

Cuvintele lui, rostite cu un adânc regret, declanşară o reacţie necontrolată din partea ei. Claire se smuci, ferindu-se de atingerea lui, şi se târî într-o parte, gemând, ca apoi să se facă ghem, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Nu mă… atinge! se auzi vocea ei răguşită de durere, suspinând. Să nu mă… mai atingi… vreodată!

Tânărul bărbat ezită, neştiind ce să facă, furia şi vinovăţia strângându-i măruntaiele ca într-un pumn de fier. Imaginea ei, aşa cum stătea adunată, cu faţa ascunsă în palme şi umerii zguduindu-i-se sub hohotele amare şi înăbuşite de plâns, îi arse inima. Ar fi vrut să poată da timpul înapoi şi să nu fi rostit niciodată acele cuvinte prin care subliniase foarte clar modul josnic în care o folosise. Acele cuvinte cumplite fuseseră spuse pentru urechile lui Seymoure, nu pentru ale ei!…

Întinse o mână nesigură spre Claire, intenţionând s-o ia în braţe chiar dacă i s-ar fi împotrivit, dar Lady Sarah îngenunche lângă fată şi se aplecă protector asupra ei. Privirea femeii era de o ferocitate cumplită atunci când şi-o pironi asupra lui.

— Ai auzit-o!… I-ai făcut destul rău. Nu eşti cu nimic mai bun decât el, aşa că, dacă mai ai un dram de decenţă şi omenie în sufletul acela negru al tău, ne-ai lăsa în pace pe toţi. Gata, draga mea, şopti ea cu blândeţe, înconjurând umerii tinerei. S-a terminat. Gata, scumpa mea.

Claire se răsuci în braţele femeii şi agaţă disperată de ea, îngropându-şi faţa în sânii ei.

Dunmore îşi încleştă maxilarele, furia şi neputinţa râcâindu-l pe dinăuntru ca un fier încins. Se ridică iute în picioare şi pivotă pe călcâie, căutându-l cu privirea pe Seymoure. Îl văzu prăvălit peste resturile măsuţei de ceai pe care o făcuse zob în cădere. Cu o mână îşi ţinea coastele rupte, în timp ce ochii i se roteau speriaţi în orbite, căutând un loc în care să se vâre, să se ferească de mânia acelui demon al răzbunării care se îndrepta acum spre el.

Aplecându-se, tânărul bărbat îl apucă pe conte de revere şi-l smuci, ridicându-l în aer fără niciun efort şi ţinându-l suspendat la două palme deasupra podelei. Ar fi vrut să-l omoare, să-i zdrobească creierii şi să-i soarbă sângele. În acel moment, ura lui pentru el atinse culmile nebuniei. L-ar fi ucis cu atâta plăcere!… Înghiţindu-şi clocotul de resentimente, îl privi în ochi şi abia-şi mişcă buzele atunci când i se adresă:

— Pentru asta, pentru c-ai lovit-o, termenul limită pentru a-mi aduce banii este

până mâine dimineaţă la ora zece. Dacă nu-i ai, zbori în stradă. Şi voi avea grijă ca nimeni să nu-ţi deschidă uşa, nici măcar ca să-ţi dea vreo bucată de pâine, ai priceput? Vei fi hulit de toată lumea şi picat în dizgraţie, căci voi avea grijă ca toţi să afle ce vierme ticălos eşti. O să ajungi să cerşeşti ca să ai ce mânca. Acesta este preţul pe care-l plăteşti pentru că ai dat în ea. Şi dacă aflu că ai mai ridicat mâna asupra ei între timp, voi face tot ce îmi stă în puteri să te arunc în cea mai neagră gaură din Newgate şi să sfârşeşti în ştreang.

Îi dădu drumul scârbit, aruncându-l în locul de unde-l pescuise. Seymoure ateriză pe spate şi se chirci sub valul de durere care-i săgetă coastele, tăindu-i respiraţia.

Dunmore îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă. Sarah continua s-o legene pe Claire în braţe, şoptindu-i cuvinte liniştitoare. Plânsul ei răguşit rupse ceva în el. Trecu pe lângă ele, ieşi în curtea însorită şi se îndreptă spre grajduri pentru a-l recupera pe Lucifer.

CAPITOLUL 13

Dimineaţa următoare îl găsi pe Dunmore mahmur.

Băuse întreaga noapte, sperând să scape de gustul greţos pe care ziua de ieri i-l lăsase. Băuse ca să scape de deprimarea ce-l însoţise pe drumul de întoarcere de la Willow's. Băuse ca s-o uite pe Claire, să uite imaginea ei, aşa cum stătea ghemuită pe covor frântă de durere şi umilită, plângându-şi nefericirea cu hohote sfâşietoare.

Şi totul fusese în zadar. Turnase aproape trei sticle de whisky în el şi singurul lucru cu care se alesese de pe urma acestui maraton era o migrenă cât toate zilele. Îl dureau muşchii gâtului din cauza poziţiei incomode în care-şi petrecuse restul nopţii în fotoliul din salon şi avea o stare de spirit la fel de veselă precum cea a unui lup flămând şi întărâtat.

Oamenii legii de pe Bow Street, cărora le trimisese mesajul în urmă cu aproape douăzeci de ore, fură la fel de punctuali ca orologiul din Greenwich şi-l aşteptau deja în salon.

— Sunteţi gata, domnilor? li se adresă Dunmore, nerăbdător să termine acea afacere ca să se poată întoarce la viaţa pe care şi-o alesese cu şase ani în urmă.

Cei patru bărbaţi confirmară tăcuţi şi cu toţii se îndreptară spre ieşire, încălecând caii ce-i aşteptau afară în curte. Vremea se asorta cu starea lui de spirit. Cerul se întunecase, apăsat de nori grei, plumburii. Curând avea să plouă, gândi el absent, luând-o înainte.

Drumul până la Willow's Lake dură aproape douăzeci de minute. Nu avu loc niciun schimb verbal între el şi oficiali, deoarece fiecare dintre ei ştia ce avea de făcut. Toate lucrurile fuseseră lămurite în urmă cu trei zile, când lordul Dunmore, alias Jared Blackwell, făcuse o vizită avocatului său din Londra şi declanşase procedura legală pentru a intra în drepturi asupra proprietăţilor contelui de Seymoure, ale căror ipoteci le răscumpărase, preluând toate datoriile acestuia.

Porţile de la Willow's Lake erau larg deschise şi Dunmore văzu în faţa intrării conacului adunaţi o mână de bărbaţi, printre care-i recunoscu pe lordul Raven, pe Arthur Roston, pe tatăl Evelinei Wilcox şi pe pastorul Stevens. De la acea distanţă nu le putea distinge chipurile dar le simţi animozitatea emanată spre el într-un flux dens, neîntrerupt.

Deci, gândi el cu un rânjet crud, domnii ţinutului doreau să facă front comun cu păgubitul şi să-i susţină cauza în faţa lui. Probabil că Seymoure îşi pierduse capul din cauza groazei şi le ceruse ajutorul. Era un caz tipic de solidaritate între gentlemanii britanici. Ei bine, urmau să aibă cu toţii o mare dezamăgire.

Micul grup călare străbătu curtea, apropiindu-se. Dunmore îşi îngustă ochii când îl văzu pe Raven încleştându-şi pumnii şi pornind spre el, cu o expresie furioasă şi dispreţuitoare pe figură. Nicio problemă, gândi el, simţindu-şi sângele dându-i în clocot. De abia aştepta să se descarce de iritarea şi frustrarea care-i mocneau în suflet de câteva zile. Iar Raven era candidatul ideal pentru asta.

Dar chiar în timp ce descăleca, pregătit să-şi înfrunte adversarul, ceva îi atrase atenţia şi tot sângele îi îngheţă în vene. Groaza îl amorţi cu totul, inima i se opri în piept şi, pentru câteva clipe, avu senzaţia că pământul i se dizolvă sub picioare.

Coşciugul din lemn de stejar lăcuit stătea rezemat de zidul conacului, în dreapta intrării. Capacul era desfăcut, lăsând să se vadă satinul alb şi fin ce-l căptuşea pe dinăuntru. În clipa următoare, peste imaginea din faţa ochilor lui se suprapuse o alta, durerea resimţită atunci reînviind cu o intensitate năucitoare, golindu-i tot sângele din cap, din inimă şi din măruntaie.

Lipsise de acasă patru zile, înecându-şi amarul, furia şi neputinţa prin bodegile infecte de la periferia Londrei. Nedreptatea ce i se făcuse, dezamăgirea pe care i-o provocase Mirandei pentru felul neinspirat în care-i aruncase zestrea pe apa sâmbetei, lipsind-o de perspectivele unui mariaj decent, îl ardeau pe dinăuntru ca un fier înroşit.

Băuse atunci ca să nu mai simtă gustul leşios al eşecului, realizând cât de abil fusese lucrat de către aşa-zisul său partener de afaceri. Fusese furat şi înşelat. Ceea ce i se păruse la început o afacere extraordinar de profitabilă, se dovedise a fi o mare păcăleală. Totul fusese atât de bine ticluit de către contele de Seymoure, încât nu putea dovedi prin nimic faptul că fusese o victimă a unei tâlhării. Singura lui speranţă era să-l discrediteze în mod public, să-i ştirbească din reputaţie. Nu era sigur că astfel ar fi rezolvat ceva, dar nici nu putea sta cu mâinile în sân, acceptând umilinţa şi ruşinea de a fi fost atât de naiv şi de cretin. Când în sfârşit se întorsese acasă, murdar şi flămând, cu aburii alcoolului încă mustindu-i în creierii înfierbântaţi, fusese întâmpinat de cea mai oribilă scenă din viaţa sa. În faţa locuinţei pe care o închiriase pentru perioada şederii la Londra se afla un dric tocmit de către proprietar, iar lângă uşa locuinţei fusese rezemat un sicriu îngust dintr-un lemn închis la culoare. Miranda îşi pusese capăt zilelor, spânzurându-se de grinda lată din pod. Servitoarea care îndeplinea şi rolul de menajeră şi pe cel de cameristă o găsise în cea de a doua zi a absenţei lui. Iar el picase chiar în ziua înmormântării ei, o zi mohorâtă şi tristă, ce avea să-i rămână neştearsă din memorie pentru toată viaţa.

Istoria se repeta. Numai că de această dată, spaima şi disperarea pe care le simţi îl copleşiră, făcându-l să-şi piardă cumpătul.

Oh, nu! Dumnezeule, te rog, nu! Nu Claire!… Nu şi ea!…

Nu-şi dădu seama că rostise acele cuvinte cu voce tare atunci când se năpusti spre conac. Raven îi tăie calea, spunându-i ceva, dar Dunmore nu-l auzi. Cu un mârâit, îl mătură din calea lui, înşfăcându-l de gât şi aruncându-l cât colo ca pe o păpuşă din cârpe, lăsându-i pe ceilalţi cu gura căscată de uimire şi groază. Năvăli în holul de la Willow’s, rotindu-şi ochii înnebuniţi în jur şi începu să deschidă uşile la nimereală, strigând-o ca un smintit. Dar încăperile erau goale şi el se întoarse în hol, pornind ca o tornadă spre scările duble care duceau spre etaj. Nu ştia care era camera ei, dar avea s-o găsească, pe toţi sfinţii! Avea să le ia la rând până când o găsea!

Stomacul îl durea şi groaza îi strângea inima ca într-o menghină. La baza scărilor frână brusc, căci lady Sarah, înveşmântată în voaluri negre, cobora palidă şi încercănată treptele lăcuite, încleştându-şi mâna pe balustradă la fiecare pas.

— Unde este Claire?

Lady Sarah îl privi inexpresiv, forţându-se să se mişte spre el.

— I-ai frânt inima, şopti ea cu o voce înăbuşită. I-ai zdrobit inima.

Dunmore deveni livid. Câteva clipe, fu incapabil să se mişte sau să gândească. Apoi se clătină ca lovit în moalele capului şi se lipi cu spatele de perete, căutând orbeşte un punct de sprijin. Genunchii i se tăiară şi tânărul bărbat se prelinse la vale, zguduit.

— Nu! gemu el răguşit, refuzând teribilul adevăr, îndesându-şi ochii în orbite cu podul palmelor. Oh, Iisuse, nu! Nu!

Lady Sarah se opri pe ultima treaptă şi-l privi tulburată. N-ar fi vrut să simtă milă pentru el. N-ar fi vrut să simtă nimic pentru acel demon cu chip de om ce-i distrusese viaţa lui Claire, smulgându-i inima din piept şi călcându-i-o în picioare. Dar, într-un fel absurd, îi înţelegea motivaţiile, atitudinea şi faptele. Şi nu-l putea condamna. Cel puţin, nu în totalitate. Fiecare din cei implicaţi în această tragică poveste avusese partea lui de vină: Fitzgerald, pentru mârşăvia cu care distrusese viaţa acestui bărbat şi a surorii sale, Blackwell, pentru că se folosise de cele mai josnice mijloace pentru a se răzbuna pe cel care-l osândise, ea, pentru că-şi împinsese copila în braţele acestui monstru şi o încurajase să-l iubească, Claire, pentru că se lăsase condusă de inimă şi instincte, şi nu de raţiune sau decenţă. Amândouă fuseseră orbite de aparenţe şi se încrezuseră prosteşte în nobleţea unui bărbat care de fapt nici nu exista în realitate. Totul fusese o iluzie. Un nume fals, maniere înşelătoare şi o minte diabolică.

Oh, măcar Claire să fi fost cruţată!… Dar Claire căzuse victimă lăcomiei lui Fiztgerald şi răzbunării odioase a acelui individ, iar ea n-avea să-şi ierte niciodată prostia de a fi îngăduit să se ajungă aici. Acest bărbat îşi pierduse umanitatea,

nobleţea, lăsând ura şi mânia să-i otrăvească sufletul şi mintea…

Şi totuşi reacţia lui din acest moment o luă complet prin surprindere. Un bărbat care îşi atinsese morbidul scop de a-şi strivi duşmanul nu s-ar fi clătinat aşa sub vestea aceea. Brusc, Sarah îşi dădu seama că fără să vrea îl indusese într-o gravă eroare. Realiză că ori nu i se spusese adevărul de către cei adunaţi în curte, ori se grăbise el să tragă o concluzie complet greşită şi atunci…

— Vreau s-o văd, se auzi într-un târziu glasul hârâit al tânărului bărbat.

Văzând că nu i se răspunde, Dunmore îşi lăsă mâinile să cadă şi făcu un efort să se ridice în capul oaselor, mişcările fiindu-i la fel de dezordonate şi de nesigure ca cele ale unui om bătrân şi istovit de viaţă.

— Trebuie s-o văd, repetă el, privind-o cu o pereche de ochi injectaţi şi tulburi. Du-mă la ea. Făcu o pauză, adunându-şi tot curajul. Te rog, lasă-mă s-o văd.

— Ea nu vrea să te vadă, îl informă femeia cu o voce neînduplecată şi rece, iar eu n-o să te las să te mai apropii niciodată de ea!… Nu-ţi ajunge cât rău şi ruină ai semănat în casa asta? Nu ţi-e destul câtă durere ne-ai pricinuit? adăugă lady Sarah cu o voce sugrumată de furie şi neputinţă. Las-o să-şi îngroape tatăl în linişte!… Măcar atâta decenţă ai, dacă inima-ţi lipseşte.

Văzu expresia distrusă de pe ochii lui preschimbându-se încet într-una confuză, înlocuită treptat de înţelegere şi uşurare.

— Vom pleca de îndată ce înmormântarea se va sfârşi, îl informă ea pe un ton înăbuşit. Până atunci aş aprecia dacă ne-ai lăsa măcar intimitatea pentru a face pregătirile necesare şi pentru a ne putea împacheta lucrurile care ne-au mai rămas. Sper să putrezeşti în iad!

Cu aceste cuvinte, lady Sarah îi întoarse spatele şi începu să urce scările fără grabă.

Dunmore rămase nemişcat, încercând să asimileze sensul cuvintelor ei în timp ce o petrecea cu privirea. Inima continua să-i tremure în piept. Picioarele îi erau nesigure şi-şi simţea transpiraţia curgându-i rece pe coloană, udându-i cămaşa şi betelia pantalonilor.

Claire era în viaţă. Nu făcuse nimic stupid, niciun gest disperat. Sicriul nu fusese adus pentru ea. De data asta se aşeză pe treptele de lemn, încercând să-şi normalizeze respiraţia, pulsul şi mintea care i-o luase razna pentru câteva minute agonizante.

Acele clipe lungi, îngrozitoare, în care crezuse c-o pierduse la modul absolut şi irevocabil, îl lăsară fără pic de vlagă. Pur şi simplu îşi ieşise din minţi de spaimă şi se întrebă dacă nu cumva se amăgise atunci când se convinsese singur că sentimentele lui pentru Claire… Dar ce sens avea să mai despice firul în patru când totul se terminase astfel, când nu mai exista cale de întoarcere pentru niciunul dintre ei, când nici măcar regretele nu-şi mai aveau rostul?…

Se sfârşise. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Cercul se închisese.

Ridicându-se, Dunmore păşi în curte şi se îndreptă spre grupul care venise de la Londra şi care-l însoţise până acolo, fără să acorde nicio atenţie localnicilor. Dorea să plece cât mai repede din acest loc, să scape de senzaţia aceea neplăcută care-i apăsa pieptul.

— Regret că v-am făcut să vă pierdeţi timpul, domnilor, dar după cum cred că aţi aflat, aici nu mai este nimic de făcut. Plecăm, îi informă scurt, înălţându-se în spatele lui Lucifer.

Bărbaţii schimbară priviri obosite şi nedumerite, dar se conformară, încălecându-şi caii şi urmându-l.

Ziua se anunţase mohorâtă încă din zori. Ploaia care căzuse peste noapte se oprise spre dimineaţă, dar cerul continua să fie întunecat, ameninţător şi gata să izbucnească în orice clipă.

Rămăşiţele pământeşti ale contelui de Seymoure fuseseră coborâte în groapa săpată la baza unei coline, în apropiere de Willow’s Lake, înmormântarea în cimitirul

vechi al parohiei fiindu-i refuzată deoarece tărâmul sfânt era hărăzit numai celor drepţi şi puri. Contele nu se număra printre aceştia. Se sinucisese, împrăştiindu-şi creierii pe biroul elegant din cabinetul său de lucru, asta după ce-şi supsese curajul dintr-o sticlă întreagă de coniac vechi, franţuzesc, pe care-l păstra sub cheie pentru ocazii deosebite.

Lady Sarah alesese acest loc înconjurat de dealuri line, împădurite, şi de pajişti smălţuite cu clopoţei şi margarete, spunându-şi că acela era ultimul gest pe care-l mai putea face pentru cumnatul ei. Preotul Stevens, din respect faţă de ea şi din compasiune pentru Claire, acceptase să oficieze o mică slujbă la faţa locului.

Venise puţină lume. De fapt, în afara lor şi a personalului de la Willow's Lake, se mai aflau prezenţi doar lordul Raven, Simon şi cei doi gropari ai satului. Nimeni altcineva din ţinut nu dorise să participe la funeralii. Nici măcar vecinii, gândi cu amărăciune lady Sarah, simţind cum umilinţa şi indignarea o strâng de gât. Măcar din respect faţă de Claire, care nu greşise cu nimic în faţa niciunuia dintre ei!…

Claire asculta slujba cu ochii pironiţi asupra capacului lucios al sicriului. Îi venea greu să se concentreze asupra cuvintelor solemne ale preotului, când totul în ea era amorţit şi rece.

Ar fi vrut să poată plânge, în adâncul ei îşi dorea să poată plânge, dar lacrimile îi secaseră. Ceva înăuntrul ei se împietrise. Plânsese atât de mult în ultimele zile!… Crezuse că nimic n-avea să fie mai dureros decât despărţirea de bărbatul iubit. Oh, cât de amarnic se înşelase! Cât de adânc putea răni trădarea, umilinţa şi ruşinea!

Fusese minţită, înşelată şi trădată. Fusese folosită. Se încrezuse orbeşte în el. I se dăruise cu totul, fără reţineri, fără pretenţii, cu bucurie şi pasiune. Râsese cu el, îşi dezgolise sufletul în faţa lui, îi mărturisise cele mai intime gânduri ale ei. Îl iubise cu fiecare bătaie a inimii sale atât de naive. Şi încă-l mai iubea. În adâncul sufletului ei îndurerat ştia că avea să-l iubească toată viaţa într-un fel în care n-avea să mai poată iubi pe nimeni altcineva.

Slujba se termină repede şi Claire se forţă să-şi ridice privirea, copleşită de ruşine şi vinovăţie. Îşi trădase tatăl şi-l dezamăgise. Contribuise în mod direct la declinul lui, la moartea lui. O parte din culpă îi aparţinea şi niciodată n-avea să şi-o poată ierta.

Oh, cât ar fi vrut să i se fi oferit şansa de a-i spune cât de rău îi părea pentru tot!… Acum era prea târziu, prea târziu pentru tot. Niciunul n-avea să-şi mai găsească vreodată pacea şi tihna, căci fiecare dintre ei era condamnat în veci pentru păcatele sale.

Apa care îmbibase pământul peste noapte se transformase în fuioare alburii şi opace de ceaţă, ce se ridicau la marginea pădurii, încolăcindu-se fantomatic în jurul trunchiurilor argintii ale mestecenilor tineri, destrămându-se şi contopindu-se între ele. Privirea îi alunecă peste peisajul înconjurător, înregistrând fiecare detaliu în parte, ştiind că aceea avea să fie prima şi ultima dată când îl mai vedea. Prima şi ultima dată când avea să şadă lângă mormântul tatălui ei. Niciodată n-avea să se mai întoarcă aici, în locul în care copilărise. Prea multe amintiri, prea multă durere.

În clipa următoare îl zări. O siluetă înaltă, nemişcată, solitară şi înveşmântată în negru. Inima i se poticni în piept, iar Claire gemu involuntar, clătinându-se pe marginea gropii. Ochii i se împăienjeniră şi preţ de câteva momente îngrozitoare de slăbiciune, se temu serios că avea să leşine. Cu siguranţă s-ar fi prăbuşit dacă lordul Raven nu i-ar fi susţinut talia cu un braţ.

— Claire, ţi-e rău?

În mod absolut surprinzător, Claire găsi suficientă voinţă să reziste acelei tentaţii de a-şi da ochii peste cap, cufundându-se în binecuvântata uitare de sine.

— Vrei să te aşezi? o întrebă bărbatul îngrijorat. Nu mai durează mult, dar dacă…

— Nu, şopti Claire răguşit. Sunt bine. Pe cuvânt. Doar că Am ceva de făcut. Vă rog să rămâneţi cu toţii aici.

Niciodată n-avea să-şi explice de ce procedase astfel. O făcuse instinctiv, mânată

de impulsul momentului, lăsându-şi inima să hotărască în locul ei. Se aplecă şi culese un bulgăre umed din movila de pământ lutos care avea să acopere în curând sicriul tatălui ei, iar cu cealaltă mână îşi săltă poalele rochiei, pornind ca în transă spre locul retras de unde bărbatul asista la ceremonie. Sui dealul cu ochii aţintiţi asupra lui, simţindu-şi inima mai grea decât fusese vreodată.

Dunmore nu se mişcă, urmărind-o încordat cum urcă panta lină, într-un fel inconfundabil şi doar al ei: drept, seducător, plin de eleganţă şi demnitate. Inima începu să-i bată mai repede, degetele prinseră să-l furnice din dorinţa de a o atinge.

Claire ajunse în faţa lui şi-l privi din spatele voalului negru şi des care-i acoperea chipul. Câteva secunde, niciunul nu se clinti, apoi fata se întinse şi-i luă mâna. Tânărul bărbat nu avu puterea să i se împotrivească, dorindu-şi contactul fizic cu ea cu o intensitate absurdă. Claire îi răsuci pumnul şi i-l desfăcu, ezită o clipă, apoi puse în căuşul palmei lui bucata de humă, închizându-i cu blândeţe degetele peste ea.

— Sper că aşa îţi vei găsi pacea şi liniştea, rosti ea încet, cu o voce liniştită, inexpresivă. Mă voi ruga pentru asta.

Apoi făcu un pas în spate, apoi încă unul, cu ochii aţintiţi asupra lui, după care se răsuci încet pe călcâie şi coborî dealul fără să mai privească îndărăt.

Dunmore rămase în loc multă vreme, privind ţintă bulgărele de pământ din mâna sa.

În suflet i se căscase un gol imens, la fel de arid ca deşertul nesfârşit al Africii. Nu se simţea biruitor şi nici împlinit. Nici măcar eliberat. Satisfacţia supremă, gustul îmbătător al victoriei pe care se gândise că avea să le guste în clipa în care-l va vedea pe Seymoure înfrânt, se lăsau aşteptate. Nu câştigase nimic din acea demonstraţie de forţe ci dimpotrivă, ieşise şi mai împovărat. Abia acum realiza cât de mult greşise.

„… nu eşti cu nimic mai bun decât el…”

Cuvintele lui lady Sarah conţineau o doză foarte mare de adevăr. Era o crudă ironie a sorţii, dar îşi dădu seama că, într-un anume sens, Seymoure era cel care câştigase până la urmă. Toate lucrurile pe care le condamnase, le dispreţuise şi le urâse la Seymoure sfârşise prin a le săvârşi el însuşi.

Era atât de lesne să-i striveşti pe cei vulnerabili atunci când aveai puterea! Era trist, dar cu atât mai trist, mai umilitor şi mai greu de îndurat era când aceştia îţi dăruiau iertarea lor cu atâta bunătate.

Dunmore închise ochii, blestemând, copleşit de ruşine şi dezgust. I-ar fi preferat furia, indignarea, reproşurile, dispreţul. Chiar şi ura. I le-ar fi îndurat infinit mai uşor decât acea resemnare demnă şi plină de nobleţe, izvorâtă din inima ei atât de plină de iubire, cu care-l absolvise de orice urmă de vinovăţie.

Îl iertase pentru că-l iubea.

— Să te ia naiba, Claire! rosti el pe o ton scăzut, plin de amărăciune, aruncând o privire încrâncenată femeii care prin gestul ei atât de simplu şi firesc îi furase până şi ultimul strop de linişte sufletească.

Se forţă să rămână pe loc, credincios făgăduielii pe care şi-o făcuse dis de dimineaţă, aceea de a nu părăsi ţinutul până când nu asista la toată ceremonia de înmormântare a lui Fitzgerald Seymoure.

Groparii se apucaseră deja de treabă atunci când Claire ajunse lângă ei. Dunmore o văzu spunându-i ceva lui Raven, care gesticula imperativ în direcţia lui. Tânărul conte nu părea deloc încântat de prezenţa lui acolo, gândi Dunmore cu un rânjet sardonic, ignorându-şi mica tresărire de gelozie din măruntaie atunci când îl văzu luând mâna lui Claire între ale sale şi aplecându-se asupra ei pentru a-i spune ceva. În secunda următoare începu să plouă şi Raven îşi deschise umbrela, oferindu-i galant braţul său tinerei femei pentru a o adăposti.

Dunmore stătu nemişcat în ploaia măruntă, până când ultima lopată de pământ fu aruncată deasupra mormântului. Era ud până la piele atunci când îl încălecă pe Lucifer.

Un ceas mai târziu lăsa în urmă Cornwall-ul, concentrându-şi atenţia asupra lucrurilor pe care trebuia să le rezolve la Londra vizavi de proprietăţile pe care Seymoure le ipotecase de-a lungul anilor, sfârşind prin a le pierde. De abia aştepta să se descotorosească de ele şi să-şi recupereze banii. Nu dorea să păstreze nimic, niciun lucru care ar fi putut să-i amintească de trecutul său. Acel capitol al vieţii lui se încheiase şi nu-şi dorea decât să uite totul şi să-şi continue viaţa pe care şi-o alesese cu şapte ani în urmă.

Dorea să trăiască liber şi Fără regrete.

CAPITOLUL 14

Era o zi superbă de iulie, cu un cer senin, de un albastru electrizant. Nu exista niciun nor pe întinderea aceea nesfârşită, iar marea părea un lac imens. Aerul fierbinte era mişcat de briza molcomă a după-amiezii, îndemnând la lenevire.

Englezul urmărea agitaţia de pe puntea lui *Black Moon* cu un zâmbet leneş. Captura de pe vasul de luptă spaniol pe care-l scufundaseră în urmă cu nicio oră se dovedise a fi una extrem de interesantă. Pe lângă butoaiele cu praf de puşcă care le întregiseră rezervele, corabia transporta în cală baloturi de borangic cu imprimeuri superbe şi dantele cu broderie delicată, ce aveau să fie vândute pe bani grei în Franţa, două duzini de butoaie cu ulei de măsline, mirodenii, curmale, rodii şi două cufere pline cu aur. Asta pe lângă nepreţuitele lăzi cu rom şi vin de Bordeaux care erau destinate nu se ştie cărui conte spaniol şi la a căror vedere oamenii săi efectiv săriseră în sus de bucurie.

Lupta durase puţin şi fusese dezamăgitoare. Spaniolii se predaseră destul de repede, milogindu-se ca viaţa să le fie cruţată. Motiv pentru care primiseră cu toţii acelaşi tratament pe care-l rezervau întotdeauna celor laşi: fuseseră urcaţi goi puşcă în bărci, lăsându-li-se doar apă potabilă şi alimente cât să le ajungă pentru două săptămâni. Dacă în tot acest timp nu reuşeau să ajungă la ţărm sau nu erau luaţi la bordul vreunei nave comerciale, însemna că erau mult prea tâmpiţi, ghinionişti sau proşti pentru a merita să trăiască.

— Şefu’, ia priveşte acia!

Englezul întoarse capul şi rânji amuzat când îl văzu pe Lee fandosindu-se ca o cadână, înfăşurat în voaluri fine, de culoarea mierii, pline cu bănuţi zornăitori din aur, dând sugestiv din gene în direcţia lui.

— Ăsta-i mai ceva ca o muiere, scuipă Carlos cu dispreţ, încrucişându-şi braţele groase ca nişte trunchiuri pe pieptul său înnegrit de soare şi plini de cicatrice. Puţin sclipici şi-i dus.

Englezul nu comentă nimic. Remarca secundului său era lipsită de maliţie, tinzând mai degrabă spre o oarecare afecţiune.

Echipajul de pe *Black Moon* era o adunătură pestriţă de oameni de culori, naţii şi religii diferite. Fiecare dintre ei ajunsese pirat din cauze diferite. Desigur, cu excepţia lui Carlos şi a lui Mika, norvegianul, care-şi aleseseră această îndeletnicire din motive de pură plictiseală.

Phillipe, italianul, fusese dulgher de profesie şi ajunsese la bordul navei printr-o încâlcitură de întâmplări nefaste, după ce pierduse un proces cu unul dintre clienţii lui din Veneţia, fiindu-i confiscate toate bunurile şi condamnat apoi la exil.

Siga, africanul înalt şi solid, cu faţa, pieptul şi braţele tatuate, a cărui înfăţişare te băga în sperieţi, se născuse liber sub cerul Africii şi prima parte a tinereţii lui şi-o petrecuse vânând pentru tribul său. Fusese capturat de către negustorii de sclavi dar reuşise să evadeze şi se întorsese acasă, unde zăbovise doar atât cât să constate că satul lui fusese între timp ras de pe faţa pământului.

Liam, irlandezul, plecase spre Namibia, atras de goana căutătorilor de diamante, dar corabia lui se intersectase pe drum cu *Black Moon* iar Carlos, care la vremea respectivă se afla la cârma navei, impresionat de îndemânarea şi de viteza cu care irlandezul îi căsăpise cinci dintre cei mai buni oameni, îi cruţase viaţa în schimbul aptitudinilor lui războinice.

Sigmund, fiul unui conte austriac, un afemeiat de prima mână, fusese nevoit să fugă din ţara sa de baştină după ce sedusese singura femeie asupra căreia n-ar fi trebuit nici măcar să-şi ridice privirea: amanta împăratului. Condamnat să fie un proscris pentru tot restul vieţii sale, Sigmund plecase spre Franţa având asupra lui o parte din averea ce i se promisese la naştere, cu intenţia de a-şi făuri un viitor din comerţul pe mare. După ce două dintre navele sale fuseseră prădate de piraţi şi

scufundate, austriacul se gândise dacă nu cumva era mai avantajos să schimbe tabăra. Şi o schimbase.

Nickos, grecoteiul, Janos, ungurul, şi Mathias, portughezul, ajunseseră pe căi ocolite la bordul lui *Black Moon.* Toţi trei aveau în comun patima jocurilor de noroc şi pierduseră tot ce agonisiseră sau moşteniseră la viaţa lor, fiind nevoiţi într-un final să se reprofileze pe altceva pentru a scăpa de creditori şi, implicit, de închisoare. Carlos îi „moştenise" de pe un alt vas pirat, cu care se ciocnise în urmă cu opt ani.

Cu chinezul era altă poveste. Îl racolaseră dintr-o bodegă din Casablanca în urma unei întâmplări care şi acum, după aproape patru ani, mai avea darul să stârnească râsul printre membrii echipajului.

Lee era hoţ de profesie. Era mic de statură şi slăbuţ, dar avea nişte mâini dibace şi iuţi, şi un curaj pe măsură. Iar Liam căzuse victimă acestor degete agile, deosebit de talentate. Sau fusese pe aproape.

Siga, care era de religie musulmană şi nu pusese picătură de alcool în gură în toată viaţa lui, stătea retras în fundul cârciumii şi-l observase pe chinez tocmai când acesta reuşise să-i şterpelească irlandezului punga cu aur de la cingătoare. Sarcina lui era de a-i aduce pe toţi teferi la bord, asta în cazul în care întreceau măsura la băutură şi se trosneau şi, în plus, înfăţişarea lui era o bună strategie de a-i descuraja pe cei ce căutau necazul cu lumânarea. Nimeni n-ar fi fost îndeajuns de smintit sau idiot încât să trezească furia unei namile de doi metri, cu pielea neagră ca smoala şi împodobită cu arabescurile acelea înfricoşătoare. Africanul se ridicase de la locul lui, făcuse calm doi paşi spre masa lor şi-l înşfăcase pe chinez de ceafă, ridicându-l la un metru deasupra solului. Lee, care fusese luat prin surprindere, scoase un strigăt uluit, şi începu să dea din mâini şi din picioare, încercând să se elibereze, asta spre hazul tuturor, mai puţin a lui Liam, care-şi recunoscu punga de piele roşie cu cusături de mătase verde din mâna chinezului. Temperamentul lui de irlandez, precum şi orgoliul şifonat de faptul că putuse fi tâlhărit fără ca măcar să bage de seamă, se inflamaseră instantaneu. Îi ceru lui Siga să-i dea drumul chinezului pe motiv că dorea să-i dea o lecţie, iar africanul îşi scoase prada afară, eliberând-o în faţa crâşmei. Toată lumea ieşise afară să urmărească distracţia iar echipajul de pe *Black Moon* făcuse roată în jurul lor, luându-şi toate măsurile de precauţie pentru ca cei doi să se poată răfui în voie.

Ceea ce urmase sfidase limitele naturalului. Liam fusese pus la pământ dintr-o singură lovitură din partea chinezului, care se mişcase atât de fulgerător, încât mult timp după aceea şi-au stors cu toţii creierele să-şi aducă aminte dacă acesta îl atacase pe irlandez cu o lovitură de pumn sau una de picior, căci nu văzuseră decât o fâlfâire slabă a hainelor asiaticului. Cert era că Liam rămăsese inconştient, iar Nickos, pierzându-şi cumpătul, sărise la chinez ca un taur în arenă. Chinezul se unduia ca o creatură fără oase, săgetându-şi atacatorii cu lovituri scurte şi precise, spintecând aerul cu o graţie incredibilă, răsucindu-se ca un şarpe şi aterizând întotdeauna în picioare. Într-un târziu, nu avură de ales decât să se arunce cu toţii pe el şi să-l lege fedeleş, ducându-l pe sus şi priponindu-l zdravăn de catargul principal de pe *Black Moon,* lăsându-l în paza lui Siga.

A doua zi, după ce au ajuns în larg, au făcut un mic consiliu, dezbătând problema chinezului. Spre surprinderea tuturor, Liam fusese cel care venise cu ideea să-l includă în echipaj.

— Ar fi păcat să prăpădim un asemenea „material". L-aţi văzut cu toţii cum se mişcă. Ne-ar fi de ajutor şi cred că nici lui nu i-ar displăcea ideea, mai ales că-i un prăpădit de hoţ.

Propunerea fusese răsucită pe toate părţile şi unanim acceptată. Liam se duse la chinez şi-l privi drept în ochii mici şi negri, care-l fixau cu duşmănie.

— Ce zici, chinezule, te alături nouă sau te dăm la peşti?

Lee îl privise cu ură şi începu să-l înjure în limba maternă, turuind cuvintele ca pe

nişte gloanţe.

— Cu asta n-ajungi nicăieri, să ştii, îl prevenise irlandezul râzând sfidător şi dându-i un bobârnac în vârful nasului, lucru care-l făcuse pe asiatic să-şi iasă din minţi. Uite, eu sunt gata să te iert pentru că m-ai prăduit, ai putea să-ţi calci şi tu pe inimă, ce naiba!

Chinezul continuase să-l împroaşte pe irlandez cu insulte, potolindu-se subit când cel pe care toată lumea îl poreclise Englezul se ridicase de pe lada de unde prezidase şedinţa şi se apropiase de el, tăindu-i legăturile dintr-o singură mişcare. Asiaticul se holbase la el perplex.

— Eşti liber, îl informase acesta, vârându-şi stiletul în cizma înaltă de piele. Poţi rămâne cu noi sau poţi să-ţi vezi de treabă până ancorăm în primul port, de unde o să poţi pleca unde vezi cu ochii. Tu alegi. Dar dacă doreşti să vii cu noi, atunci trebuie să ştii că vei avea partea ta din fiecare pradă.

Ochii oblici ai lui Lee se micşorară şi mai mult, suspicioşi.

— Cât va să-nsemne asta? vru el să ştie, adresându-i-se într-o engleză măcelărită.

— Pe Black Moon totul se împarte în mod egal. Asta este una dintre regulile de bază, pe care o respectăm cu toţii.

Chinezul îşi plimbase privirile agere peste chipurile celorlalţi, căutând vreo urmă de prefăcătorie, dar nu zări niciuna. Toţi cei prezenţi îl studiau cu feţe curioase şi grave, aşteptând răspunsul lui.

— Aş putea să vă iau gâturile la toţi când îţi dormi, rosti asiaticul pe un ton dispreţuitor. V-aş putea omorî pe toţi.

Îşi aminti că-i zâmbise chinezului la această remarcă.

— Mda, ai putea. În mod sigur ai toate şansele. Care e numele tău?

— Lee, răspunse el cu prudenţă.

— Ei, bine, Lee, în cazul în care te hotărăşti să rămâi, ar fi bine să-ţi cunoşti viitoarea familie. Aruncând o privire în urmă, Englezul îşi spuse că întâlnirea cu Lee adusese un suflu proaspăt printre membrii de pe Black Moon. Deşi la început fuseseră extrem de prudenţi cu el, treptat se acomodaseră reciproc, descoperind cu uimire că Lee era cel mai blând şi mai calm dintre toţi. Şi cel mai pus pe şotii. Avea o fire veselă şi jucăuşă, cu înclinaţii spre maimuţăreală, care le alunga plictiseala cauzată de expediţiile mai puţin norocoase. Într-un anume fel, Lee era copilul de trupă, deşi era mai în vârstă decât mulţi dintre ei.

În timp ce studia veselia generală cauzată de prada variată de la bordul galionului spaniol, Englezul îşi zise că aceea era lumea lui, viaţa lui. Locul unde dorea să fie.

Atunci de ce naiba nu-l părăsea starea aceea de deprimare care-l însoţise mereu încă de când părăsise Anglia?... De ce nu putea uita femeia?

Trecuseră zece luni, o săptămână şi patru zile de când o văzuse ultima dată. Probabil că ar fi putut număra până şi orele care se scurseseră în plus. O visa aproape în fiecare noapte şi se gândea la ea mereu, iar în ultimele şapte luni o făcea cu o strângere de inimă sufocantă.

Când părăsise Anglia, vânduse tot, cu excepţia a doua proprietăţi: Forest Hill-ul şi Willow s-ul, pe care i le lăsase ei. Ar fi dorit să afirme că o făcuse din mărinimie, cu generozitatea învingătorului, dar adevărul era c-o făcuse din cauza vinovăţiei, a remuşcărilor şi a încă unui sentiment apăsător, nelămurit. Dorea s-o ştie asigurată financiar, fericită, lipsită de griji. Ştia că biblioteca de la Forest Hill avea să fie un dar nepreţuit pentru ea, pentru acel spirit însetat de cunoaştere şi adevăr, şi poate că acel gest avea să-i mai şteargă o parte din amărăciunea şi durerea pe care i le provocase.

Avocaţii săi primiseră instrucţiuni clare s-o contacteze şi să-i înmâneze personal actele doveditoare, plus încă o sumă generoasă, de care aceştia puteau beneficia numai din clipa în care fata intra în posesia celor două domenii învecinate. Îi stimulase financiar pentru a fi convingători în faţa tinerei lady. Le lăsase adresa avocatului său din Marsilia, ca să-l informeze asupra mersului lucrurilor, dar raportul pe care-l primise

o lună mai târziu avusese darul să-l înfurie. Claire refuzase categoric ambele proprietăţi şi le ceruseră avocaţilor săi din Londra să îi respecte intimitatea şi să n-o mai deranjeze niciodată. Prin urmare, se văzuse nevoit să-şi revizuiască planurile în privinţa ei, blestemându-i mândria încăpăţânată, şi le scrisese noi instrucţiuni avocaţilor din Londra, care urmau să-i trimită rapoarte regulate despre viaţa tinerei femei, în schimbul acestor informaţii fiind plătiţi cu suma alocată iniţial celuilalt scop. Desigur, menţiona şi o colaborare pe o perioadă încă nedefinită de timp, cu beneficiul unor sume deloc neglijabile.

La vremea respectivă nu înţelegea de ce acţionase astfel, zicându-şi de sute de ori că trebuia să lase totul în urmă şi să nu-l mai intereseze soarta ei. Claire alesese şi de această dată, aşa că trebuia să suporte consecinţele acţiunilor ei. Dar ceva îl oprise. Pur şi simplu fusese incapabil să renunţe cu totul la orice legătură cu ea, deşi ştia că toată această nebunie nu ducea nicăieri.

Următorul raport îl aruncase într-o stare de agitaţie turbată. Claire nu era de găsit. Dispăruse fără urmă, împreună cu mătuşa ei, fără a lăsa nimănui nicio adresă. Şi de atunci, nicio veste despre ea. Scrisorile din Anglia soseau lunar, însă niciuna nu avusese darul de a-l linişti. Toate relatau acelaşi lucru, într-o manieră seacă, succintă, specifică avocaţilor: lady Claire Seymoure se evaporase de pe suprafaţa pământului.

La început, încercase să-şi înece amarul bând în neştire. Dar curând ajunse la concluzia că nici această metodă nu dădea vreun rezultat satisfăcător. Invariabil se trezea îngreţoşat şi cu câte o migrenă cât casa de mare. În plus, oamenii săi aveau nevoie de el căpitan lucid, nu de unul amorţit de băutură şi acrit de viaţă, aşa că începuse să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului pe mare, jefuind tot ce-i ieşea în cale, de la vase comerciale, de luptă, până la cele existente în afara legii, ca şi *Black Moon.* O parte din banii obţinuţi de pe urma prăzilor se transformau invariabil în atenţii costisitoare oferite amantelor sale, pe care le schimba mai des decât îşi schimba preferinţele culinare la micul dejun. Însă niciuna dintre aceste curtezane rafinate nu reuşise să-l lecuiască de amintirea lui Claire. Niciuna n-avea spontaneitatea, umorul, gingăşia sau candoarea ei. Niciuna n-avea mirosul ei, gustul ei… Niciuna nu-l iubea.

Era o ironie şi o absurditate să ajungă la adevărul pe care evitase să-l privească în faţă încă dinainte să se culce cu ea, şi anume că era îndrăgostit de ea până peste urechi. Se înamorase de ea ca un nărod încă din clipa în care o văzuse sărind în cârca lui Dobson, cu o sălbăticie magnifică, doborându-l la pământ pentru a-l ataca apoi ca o nebună inconştientă. Acela fusese momentul în care inima lui încetase să mai bată pentru el şi începuse să bată pentru ea. Şi îi luase zece luni nenorocite şi amare ca să-şi dea seama că din întâlnirea cu Claire ieşise mai zdrobit decât ieşise din întâlnirea cu taică-său cu treisprezece ani în urmă!…

Fără regrete, pe naiba! Fusese un idiot sinistru. Ajunsese să regrete totul, de la clipa în care luase decizia de a se întoarce în Anglia, întâlnirea cu ea, modul stupid în care se lăsase vrăjit de dulceaţa ei, până la discuţia cu Seymoure, care cu siguranţă îi strivise inima. În toată viaţa lui iubise o singură femeie, o făptură minunată şi incredibil de pură şi de luminoasă, şi sfârşise prin a o distruge! Era demn de milă. Josnic şi mărunt.

Insuportabil era faptul că ea îl iertase. Şi acum mai avea bulgărele acela de pământ galben, lutos, pe care-l ţinea într-o casetă de lemn din cabina lui. Niciodată nu se despărţea de el, pentru că acesta era ultimul lucru de la ea. Îl privea în fiecare seară, cuprins de o tristeţe fără margini, simţindu-şi inima grea, dorindu-şi să fi avut puterea supranaturală de a da timpul în loc şi să fi procedat altfel, într-un fel în care să nu-i fie ruşine să se privească dimineaţa în oglindă. Prin gestul ei, Claire îl condamnase veşnic la nefericire şi suferinţă. Căci da, suferea după ea mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Toate ororile trecutului său păleau în faţa acestui gen de durere, deoarece în anii în care fusese sclav niciodată nu-şi abandonase speranţa. Acum era

liber, dar fără speranţă. Fără bucurie. Nu mai simţea plăcere în nimic. Totul era fad şi îngrozitor de gol. O voia lângă el cu o disperare inumană, care chircea totul în el.

— Ce te frământă, Englezule?

Bărbatul îşi ridică ochii goi spre Carlos şi-l privi inexpresiv.

— Nimic concret, minţi el, cuprins de dorinţa bruscă de a se retrage în cabina lui, ferindu-se de veselia de pe punte, care într-un anume fel îl irita.

— Nu mă jigni, îl preveni spaniolul, curăţându-şi sugestiv gâtul pentru a-i scuipa conţinutul peste bord cu o precizie admirabilă. De când te-ai întors, ne freci icrele la toţi. Nu-ţi convine nimic, eşti când vesel, când plecat cu gândurile la dracu' în praznic, că nu mai ştie omul cum să calce pe lângă tine ca să nu te tulbure în gingăşie. Ce naiba ai de nu-ţi găseşti locul?... Ţi-a sucit muierea aia minţile?

Carlos era singurul din echipaj care cunoştea tot adevărul. I-l turnase într-un moment de slăbiciune, după ce îndesase pe gât câteva sticle de rom, când fusese destul de beat pentru a-şi deşerta sufletul în faţa lui, dar nu suficient de matol încât să nu-şi aducă aminte a doua zi de tot ce-i ieşise pe gură.

— N-am nicio veste despre ea, se decise el să-şi descarce o parte din nelinişti, ştiind că spaniolul avea să-şi ţină gura. Nimic!

— Atunci, dă-o în amaru'! îi sugeră Carlos cu bunătate. Nicio femeie nu merită să-ţi baţi capu' cu ea!

— Asta merită! mârâi Englezul, trecând brusc în defensivă.

Spaniolul se încruntă, îşi scoase pipa şi începu să şi-o umple cu tutun cu gesturi domoale, lipsite de grabă. Şi-o aprinse şi pufăi câteva fumuri, apoi îi prinse muştiucul între dinţi pentru a-i vorbi:

— Atunci, du-te după ea, îl sfătui el cu jumătate de gură, pufăind încă o dată, cu privirile aţintite spre orizont.

— Nu-i aşa de simplu. Mă urăşte.

— Ţi-a zis-o ea, cu guriţa ei? se interesă secundul pe un ton naiv.

— Nu a fost necesar s-o facă. Din cauza mea, taică-său şi-a modelat creierii pe birou.

— Aş zice că a meritat-o, admise Carlos filosofic. Eu, unul, în locul tău, i-aş fi deşertat măruntaiele fără să clipesc.

— Ar fi fost tentant, dar am preferat s-o fac în stilul meu.

— Voi, englezii, cu rahatul ăla de... cum îi zice?!...

— Probabil te referi la onoare, dar nu, n-a fost vorba de aşa ceva. Dacă aş fi avut un pic de onoare, nu m-aş fi atins în veci de Claire.

— Ah, Claire, făcu spaniolul edificat. Data trecută ai evitat să-i menţionezi numele.

— Ştii ce, Carlos? rosti Englezul, enervat. Nu cred că am chef de tâmpeniile tale.

— Păcat. Pentru că-mi faci greaţă.

Îl simţi încordându-se pe tânărul bărbat de lângă el şi continuă netulburat:

— Ai ajuns să ne enervezi pe toţi cu privirile tale apoase de melc în călduri. Sari de la o stare la alta de parcă ai fi pe arcuri. Pe mine ai ajuns să mă oboseşti. Ori termini cu prostiile, ori te duci după ea. În ritmul ăsta o să ne deviezi de cap pe toţi.

— Şi ce rezolv cu asta? se răsti Englezul printre dinţi. Ce naiba pot să-i ofer?

— Ai o casă frumoasă în Marsilia. Dacă ea nu înţelege şi nu vrea să accepte ce eşti în realitate, atunci nu-i demnă de tine. Nu te iubeşte destul.

— Ba mă iubeşte!

— Acu un minut ziceai că te urăşte, aşa că hotărăşte-te care din două!

— Carlos! scrâşni Englezul prevenitor şi exasperat.

— Nu te supăra, încerc să fac lumină în capu' tău, că tu singur văd că nu eşti în stare. După părerea mea, fătuca are mai multă minte decât tine. Nu toate muştele se prind cu miere, pruncule! La unele trebuie ceva puţin mai rafinat decât delicatesele. Dacă te vrea pe tine, niciodată n-o să se mulţumească cu mai puţin. Prin urmare, cea mai bună cale să te pună pe gânduri este să-ţi respingă atenţiile.

— Claire nu este aşa!... Nu este o femeie materialistă sau vicleană! Este o persoană cinstită, loială şi preocupată de binele altora şi mai puţin de al ei. E cea mai generoasă fiinţă din câte am cunoscut!

— Deci, bună, blajină şi credincioasă. Cum naiba a ieşit aşa ceva din ticălosul ăla?

— Şi eu m-am întrebat asta, mărturisi Englezul cu un oftat. Nu-i seamănă deloc.

— Ascultă, te cred când îmi spui că este o fătucă bună, altfel nu ţi s-ar fi aprins călcâiele după ea, rosti Carlos împăciuitor. Cu atât mai mult ar trebui să-ţi încerci şansele cu ea. Încearcă! Ce naiba mai ai de pierdut?

— Nimic, admise tânărul bărbat după o clipă de gândire.

— Atunci, du-te după ea. Cel puţin, n-ai să trăieşti cu gândul prădalnic că ai stat cu mâinile în sân.

— Nu ştiu unde este, mărturisi Englezul abătut. Nimeni nu ştie.

— O s-o găseşti. Ceva îmi spune c-ai s-o găseşti. Ai tu stofa asta de a dibui până şi cele mai tainice lucruri.

Englezul îşi mută privirea asupra mării liniştite, cumpănind îndelung la vorbele spaniolului.

Teoretic, s-ar fi putut duce după ea. Ar fi găsit-o, probabil, în cele din urmă. În fond, îi datora nişte explicaţii şi chiar dacă lucrurile n-ar fi evoluat în direcţia dorită de el, măcar s-ar fi lămurit lucrurile între ei. Nu s-ar fi întors cu mult mai fericit decât era în acest moment, dar cel puţin ar fi scăpat de povara apăsătoare a vinovăţiei.

Practic, însă, îi lipsea curajul. Trecuseră aproape un an de când nu mai ştiau nimic unul de celălalt. Iar discuţia cu caracter edificator ar fi trebuit s-o poarte cu ea înainte să părăsească Anglia. Între timp, sentimentele lui Claire pentru el cu siguranţă se schimbaseră. Şi n-ar fi putut-o condamna pentru asta. Cum ar fi putut s-o privească în ochi şi să-i spună că-i pare rău, când tot ceea ce făcuse fusese atât de josnic, de calculat şi de rece?... Desigur, nu chiar tot, îşi zise el abătut, dar ar fi putut ea oare să înţeleagă şi să accepte faptul că ceea ce fusese între ei, modul în care aparţinuseră unul celuilalt, fusese lipsit de premeditare sau de egoism din partea lui? L-ar fi crezut dacă i-ar fi mărturisit că ea fusese singurul lucru cu adevărat bun care i se întâmplase vreodată? Că în braţele ei se simţise purificat şi mai liber ca niciodată? Că o voia înapoi cu o disperare care-l împingea încet-încet spre nebunie? Că o iubea atât de mult încât îşi dorea moartea ca pe o dulce izbăvire?... Categoric nu! Nimic n-avea să-l mai absolve vreodată de mârşăvia şi cruzimea de care se făcuse răspunzător în faţa ei!

Fusese credincios planurilor lui abjecte de răzbunare şi lipsit de credinţă faţă de sine. Îşi sacrificase inima, cinstea şi principiile pentru o vendetă care nici măcar nu-i adusese vreo umbră de satisfacţie la sfârşit. Se încăpăţânase să creadă că era destul de puternic pentru a trece peste toate cu uşurinţă, fără să-i pese de nimic. Măcar dacă ar fi înţeles atunci când lăsase Cornwall-ul în urmă cât de puternice, de adânci şi de al dracului de durabile erau sentimentele lui pentru ea! Nu ştia exact ce-ar fi făcut la momentul respectiv, deoarece el însuşi era confuz şi răvăşit de felul urât în care se terminase totul, dar cel puţin nu s-ar fi zbătut ca peştele pe uscat atâta amar de luni.

Lăsase timpul să treacă, săpând prăpăstii fără fund între el şi Claire. Simţea asta. Dacă i-ar fi explicat atunci motivul pentru care se ajunsese la acel tragic deznodământ, probabil că nu i-ar fi obţinut iertarea absolută sau înţelegerea, dar cel puţin n-ar fi lăsat-o cu acea impresie greşită, oribilă, că se folosise de ea fără milă, că pentru el nu însemnase nimic altceva decât o simplă unealtă pentru a-şi atinge scopurile morbide. Dar timpul trecuse, transformând cu siguranţă acea impresie într-o certitudine îngrozitoare, cu care Claire avea să trăiască, apăsându-i inima, pentru tot restul vieţii ei.

Numai şi pentru asta trebuia să se întoarcă în Anglia. Nu suporta ideea ca ea să ducă în sufletul ei acea minciună cumplită. Avea să mai aştepte două luni, nu mai mult, şi dacă între timp nu primea nicio veste despre ea, atunci avea să plece în

căutarea ei.

Închizând ochii, Englezul se rugă ca spaniolul să aibă dreptate şi să fie în stare s-o găsească.

Trei zile mai târziu acostau în portul din Marsilia. După ce lăsă instrucţiuni precise echipajului său, Englezul părăsi nava şi se îndreptă spre casa pe două nivele pe care o avea în centrul oraşului.

Printre cetăţenii de vază ai oraşului era cunoscut drept un negustor prosper de origine italiană şi nimeni nu-i pusese vreodată la îndoială identitatea deoarece vorbea fluent italiana, asta pe lângă spaniolă, portugheză, franceză, arabă şi ceva olandeză, fiind mereu atent să adopte stilul expansiv şi zgomotos al fiilor Romei, ori de câte ori ieşea în societate.

Nu-şi făcuse niciodată probleme că ar fi putut fi bănuit de piraterie de către autorităţile locale sau de către cunoscuţii săi. *Black Moon* era dotată cu un sistem de camuflare inedit, care-i permitea s-o aducă de fiecare dată în port fără a exista pericolul de a fi recunoscută şi, ca o măsură de precauţie, avea întotdeauna grijă să nu atace vasele comercianţilor ce navigau sub pavilion francez.

Sărind grăbit peste treptele largi de marmură flancate de cele două coloane în stil doric de la intrare, bărbatul pătrunse într-un antreu de dimensiuni impresionante şi urcă scările arcuite care duceau la etaj, salutându-şi cu un zâmbet obosit personalul casei, după o absenţă de aproape cinci săptămâni.

Casa era un simbol al opulenţei, puţin cam mare pentru gusturile lui, clădită toată din marmură şi mozaic, cu tavanele înalte pictate în stilul renascentist târziu. Decoraţiunile interioare şi mobila, toate unicate, fuseseră achiziţionate de-a lungul anilor contra unor sume uriaşe.

Toţi cei care avuseseră onoarea să-i treacă pragul fuseseră marcaţi de aceeaşi impresie: Don Giuliano Fabritzi era un om putred de bogat.

Englezul făcu o baie lungă, care să-i scoată sarea din piele şi să-i relaxeze muşchii obosiţi. Se rase şi se îmbrăcă lejer, neavând chef să iasă nicăieri, apoi coborî în cabinetul său, comandându-şi cina acolo.

Corespondenţa se strânsese într-un teanc consistent şi tânărul bărbat se aşeză în spatele biroului masiv din lemn de abanos, apucându-se de treabă. Patru dintre scrisori proveneau de la două dintre ultimele sale amante şi aterizară nedeschise în coşul de gunoi, o parte erau probabil invitaţii la unele recepţii ale aristocraţiei locale, altele proveneau de la câţiva parteneri de afaceri. Englezul le parcurse grăbit, căutând una anume. Recunoscu imediat scrisul elegant al avocatului său şi inima începu să bată mai repede. Lăsă restul corespondenţei deoparte şi, preţ de câteva momente, stătu nemişcat, cu scrisoarea în mâinile care-i tremurau uşor.

— Te rog, Doamne, fă să se întâmple! murmură el, închizând pentru o clipă ochii, nădăjduind miracolul cu toată fiinţa lui.

Ştiuse că acea scrisoare îl aştepta încă de când pusese piciorul pe ponton. Ştiuse că sosise, aşa cum se întâmpla în fiecare lună. Şi totuşi amânase momentul acesta cât de mult putuse, deşi mintea îi fusese în tot acest timp îndreptată într-acolo.

Când îşi făcu în sfârşit curaj s-o deschidă, avea stomacul strâns şi tâmplele-i zvâcneau cu putere.

Conţinutul era identic cu cel al ultimelor şase de acest fel. Firma de avocatură *Loyd şi fiii* din Londra îl informa în termeni politicoşi că domnişoara Claire Seymoure continua să fie imposibil de găsit, dar că ei îşi dădeau toată silinţa de a da de urma tinerei în cauză.

Tânărul bărbat lăsă foaia să cadă pe birou şi-şi presă pleoapele cu podul palmelor, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul. Îi venea să-şi dea capul pe spate şi să urle prelung, ca o fiară rănită. Dorea să scoată afară din sufletul lui toată acea deznădejde, toată acea durere şi incertitudine care-l măcinaseră în ultimele şapte luni.

— Unde eşti, Claire? şopti el cu jale. Unde naiba te-ai dus?

Simţea nevoia copleşitoare de a bea până cădea în nesimţire, de a-şi îneca minţile în carafa cu coniac scump, care trona plină ochi pe marginea biroului pe o tavă suflată cu aur şi lucrată în filigran, tentându-l. Brusc, îl cuprinse o furie atât de mare încât sări în picioare, cu pumnii încleştaţi pe lângă trup.

Ajunsese de râsul curcilor. Era un bărbat în toată firea, care avea totul la picioarele lui. Era râvnit de o mulţime de demoazele şi temut de o groază de bărbaţi. Iar el zăcea aici şi bocea după amintirea unei femei pe care ar fi trebuit s-o urască şi s-o dispreţuiască din tot sufletul.

Cu ochii aruncându-i văpăi şi nările fremătându-i de supărare şi indignare, Englezul îşi zise că trecuse demult vremea prostiilor. Nu mai putea îndura aşteptarea aia nenorocită, care-i mânca nervii şi-i întuneca zilele.

Nu spera decât ca ticăloasa aia mică să aibă pregătită o scuză al naibii de bună pentru modul în care se dăduse la fund!

CAPITOLUL 15

Călătoria până în Anglia îi luă aproape trei săptămâni. Odată ajuns în Londra, închirie un apartament într-o casă elegantă de pe Grosvenor Street, făcu o baie şi-şi schimbă hainele de drum, apoi închirie o birjă şi porni spre *Loyd şi fiii.* Un ceas şi jumătate mai târziu, ieşi din clădirea unde firma de avocatură îşi avea sediul cu o migrenă cauzată de nervi şi frustrare.

Firma angajase patru detectivi particulari, foşti poliţişti de pe Bow Street, care de două luni căutau indicii care să-i conducă la frumoasa dispărută. Niciun rezultat. Luaseră la rând toate hanurile de ţară din partea vestică a ţării, dar niciunul dintre oamenii întrebaţi nu văzuse pe cineva care să corespundă descrierii făcute celor două femei. Fuseseră verificate toate listele de pasageri ale vaselor care traversau oceanul, plecând din Liverpool cu destinaţia Boston, cât şi a celor care plecau din Brighton, Dover sau Londra, cu destinaţii spre diferite porturi de pe continent. Desigur, cercetările erau mult îngreunate şi de faptul că era probabil ca cele două femei să fi călătorit sub identităţi false, iar timpul îndelungat care se scursese de la dispariţia lor şterse înfăţişarea lor din memoria celor care era posibil să le fi văzut.

Englezul porni aiurea pe străzi, cu mintea frământată de gânduri, şi se trezi în Hyde Park. Porni fără ţintă pe aleile sinuoase şi se aşeză pe o bancă mai retrasă, aprinzându-şi o ţigară.

Discuţia cu Loyd, bătrânul, îi lăsase un gust leşios.

— Cu tot respectul, şir, dar, de regulă, dacă persoanele căutate nu sunt găsite în câteva zile de la dispariţia lor, probabilitatea ca cercetările să dea vreun rezultat scade pe măsură ce trece timpul. Urmele se şterg, la fel cum memoria oamenilor se goleşte. Iar în cazul dumitale a trecut aproape un an. Sfatul meu este să vă abandonaţi căutările pentru că este un efort inutil. În plus, aruncaţi banii pe apa sâmbetei şi…

— Sunt banii mei, şi eu aleg cum să-i cheltuiesc, nu-i aşa? replicase el enervat, înghiţindu-şi disperarea şi spaima adâncă care i se strecuraseră în suflet. Doresc ca aceste cercetări să continue, mai adăugase înainte de a pleca.

Probabil că avocatul avea dreptate. Trecuse aproape un an şi speranţa de a le mai găsi vreodată era la fel de subţire şi de transparentă ca vântul cald care mişca frunzişul stejarului de deasupra capului său. Şi totuşi, nu putea renunţa. Refuza să se dea bătut.

Sprijinindu-şi spatele de spătarul băncii de lemn, Englezul îşi rezemă ceafa de muchia lată şi închise ochii. Amintirile îl asaltară din toate părţile, sporindu-i deznădejdea.

Şi-o aminti pe Claire aşa cum o văzuse întâia oară la Willow’s Lake, repezită şi neatentă, împiedicându-se de marginea covorului în timp ce se lupta să-şi descheie jacheta, turuind ca o moară stricată veştile despre apariţia noului proprietar de la Forest Hill. Îşi aminti de modul evlavios în care păşea mereu în biblioteca lui; modul sălbatic în care-l doborâse pe Dobson la pământ, sărind apoi la el ca o mâţă călcată pe coadă. Apoi răsări o altă imaginea ei, dulce şi fermecătoare, în rochia vişinie şi cu magnolia albă prinsă în păr, stând retrasă pe marginea ringului la balul de la Golden House. Primul lor sărut… Primul ei gest de seducţie pură, de la Forest Hill, din acea după-amiază ploioasă, când el îi ceruse să plece. Şi apoi, rând pe rând, nopţile în care se iubiseră cu atâta pasiune, dăruire şi gingăşie. Îşi aminti cu o strângere de inimă silueta ei înveşmântată în haine de doliu, voalul des care-i acoperea chipul vătămat atunci când urcase dealul pentru a-i dărui iertarea şi pentru a-i răpi şi ultima fărâmă de linişte.

Oh, Claire, scumpa mea, iubita mea dulce! gemu inima lui, sfâşiată de dor şi remuşcări.

N-avea să-şi poată ierta niciodată orbirea şi nici cruzimea. Acea ultimă imagine a ei

i se înfierase în inimă, torturându-l. Căci sub toată demnitatea şi generozitatea ultimului ei gest, îi simţise durerea neomenească a iubirii sfărâmate.

Brusc, mintea lui frână, dându-se doi paşi îndărăt şi privind spre scena înmormântării lui Seymoure. Speranţa, aşa de prăpădită cum era, îşi ridică totuşi capul din cenuşa negrei disperări. Exista un om care ar fi putut totuşi şti unde anume plecase Claire. Singurul, poate.

Deschizând ochii, Englezul aproape că sări în picioare sub revelaţia neaşteptată. Cum de nu se gândise la asta de la bun început?!…

Acea persoană ştia exact locul unde Claire se retrăsese. Simţea instinctiv acest lucru, iar pe el intuiţia nu-l înşelase niciodată. Singura problemă era cum avea să scoată informaţia de la acel individ. Deoarece, cu toată convingerea pe care o avea că acesta deţinea secretul ascunzătorii lui Claire, la fel de bine ştia că obţinerea lui avea să fie tot atât de dificilă. Şi asta cu atât mai mult cu cât, fir-ar să fie, dăduse cu el de pământ cu un an în urmă!

Dimineaţa fusese una extrem de fructuoasă. Împuşcase o ciută şi aproape o duzină de potârnichi, Monteagle doborâse un mistreţ tânăr şi avusese şansa deosebită de a vâna un fazan argintiu, Loydon se mulţumise să-şi exerseze îndemânarea pe iepuri.

Lordul Raven descălecă în faţa conacului boieresc pe care-l avea în sud-vestul Scoţiei, în apropierea lacurilor, simţindu-se relaxat şi mulţumit. Cei doi prieteni ai săi îi urmară exemplul şi toţi trei urcară treptele de piatră ale casei, intrând în holul întunecat şi răcoros, o binecuvântată schimbare după zăpuşeala de afară.

— Cred că mă duc să fac o baie, rosti Monteagle, pornind spre scara din lemn care ducea la etaj. Mi-a intrat praf până şi în…

Cuvântul pe care-l alese pentru a descrie acea parte delicată a anatomiei lui smulse un hohot de râs din partea celorlalţi doi.

— Bună idee, îi dădu şi vicontele dreptate. Put de până nici eu nu mă mai suport. N-aş vrea ca drăguţele de diseară să mă ocolească cale de o milă numai pentru a-ţi cădea ţie în braţe, sfârşi el răutăcios, pornind în urma acestuia.

Raven zâmbi în timp ce-şi scotea mănuşile din piele scumpă, cu ochii aţintiţi asupra lor. În câteva ore avea să înceapă petrecerea de Sărbătoarea Recoltelor, eveniment care urma să ţină trei zile încheiate, cuprinzând întreceri, dansuri şi mese întinse, pline cu mâncăruri tradiţionale. Era singurul eveniment din an la care nu se ţinea cont de reguli sau de condiţia socială a fiecăruia, aristocraţia amestecându-se cu oamenii de rând şi petrecând cot la cot cu ei. O ocazie minunată de a face ochi dulci fetişcanelor rumene în obraji, de a le fura câte o sărutare sau, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori, de a obţine ceva mai mult decât atât.

Pe asta şi mizau amicii lui şi Raven aproape oftă, dorindu-şi să fie şi el la fel de liber şi lipsit de griji. Dar nu era. Poate că totuşi Claire se răzgândea şi reuşea să vină. Oh, cât s-ar fi bucurat s-o facă. Îşi dorea să danseze cu ea, s-o ţină în braţe, să se scalde în lumina aurie a râsului ei.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de apariţia lui Bruce, un scoţian scurt la trup şi îndesat, care se ocupa de casă în absenţa lui.

— Boierule, ai un musafir în sufragerie. Zice că are treabă urgentă cu mata şi te aşteaptă de olecuţică de timp, da’ n-a vrut să mănânce şi nici să bea.

Raven îşi înălţă sprâncenele surprins. Nu aştepta oaspeţi. Singura persoană care ar fi putut pica neanunţată era Akroyd, dar Bruce îi cunoştea prietenul.

— N-a spus cum se numeşte? se interesă Raven, pornind spre camera de zi, peste măsură de curios.

— Ba cum să nu. A zis că-l cheamă domnu’ Blackwell.

La auzul numelui, Raven încremeni în mijlocul holului. Preţ de câteva clipe, fu atât de uluit şi de şocat, încât nu fu în stare să lege niciun gând coerent în mintea sa. Apoi îl cuprinse o furie arzătoare, care-i învălui creierul într-un văl roşu, periculos. Porni

spre încăperea unde acesta îl aştepta, neştiind cum anume să procedeze: să-l împuşte pe loc, pentru că-i încălcase proprietatea, sau, şi mai umilitor, să-l scoată în şuturi afară din casă.

În clipa în care pătrunse în camera spaţioasă şi mobilată simplu, ştiu că n-avea să facă niciunul dintre acele gesturi. În primul rând, pentru că se respecta prea mult, şi-n al doilea rând, era curios să afle motivul pentru care venise, deşi îl bănuia.

Bărbatul stătea în picioare în faţa ferestrelor duble care dădeau spre grădină, arătând impunător şi elegant în costumul de stofă scumpă din trei piese, impecabil croit. Faptul că el era prăfuit şi asudat de pe urma partidei de vânătoare îl făcu pe Raven să-l deteste şi mai mult.

Cei doi se măsurară din priviri un lung moment, apoi Blackwell îşi înclină capul imperceptibil, în semn de salut, pe care Raven se văzu nevoit să-l onoreze cu un gest la fel de scurt.

— Cred că-ţi dai seama de ce am venit aici, intră nedoritul musafir direct în subiect. Raven îşi arcui o sprânceană într-o manieră sarcastică.

— Aş putea să-mi imaginez doar, răspunse el sec, pornind spre măsuţa de băuturi unde-şi turnă o porţie dublă de whisky.

Refuză să-i ofere de băut, o grosolănie pe care spera ca acesta s-o interpreteze corect.

— Vreau să stau de vorbă cu ea.

Raven îşi duse paharul la buze, privindu-l dispreţuitor şi provocator peste marginea lui, şi luă o înghiţitură, plimbând-o îndelung prin gură, ca şi cum ar fi vrut să-i savureze aroma. Într-un final o înghiţi şi puse paharul jos.

— Cu cine? făcu el cu naivitate.

Iritarea îşi croi drum în ochii celuilalt, spre marea lui satisfacţie.

— Cu Claire, scrâşni Englezul printre dinţi. Ştiu că ştii unde se află acum.

— Poate, făcu Raven evaziv, zâmbind cu răceală. Oricum ar fi, te-ai deranjat degeaba să vii până aici

Englezul nu spuse nimic, ci doar îşi îngustă ochii periculos. Preţ de câteva momente, fură învăluiţi de o tăcere încordată şi apăsătoare, în care niciunul nu se mişcă.

— Mă şi mir că mai ai tupeul să apari după tot ce s-a întâmplat! izbucni gazda dintr-odată, cu o voce din care răzbăteau indignarea şi resentimentele. Dumneata chiar nu mai ai pic de decenţă sau onoare? Să ruinezi un om şi să-i laşi copilul pe drumuri mi se par nişte acte de o răutate şi de o barbarie extremă.

— Claire a primit înapoi Willow’s Lake-ul, împreună cu Forest Hill-ul, şi pot să-ţi dovedesc asta, îl întrerupse Englezul pe un ton plin de mânie şi enervare. N-am fost chiar atât de nepăsător faţă de soarta ei. Le-a refuzat. Cât despre taică-său, şi-a meritat moartea cu vârf şi îndesat! Nu ştii adevărul, motivul pentru care lucrurile s-au întâmplat astfel!... Dar o să-ţi spun, nu pentru că aş dori să-mi justific faptele sau pentru a te impresiona, ci pentru că mi-ai lăsat dintotdeauna impresia unui bărbat cinstit şi cu o judecată sănătoasă, care va şti să facă diferenţa între bine şi rău, adevăr şi minciună, dreptate şi injusteţe. Făcu o pauză, punându-şi ideile în ordine, apoi îl privi pe celălalt cu o expresie concentrată, îngustându-şi ochii. Îmi amintesc de ţine de pe vremea când studiam la Eton. Văzu uimirea sinceră a celuilalt şi continuă cu un zâmbet neutru: erai în gaşca lui Monteagle, Akroyd, Radcliff şi Loydon. Dumnezeule, cât vă mai invidiam pentru prietenia dintre voi! Cei cinci crai de la răsărit, adăugă cu un zâmbet în parte ironic, în parte amuzat. Eu eram genul studios, timid şi inadaptabil, care-şi făcea cu greu relaţii. Probabil c-o să-ţi vină greu să mă recunoşti, cu atât mai mult cu cât drumurile noastre pe acolo s-au intersectat foarte rar, deoarece voi urmaţi să vă încheiaţi studiile în anul în care eu de abia îmi făcusem intrarea acolo. Dar o să-ţi aminteşti de mine dacă-ţi voi da un indiciu mai clar: fusesem poreclit pe vremea aceea Euclid.

Câteva clipe, Raven nu făcu decât să-l privească mirat, apoi revelaţia îl făcu să clipească des.

— Oh, Dumnezeule mare! murmură Raven perplex, încercând din răsputeri să suprapună imaginea bărbatului zvelt şi bine legat din faţa lui peste cea a tânărului subţire şi sfios, a cărui inteligenţă sclipitoare atrăsese atenţia tuturor profesorilor din facultate, mai cu seamă fiind recunoscut drept un geniu al matematicii. Dunmore? rosti el neîncrezător, făcând un efort să-şi amintească numele lui real.

Englezul schiţă un zâmbet vag în colţul gurii.

— Ai o memorie bună.

— Dar… Nu înţeleg! se încruntă Raven uluit, holbându-se la el cu un aer confuz. Tu. Din câte-mi amintesc, s-a scris despre tine în ziare cum că te-ai fi sinucis, aruncându-te în Tamisa.

— Interesant, făcu Englezul cu o umbră de amuzament în colţul gurii. Mă rog, varianta asta nu e foarte îndepărtată de realitate. Am fost legat şi vârât cu forţa în cala unui vas care naviga *pe* Tamisa, şi vândut apoi ca sclav.

— Iisuse Hristoase!

Raven se aşeză năuc pe marginea unui scaun, încercând să-şi revină din stupoare. Era imposibil de crezut că bărbatul din faţa lui era una şi aceeaşi persoană cu moştenitorul direct al marchizului de Salisburry, un bărbat influent şi bogat, care se stinsese din viaţă în urmă cu câţiva ani, întreaga sa avere fiind înglobată în visteria Coroanei deoarece singura lui rudă în viaţă de sex masculin dispăruse cu câţiva ani mai înainte în nişte condiţii misterioase. Se presupusese că lordul Darius Dunmore îşi pusese capăt zilelor, înnebunit de durere, din cauza faptului că amanta sa se sinucisese. Ba nu amanta, ci sora lui, îşi aminti Raven.

— Toată lumea a crezut că eşti mort, izbuti el să spună, privindu-l şocat. Englezul pufni dispreţuitor.

— Mda, tot aia e! Să te trezeşti vândut ca sclav unui nenorocit fără pic de omenie, e ca şi cum ai fi îngropat de viu.

— Cine. Cine ţi-a făcut asta? îl întrebă Raven, dar în secunda următoare păli când îşi dădu seama singur de răspuns.

— Deţii suficiente date ca să realizezi cine anume a fost călăul meu, îl invită Englezul cu un zâmbet subţire.

— Imposibil!

De data aceasta bărbatul îşi înclină capul spre spate şi scoase un hohot de râs scurt scăzut şi amar.

— Şi mie mi s-a părut imposibil la vremea aceea, ca cineva care se bucură de apreciere şi stimă în ochii lumii bune să fie în stare de o asemenea josnicie. Nici măcar nu mi-aş fi putut închipui că un bărbat egal mie ca descendenţă şi rang ar fi putut fi capabil de o astfel de cruzime. Şi totuşi!… Niciodată nu ne cunoaştem semenii atât de bine pe cât ar fi de sănătos pentru siguranţa proprie, nu eşti de aceeaşi părere?

Raven se ridică în picioare şi se duse spre măsuţa cu băuturi, golindu-şi paharul dintr-o singură mişcare. Simţea nevoia să-şi spele gustul acela neplăcut pe care cuvintele acelui bărbat îl lăsase. Îşi turnă din nou o porţie, dar de data aceasta îşi servi şi musafirul.

— Mulţumesc, zâmbi Englezul uşor.

— Vreau să aud totul, rosti Raven pe un ton liniştit, luând loc pe sofaua îngustă, acoperită cu un superb pled scoţian. De la început şi până la sfârşit.

Englezul stătu să cumpănească câteva clipe dacă era bine sau nu să-i spună adevărul despre trecutul său acelui individ care nicicând în viaţa lui nu trecuse prin ceva mai tragic decât poate printr-o nenorocită de durere de măsele. Apoi îşi aminti care era scopul vizitei lui acolo şi-şi dădu seama că nu va putea să obţină nimic dacă-i refuza pretenţia.

Se aşează la rândul lui pe unul dintre cele două fotolii din dreptul ferestrelor şi studie cu o expresie încruntată conţinutul paharului din mâna sa, hotărându-se până la ce nivel să meargă cu confesiunile.

— Aveam optsprezece ani când am venit la Londra împreună cu sora mea. Terminasem studiile mai repede cu doi ani şi doream să-i fac intrarea Mirandei în societate.

La auzul numelui acelei tinere figura lui Raven se întunecă, dar Englezul nu observă acest lucru, privirile fiindu-i concentrate asupra trecutului.

— Sora mea era frumoasă ca un înger, dulce, spirituală şi mai tânără decât mine cu doi ani. Nu căuta neapărat să se căsătorească, cât să se distreze. Iubea viaţa şi avea o fire extrem de veselă şi de încrezătoare. S-a îndrăgostit de un bărbat care provenea dintr-o familie foarte bună şi care era foarte bine situat financiar. Şi, din nefericire, foarte legat de mămica lui, o femeie ambiţioasă şi cu pretenţii înalte. Făcu o pauză, înghiţindu-şi furia care creştea în el sub imperiul amintirilor. N-am să menţionez numele lui, ci doar faptul că şi el părea la rândul lui atras de Miranda. A început s-o curteze, să-i dea speranţe. Apoi maică-sa a aflat că zestrea surorii mele era prea modestă pentru gusturile ei şi i-a interzis tânărului crai să mai ia legătura cu ea. Miranda a fost distrusă. S-a închis în casă în toiul sezonului, plângând într-una şi refuzând să mai meargă la petreceri. Îmi iubeam sora foarte mult şi nu suportam s-o văd în halul acela de deprimare. Am încercat să stau de vorbă cu ea, s-o fac să înţeleagă faptul că un bărbat care renunţă atât de uşor la doamna inimii lui nu o merită cu adevărat şi nici n-o iubeşte atât de înflăcărat pe cât susţine, dar parcă aş fi vorbit cu pereţii. Ea îl voia pe el, darul lui Dumnezeu!...

Ochii i se adumbriră, o cută adâncă îi apăru între sprâncenele groase.

— Fiind mai mare decât ea şi pe deasupra şi tutorele ei, aveam acces direct la banii ei şi puteam să-i gestionez cum doream. Nu eram prea avuţi niciunul dintre noi, dar nădăjduiam să pot face ceva care să ne înmulţească banii.

— Dar tu erai moştenitorul legal al lui Salisburry! se încruntă Raven nedumerit.

— Aveam optsprezece ani şi legal puteam să intru în drepturi asupra averii şi titlului unchiului meu abia când împlineam douăzeci şi unu de ani, sublinie Englezul cu o voce laconică. Relaţiile dintre noi nu erau foarte cordiale şi nu voiam să-i cer bani împrumut. Desigur, intenţionam ca în momentul în care aveam să-mi moştenesc unchiul să asigur Mirandei o dotă mai mult decât tentantă, dar ea nu voia să mai aştepte încă trei ani. Darul de la Dumnezeu putea să se însoare între timp, iar ea ameninţa c-o să-şi pună capăt zilelor dacă se întâmpla asta, explică el cu o grimasă. M-am îngrijorat. Miranda vorbea serios şi niciodată n-o mai văzusem atât de hotărâtă. Aşa că am stat şi m-am gândit ce este de făcut. Singura soluţie era să satisfac pretenţiile viitoarei ei soacre, căci unicul lucru pentru care aceasta nu era de acord în privinţa unui aranjament între ficioru-său şi Miranda se baza pe considerente strict financiare. Trebuia să investesc banii în ceva ce să ne aducă un profit imediat, prin urmare am început să mă interesez spre ce fel de investiţii ar trebui să mă orientez pentru a-mi atinge scopul. La vremea respectivă comerţul cu ceai şi condimente era cel mai profitabil. N-aveam de unde să ştiu că era şi cel mai nesigur. Aşa că am luat legătura cu unul dintre gentlemanii care prosperau de pe urma unei astfel de activităţi şi l-am rugat să mă ajute. Desigur, a fost deosebit de amabil cu mine, mai ales că cele cinci mii de lire, toată zestrea Mirandei, reprezenta o sumă extrem de atrăgătoare. M-a asigurat că-mi voi dubla investiţia şi eram în culmea extazului. Cu banii aceia aveam să rup gura scorpiei care stătea în calea fericirii surorii mele. Nu trecuseră nici două săptămâni când am fost anunţat că vasul care îmi transporta marfa ce urma să fie vândută în Indii se scufundase foarte aproape de coastele franceze, în urma unei furtuni teribile. Am fost distrus. Toată dota Mirandei se dusese pe apa sâmbetei. Şansele surorii mele de a fi fericită se năruiseră ca un fum. Am fost atât de şocat şi de îngrozit, încât preţ de aproape două săptămâni nu am avut curajul să-i spun în ce

situaţie îngrozitoare ne găseam. Mi-am călcat pe mândrie, de dragul ei, şi m-am dus la unchiul meu să-i cer bani, povestindu-i despre năpasta care căzuse asupra noastră. Dar nemernicul acela bătrân era de o zgârcenie fără seamăn şi, pe lângă faptul că a refuzat să-mi dea vreun ban, m-a batjocorit în fel şi chip pentru nesocotinţa mea, zicându-mi că sunt un prăpădit idiot şi păgubos, incapabil să reuşesc în viaţă, şi că el, unul, avea să se gândească foarte serios dacă într-adevăr o să-mi lase averea şi titlul lui. Aproape m-a dat afară din casa lui şi mi-a spus să nu mai vin niciodată la el cu asemenea tâmpenii. Niciodată n-am fost prea apropiat de el, dar în acele clipe l-am urât din tot sufletul şi i-am dorit moartea. A trebuit să-i povestesc Mirandei adevărul. A început să plângă, am început să plângem amândoi, unul în braţele celuilalt, teribil de îndureraţi. Eu nu-mi puteam ierta nesăbuinţa şi nici faptul că-i distrusesem până şi ultima şansă de a-şi întemeia o familie alături de bărbatul iubit. Am început să-mi înec amarul prin nişte cârciumi infecte din periferia Londrei. Şi astăzi mă mir cum de-am scăpat cu beregata intactă, deşi bătăile erau ceva obişnuit prin locurile alea. În fine, într-o seară m-am trezit într-o bodegă din zona docurilor, bând cot la cot cu nişte marinari care trăsneau a peşte, a tutun prost şi a sudoare stătută. Povesteau despre fabuloasa încărcătură pe care o aduseseră din Maroc, mătăsuri mai fine decât pânza de păianjen, mirodenii de tot felul, ambră, abanos şi fildeş. Îi ascultam cu jumătate de ureche, gândindu-mă că dacă n-ar fi fost acel ghinion care-mi scufundase vasul, la momentul acela aş fi fost mai bogat cu zece mii de lire. Şi atunci l-am auzit pe unul dintre marinari pomenind de numele vasului. Inima mi-a stat în loc şi din cauza şocului, m-am trezit brusc din beţie. Am început să-l trag de limbă pe individ, simţind cum mi se face negru în faţa ochilor. Am înţeles că fusesem tras pe sfoară, tâlhărit. Eram atât de supărat, încât n-am stat să cumpănesc bine situaţia şi am pornit spre casa celui căruia mă înşelase.

— Spre casa lui Seymoure, murmură Raven tulburat.

— Exact, Seymoure, dădu Englezul din cap cu un zâmbet lipsit de expresie. Eram neîngrijit, duhneam a bere şi miroseam a port, aveam hainele mototolite şi rupte. Seymoure avea musafiri şi eu am năvălit peste el, împroşcându-l cu tot felul de insulte şi cerând să mi se facă dreptate. Eram puţin incoerent, cred, căci indignarea mă sufoca iar furia îmi întuneca judecata. Seymoure m-a recunoscut, am citit asta în ochii lui, dar a pus servitorii să mă arunce în stradă. Şi-n timp ce eram scos pe sus, l-am auzit cerându-şi scuze distinşilor săi musafiri, susţinând că habar n-are cine era individul care-l deranjase, probabil vreun nebun scăpat de la cine ştie ce azil, comentariu care a stârnit hohote de râs generale.

Făcu o pauză, trecându-şi limba peste dinţi, cu ochii îngustaţi şi mai mult. Simţea şi acum gustul îngrozitor al umilinţei, al jignirii şi al nedreptăţii suferite.

— Am făcut tărăboi în stradă, scos din minţi de atitudinea neruşinată a aşa zisului meu partener de afaceri, dar până la urmă au ieşit servitorii şi m-au ameninţat că dacă nu-mi ţin gura şi n-o iau din loc, o să-mi pară foarte rău. Am plecat cu sufletul clocotind de ură, ştiind că n-o să mă las până când Seymoure n-avea să-mi restituie măcar suma iniţială pe care o băgasem în încărcătura vasului său. M-am dus acasă. Sora mea ieşise. Am fost surprins să aflu, mai ales că nu-mi spusese de dimineaţă că ar fi avut de gând să plece undeva. Mi-am zis că era un semn îmbucurător şi m-am dus la culcare. În seara aceea, sora mea şi-a dăruit virtutea celui pe care-l iubea, un gest disperat şi zadarnic, după cum avea să afle foarte curând. Crezuse că aşa avea să devină soţia lui, însă câteva zile mai târziu nemernicul acela a făcut public anunţul logodnei sale cu o altă domnişoară, una care întrunea toate calităţile şi pretenţiile familiei sale. Am asistat neputincios la durerea covârşitoare a surorii mele, la modul vertiginos în care se transformase într-o umbră a frumuseţii de odinioară în numai câteva zile. Nu suportam s-o văd cum se topeşte pe picioare şi mi-am reluat tovărăşia cu bodegile rău famate, devenind un client permanent al acestora. Patru zile m-am perindat prin localurile acelea împuţite, punându-mi la cale răzbunarea. Am încercat

să ajung la Seymoure de câteva ori, dar n-am rezolvat nimic. Lăsase dispoziţii clare servitorilor să nu fiu primit. Am încercat să-i ţin calea, ziua în amiaza mare, dar ticălosul îşi luase toate măsurile de precauţie şi m-am trezit îngrămădit de cei trei indivizi pe care-i angajase ca să-i asigure protecţia. M-am dus la publicaţiile de scandal ca să-l dau în vileag, dar niciuna n-a vrut să mă ia în seamă, patronii acestora sugerându-mi insistent să-mi văd de viaţă şi să nu încerc să răscolesc un rahat care avea să mă scuipe apoi în faţă. Când în sfârşit m-am întors acasă, flămând, bătut, murdar şi învins, am aflat că şirul necazurilor mele nu se sfârşise încă. Sora mea, distrusă de durere, se sinucisese, spânzurându-se de o grindă din podul casei închiriate în care locuiam. Vestea a făcut turul Londrei destul de repede, căci toată lumea ştia că era nepoata lui Salisburry. La o zi după înmormântare, patru indivizi au intrat peste mine în casă, în toiul nopţii, şi m-au drogat cu cloroform. M-am trezit legat fedeleş, în cala unei nave cu destinaţia spre Africa. N-am să-ţi descriu cei cinci ani pe care i-am petrecut acolo, doar atât îţi voi spune: nu aş dori nimănui să treacă prin iadul pe care eu am fost silit să-l îndur sub acoperişul lui Jafar Khalim.

Îi descrise în termeni seci cum reuşise să scape de sub jugul greu al algerianului, cum ajunsese la bordul vasului comercial, iar din acel punct începu să structureze adevărul sub o altă formă. Confecţionă o poveste credibilă despre un negustor italian văduv, bătrân şi bogat din Veneţia, la care ajunsese să lucreze ca secretar şi care, neavând moştenitori, îi lăsase lui întreaga sa avere, una nu foarte mare, cu singura condiţie ca el să-i poarte numele. Dacă lui Raven îi dădea vreodată prin cap să-l verifice, atunci era mai bine să fie acoperit din toate părţile.

— Şi deci ai ajuns să te numeşti Giuliano Fabritzi, rosti Raven cu o voce mată, testând sonoritatea acelui nume. Cam multe identităţi ai, Dunmore.

Englezul zâmbi în sinea lui. Habar n-avea Raven sub câte identităţi era el cunoscut.

— Numele de Blackwell l-am adoptat când am venit în Anglia, pentru a nu trezi nimănui suspiciuni. Aveam o treabă de făcut, aşa că mi-am luat toate măsurile de precauţie.

— Şi ţi-ai atins scopul, rosti Raven cu o voce îngheţată. Chiar satisfăcător, aş zice.

Peste chipul Englezului se aşternu o umbră.

— Crede-mă că nu ţi-ai fi dorit să fii în pielea mea în ultimele luni, mârâi el prevenitor. Sunt un om care şi-a vândut onoarea şi cinstea la un preţ de nimic…

— Singur ai ales calea asta, i-o trânti Raven cu o furie greu de stăpânit.

— În locul meu tu ce-ai fi făcut? replică Englezul printre dinţi. Ai două surori. Pune-te în locul meu şi imaginează-ţi că una dintre ele ar împărtăşi soarta Mirandei. Închipuie-ţi că tu eşti direct responsabil pentru suferinţa şi deznădejdea ei, singurul vinovat de moartea ei. Şi încearcă apoi să trăieşti cu această povară până la sfârşitul zilelor tale, făcând dovada unui bun creştin, drept şi iertător, faţă de cel care ţi-a distrus familia, viaţa şi viitorul! sublinie el cu sarcasm. Aşa că nu-mi veni mie cu predici ieftine, de doi bani.

Raven tăcu, ştiind foarte bine că şi el, într-o situaţie similară, ar fi procedat la fel. Îşi dădu seama că era subiectiv din cauza sentimentelor lui pentru Claire şi se forţă să rămână obiectiv dar, la naiba, îi era atât de greu!

Raven strânse din dinţi, simţind cum vechile resentimente pentru acesta se trezesc din nou la viaţă. Din cauza acestui individ, pierduse orice şansă de a stăpâni vreodată inima celei pe care o iubea. Îl ura pentru asta, atât de mult încât ar fi vrut să-l ucidă cu mâinile goale. Îl ura cu atât mai mult cu cât ştia că niciodată n-avea să-şi permită să-şi măsoare forţele cu el într-o confruntare cinstită, fără a ieşi cu orgoliul şi mândria şi mai boţite decât erau deja. Forţa acelui individ era incredibilă, supraomenească. Iar neputinţa de a-l provoca la o partidă eliberatoare de pumni cu şanse de reuşită egale pentru amândoi îi otrăvea sufletul.

— E greu de crezut că în doar şapte ani ai ajuns atât de bogat pornind de la o sumă relativ umilă, remarcă Raven într-o doară.

— Aminteşte-ţi, Raven, că m-am priceput dintotdeauna la făcut calcule.

— Mda, aşa este.

— Niciodată nu am riscat inutil şi am avut grijă să investesc doar în afaceri care meritau deranjul şi-mi asigurau net profitul.

După privirea circumspectă a acestuia, îşi dădu seama că nu-l credea.

— Ce vrei de la mine, mai exact? îşi pierdu Englezul răbdarea. Să-mi fie ruşine pentru faptul că am reuşit să mă ridic prin propriile forţe din mocirla în care am fost azvârlit de Seymoure?... Să-mi pară rău pentru că l-am împins să-şi scurteze singur zilele?... N-o să se întâmple asta niciodată, te asigur. Nu simt nicio urmă de regret pentru jegul acela nenorocit.

— Pentru mine este evident acest lucru, replică Raven cu un uşor dispreţ.

— Vreau să vorbesc cu Claire, repetă el pe un ton scăzut, prevenitor. Raven zâmbi subţire.

— Îmi închipui. Însă poate că ea nu doreşte acest lucru.

Englezul se ridică în picioare, silindu-l şi pe celălalt să-i urmeze exemplul. Ştia că n-avea să scoată nimic de la Raven şi-i venea să moară de necaz şi de ciudă pentru că-şi pierduse timpul cu el, pe deasupra şi mărturisindu-i o parte din necazurile sale. Totul fusese în zadar şi-i venea să-i toace în pumni ţeasta aia tâmpită.

Câteva minute lungi, se înfruntară tăcuţi, fiecare ferm pe poziţie. În cele din urmă Englezul zâmbi, un zâmbet lent şi tăios ca lama unui stilet.

— O s-o găsesc până la urmă, rosti încet, pe un ton îngrozitor de calm. Întotdeauna îmi ating scopurile. Ai face bine să nu-mi stai în drum şi roagă-te să nu te fi înşelat în privinţa ei. Fiindcă dacă descopăr că mi-ar fi acordat privilegiul de a mă primi iar tu m-ai întârziat, fie şi numai cu o afurisită de zi, atunci o să mă întorc după tine.

Şi cu aceste cuvinte, părăsi încăperea cu paşi mari, lăsând în urma lui un val de aer îngheţat şi ameninţător.

Raven înjură printre dinţi, trecându-şi nelinişti t mâinile prin păr. Vorbele lui Dunmore nu avuseseră niciun efect asupra lui, sau pe aproape. Ceea ce-l îngrijora cu adevărat era reacţia pe care urma s-o aibă Claire atunci când avea să-i spună despre întâlnirea de azi. Dacă se dovedea că Dunmore avusese dreptate, atunci Claire nu avea să fie deloc încântată pentru că se amestecase în viaţa ei şi luase această decizie în numele ei. Avea să piardă respectul şi consideraţia ei. Pe de altă parte, trebuia s-o avertizeze că se întorsese. Condiţia ei psihică, fizică şi emoţională era una extrem de delicată. O întâlnire neaşteptată cu bărbatul care-i lovise inima atât de adânc se putea solda cu o traumă puternică pentru ea...

Raven închise ochii strâns, blestemând lupta aprigă ce se dădea în sufletul lui. Dacă se înşela, toate oalele urmau să se spargă în capul lui. Dunmore habar n-avea cât de aproape ajunsese de locul în care Claire îşi construise o nouă viaţă, dar şansele să descopere acest loc erau al dracului de multe. Anonimatul ei nu putea fi protejat pentru multă vreme şi el ştia că, mai devreme sau mai târziu, cei doi aveau să se întâlnească. Pur şi simplu simţea că inevitabilul avea să se producă în curând, căci Dunmore nu părea deloc genul care să renunţe odată ce-şi punea ceva în cap.

În fond, îşi zise el cu amărăciune, pierduse orice şansă de a fi împreună cu Claire încă din clipa în care Dunmore intrase în viaţa tuturor ca proprietar al Forest Hill-ului. Nu avea rost să-şi mai facă speranţe din moment ce Claire îi explicase foarte clar că i s-ar părea nedrept să-i devină soţie când în inima ei nu era loc decât pentru un singur bărbat.

— Oh, la naiba! înjură el posomorât, luând-o la fugă spre ieşire.

Îl prinse din urmă pe Englez tocmai când acesta se pregătea să încalece.

— Dunmore, aşteaptă o secundă!

Englezul se opri, întorcându-se spre el. Inima începu să-i bată mai repede.

— Îţi spun cum să dai de ea, dar vreau ceva în schimb şi, de asemenea, o să pun o condiţie pe care vreau să-mi dai cuvântul tău c-o s-o respecţi.

Ochii celuilalt se îngustară bănuitori.

— Ascult.

— Vreau să-mi promiţi că dacă ea nu te vrea, o s-o laşi în pace pentru totdeauna. Englezul îşi împinse limba în obraz, reflectând la propunerea lui.

— Regret, dar asta iese complet din discuţie. Altceva. Spre surprinderea lui, Raven zâmbi.

— Speram să-mi dai răspunsul acesta. Deşi nu-mi convine, totuşi mă mulţumeşte. Atunci, nu rămâne decât să-ţi cer celălalt lucru.

— Ce vrei?

— Sincer, aş vrea inima ta blestemată friptă pe o tipsie de aur, dar cum acest lucru e imposibil, o să mă mulţumesc cu mai puţin!

Pumnul lui Raven i se înfipse în mijlocul feţei, dezechilibrându-l de pe picioare şi făcându-l să vadă stele verzi înaintea ochilor. Îl buşi sângele pe nas şi Englezul începu să înjure cu ferocitate, ducându-şi mâinile la cartilajul zdrobit şi aruncându-i celuilalt o privire nimicitoare, împăienjenită de durere.

— Cu asta aş zice că suntem chit, rânji Raven batjocoritor, încrucişându-şi braţele pe piept într-o atitudine arogantă şi satisfăcută.

Continuând să blesteme, Englezul îşi scoase batista şi şi-o presă pe nări, încercând să-şi oprească hemoragia. Îl ustura mândria pentru faptul că nu avea de ales decât să înghită această ofensă fără să riposteze.

— Bine, făcu el, stăpânindu-şi mânia, să zicem că p-asta am meritat-o.

— Absolut, continuă Raven să-i rânjească agasant. Ia-o pe drumul principal în stânga şi mergi până ajungi în sat. Locuieşte la două case mai sus de brutărie. E imposibil s-o ratezi. E o casă cu etaj, vopsită în galben şi cu ghivece cu muşcate la ferestre. Raven aruncă o privire spre soare, aproximând ora după poziţia acestuia. Acum n-o s-o găseşti acasă, ci la şcoală. Predă la cei mici. Întreabă de doamna Smith. Toată lumea ştie că este o văduvă londoneză care s-a retras în provincie după moartea soţului ei.

Raven tăcu pentru o clipă, indecis cât de mult să-i dezvăluie din situaţia actuală a tinerei femei. Se decise că era mai bine să o lase pe Claire să ia singură decizia aceasta.

— Sfatul meu ar fi să te duci să vorbeşti cu Claire când iese de la ore, pentru că mă îndoiesc sincer că lady Sarah o să-ţi îngăduie să te apropii de ea. Şi ar fi bine să-ţi speli sângele de pe mutră înainte de a te duce la ea. Arăţi ca dracu'!

Englezul se uită chiorâş la el, dar nu comentă nimic. Desprinse bidonul cu apă pe care-l avea prins de şaua armăsarului şi-şi spălă faţa, verificându-se apoi cu degetele. Sângele i se oprise, dar nasul îi pulsa şi-l durea ca naiba.

— Eşti singurul nemernic care m-a pocnit vreodată fără să-şi culeagă dinţii de pe jos, bombăni el cu obidă în glas.

— Mi-a făcut o reală plăcere, îl asigură Raven cu o voce tărăgănată.

— Te cred.

Brusc, îşi dădu seama că în mai puţin de o jumătate de oră avea s-o vadă pe Claire. Numai şi simpla idee îl făcu să ameţească şi inima să i se repeadă în gât. Îşi dorise atât de mult s-o găsească încât nu se mai gândise la nimic altceva. Nu ştia ce avea să-i spună, cum să înceapă. Nu avea nimic pregătit, niciun discurs. Iisuse!

Raven îi urmărea succesiunea de emoţii de pe faţă, încercând să se convingă de faptul că procedase bine. În sinea lui ştia că făcuse alegerea corectă, dar asta nu-i diminua cu nimic durerea surdă din inimă.

— Mulţumesc, rosti Englezul simplu, privindu-şi rivalul în ochi cu recunoştinţă. Raven schiţă un zâmbet palid, dădu din cap încet şi făcu doi paşi în spate.

— Fă-o fericită, rosti el cu o voce aspră, răsucindu-se pe călcâie şi intrând în casă. Englezul rămase în curte, cu privirile aţintite asupra uşii masive din stejar a conacului, apoi apucă frâiele calului şi se săltă în spatele lui.

Câteva minute mai târziu galopa întins pe drumul care şerpuia la poalele mulţilor.

CAPITOLUL 16

Claire, în ciuda greutăţilor prin care trecuse în ultimele luni, se considera a fi totuşi o fiinţă teribil de norocoasă. Viaţa ei, care intrase în declin cu exact un an în urmă, îşi regăsise în sfârşit sensul şi echilibrul.

Pentru asta îi era recunoscătoare lordului Raven. Fără ajutorul lui n-ar fi ajuns în acest colţ de rai, înconjurat de munţi maiestuoşi, păduri seculare şi izvoare repezi şi cristaline. Un loc cu adevărat minunat, în care oamenii erau primitori şi calzi, oferindu-ţi prietenia într-un mod simplu şi generos.

Tot lui Richard îi datora şi şansa extraordinară de a ajunge să predea într-o şcoală, împlinindu-şi astfel o mai veche dorinţă a inimii ei. Acel om extraordinar îi oferise atât de multe lucruri încât niciodată n-avea să-i poată întoarce binele făcut. Îi oferise şansa de a o lua de la capăt, de a-şi construi o nouă viaţă. Îi dăruise posibilitatea de a fi din nou fericită.

Claire era fericită, deşi acest lucru i se păruse imposibil cu un an în urmă. Desigur, existau bucăţi din inima ei care încă mai dureau şi probabil că aveau s-o doară întotdeauna, dar existau altele care cântau de bucurie.

Adunându-şi manualele într-un teanc, puse catalogul cu note deasupra şi le luă în braţe, ieşind grăbită din clasă. De abia aştepta să ajungă acasă. În timp ce traversa holul cu pereţii coşcoviţi, Claire îşi notă în minte să vorbească duminică cu preotul pentru o colectă cu care să poată repara şi zugrăvi interiorul şcolii. Eventual, dacă le mai rămânea ceva bani, să repare şi acoperişul care dădea semne de oboseală. Poate că n-ar fi stricat să participe la petrecerea de Sărbătoarea Recoltelor, gândi ea preocupată, ieşind în soarele arzător al prânzului. Ar fi avut ocazia să intre în vorbă şi cu cei din crema burgheziei locale şi să-i convingă să facă nişte mici donaţii. Nu mult, ci câţiva şilingi de familie. Dar câţiva bănuţi de aici, câţiva bănuţi de dincolo, şi uite aşa aveau să se strângă destui bani cât să acopere reparaţiile necesare.

În sinea ei, Claire visa la nişte bănci noi, la rechizite şi tot felul de materiale didactice pe care să le comande la Londra pentru micuţi. Dar totul era prea costisitor şi deocamdată era nevoită să se rezume la ce avea.

Traversă strada principală şi intră în magazinul cu de toate, amintindu-şi că uitase să-i spună lui Mary de dimineaţă că făina şi zahărul erau pe terminate în cămară. În plus, trebuia să afle dacă sosise materialul pe care-l comandase din Edinburgh în urmă cu două săptămâni. Cumpără cele necesare, dezamăgită că livrarea nu fusese încă făcută, apoi ieşi şi porni spre casă, cu gândurile în şapte direcţii.

Nu văzu bărbatul decât cu o clipă înainte de a se izbi de el. Cărţile îi zburară din braţe şi aterizară în praful de pe drum, punga cu făină se rupse şi conţinutul i se deşertă la picioare, împrăştiindu-se pe pantalonii eleganţi şi pe cizmele prăfuite ale bărbatului într-un nor albicios, spre marea ei groază şi disperare.

— Vai, scuzaţi-mă, şir, nu v-am văzut! se bâlbâi Claire, înroşindu-se jenată în timp ce-şi scotea batista şi se apleca să îndepărteze făina care se lipise de hainele lui. Vă rog, iertaţi-mi stângăcia.

Vocea i se stinse când bărbatul o prinse cu blândeţe de braţe, zădărnicindu-i mişcarea şi-i luându-i batista din mână. Intimitatea atingerii îi strecură în inimă un fior rece, îngheţând-o. Privirea i se opri asupra mâinilor late, cu degete lungi, bronzate, care-i încătuşau braţele, şi respiraţia i se tăie. Ştiu cu o certitudine fără echivoc cine era bărbatul acela încă dinainte să-i audă vocea profundă, încă dinainte să-i poată privi chipul.

— Mereu ai fost cu capul în nori, Claire, rosti el cu un glas serios, în care-şi strecurase o undă de amuzament. Asta m-a fascinat la tine încă din primul moment în care te-am întâlnit.

Abia atunci Claire îndrăzni să-şi ridice ochii, clipind des, buimăcită. Era la fel ca-n visele ei. Poate puţin mai tras la faţă şi mai obosit, dar în rest rămăsese neschimbat.

Inima începu să o doară, bătându-i cu putere.

Englezul o privi lung, asaltat de sentimente contradictorii. Se aşteptase s-o găsească ofilită de dorul lui, slăbită şi palidă. În loc de asta, Claire îi oferea imaginea unei frumuseţi plesnind de sănătate şi energie, fapt care-l dezechilibră puţin.

O studiase de la distanţă încă de când ieşise pe poarta şcolii. Expresia zâmbitoare, senină, aproape visătoare de pe chipul ei îi oprise inima în loc. Claire arăta ca o femeie fericită, lipsită de griji, neatinsă de suferinţele vieţii. Se mai împlinise de când o văzuse ultima dată, lucru care n-o dezavantaja, ci dimpotrivă: îi accentua formele, subliniindu-i feminitatea, graţia şi senzualitatea. Înflorise, acela era cuvântul.

— Se pare că viaţa în Scoţia îţi priieşte de minune, rosti el primul lucru care-i trecu prin cap. Claire continua să-l privească tăcută, cu ochii dilataţi de şoc.

— Trebuie să stăm de vorbă, Claire, o informă el calm. Vino, te conduc acasă.

— Nu! se smuci fata, dându-se un pas înapoi şi privindu-l lividă. Eu. Eu.

Începu să-şi frângă mâinile, căutând disperată un motiv plauzibil pentru a-l ţine departe de casa ei. Nu găsea niciunul şi era atât de năucită şi de îngrozită încât mintea refuza să-i coopereze. Ochii lui se îngustară bănuitori şi Claire începu să tremure speriată.

— Ai... Ai fost la mine acasă? se bâlbâi ea, presându-şi cu o mână inima care ameninţa să-i intre în colaps.

— Nu, Raven mi-a spus că la ora asta e mai indicat să te caut la şcoală.

— Ai stat de vorbă cu Richard? căscă ea ochii mari, privindu-l îngrozită.

Richard? repetă în sinea lui, simţind cum gelozia îl înşfacă de beregată. Raven devenise între timp Richard pentru ea?

— Da, replică el, stăpânindu-se. Mi-a luat ceva să-l fac să-mi spună unde să te găsesc.

— Doar atât ţi-a spus?

— Da. De ce, ar mai fi trebuit să-mi spună şi altceva? îşi îngustă el ochii bănuitor.

— Nu, scuturăă ea din cap cu putere. Categoric, nu.

Expresia care se aşternu pe chipul ei îl făcu să se încordeze. Claire avea un amant, altfel de ce ar fi părut atât de uşurată de răspunsul lui!?... Oh, la naiba! Avea să-i smulgă măruntaiele lui Raven pentru că omisese să-i spună asta!

— Ai pe cineva? atacă el problema direct, jurându-şi să-l omoare pe nemernicul care îndrăznise să-şi pună labele jegoase pe ea.

— Ce? făcu Claire, privindu-l cu gura căscată.

— Ai un nou iubit, Claire? repetă el cu o dulceaţă jignitoare în glas.

Fata clipi, consternată, apoi indignarea se ridică în ea asemenea unui taifun.

— Oh, da, sunt foarte căutată pentru calităţile mele de curtezană, replică ea cu un sarcasm de sub care răzbătea durerea. Trebuia să mă întreţin cumva, nu?... Iar tu ai avut grijă să-mi desăvârşeşti educaţia în acest sens!

Englezul înţepeni, realizând că făcuse o prostie. Nu acesta era motivul pentru care Claire bătuse în retragere mai devreme. Iar modul în care îi aruncase în faţă propriile cuvinte îl făcu să se înroşească vinovat, o performanţă care nu-i mai reuşise încă de pe vremea când era copil.

— Iartă-mă, îi ceru el posomorât. N-am vrut să insinuez asta.

— De ce-ai venit? i-o retează fata cu răceală, privindu-l jignită şi furioasă.

Bărbatul trase adânc aer în piept, simţindu-se dintr-odată la fel de timid şi de încurcat ca un adolescent la prima lui dragoste. Într-un anume fel, comparaţia nu era prea departe de realitate. Claire era prima lui dragoste şi abia acum descoperi cât de greu îi venea să-şi aleagă cuvintele potrivite în faţa ei.

— Nu cred că mijlocul satului este un decor prea potrivit unor confesiuni, Claire. Dacă n-ai observat încă, se uită lumea la noi.

Claire îşi muşcă buzele, aruncând o privire temătoare în jur. Domnul MacGregor, brutarul, ieşise în faţa prăvăliei, uitându-se atent la ei în timp ce-şi ştergea mâinile

pline de făină şi aluat cu marginea şorţului. Doamna Sparkson, croitoreasa din sat, ieşise la geam, urmărindu-i cu o faţă intrigată. În spatele ei, domnişoarele Me Cormack se opriseră pe treptele magazinului universal.

şuşotind între ele şi aruncând priviri curioase în direcţia lor. Amândouă erau suficient de aproape ca să fi auzit schimbul de replici dintre ei şi faţa lui Claire deveni pământie.

— Ceva probleme, doamnă Smith? se interesă brutarul, schiţând gestul de a traversa uliţa. Englezul se încordă. Bărbatul era de două ori cât el şi mai înalt cu un cap, iar expresia de pe faţa lui roşcovană nu prevestea nimic bun. Insul părea ferm decis să-l radă de pe faţa pământului dacă situaţia o cerea. Desigur, putea să-i facă faţă, dar prefera să nu se ajungă până acolo.

— Nu, domnule MacGregor, se grăbi Claire să-l asigure, forţându-se să-i zâmbească liniştitor. Domnul.

Ezitarea tinerei femei îl făcu pe Englez să se aplece spre ea să-i şoptească la ureche:

— Darius Dunmore, Marchiz de Salisburry.

Claire îşi răsuci faţa spre el, privindu-l cu gura căscată. Nasurile lor erau la o distanţă de un deget unul de altul şi el îi privi gura, simţind cum dorul îi cască un gol imens în stomac.

— Serios? izbuti Claire să articuleze.

— Da. Spune-i omului ăluia cum mă cheamă, Claire, o îndemnă el. Doar nu vrei să-mi cânte popa prohodul mâine în biserică!

— Mă îndoiesc sincer că ar fi posibil una ca asta, replică fata cu amărăciune, întorcându-se spre brutar. Domnul Dunmore este o Mai veche cunoştinţă a familiei mele, domnule MacGregor. Era în trecere prin zonă şi s-a gândit să-mi facă o vizită.

— Nu sunt în trecere, bombăni bărbatul, făcând-o pe fată să-şi răsucească din nou faţa spre el şi să-l privească lung, cu ochii îngustaţi.

— Ba da, eşti! îl contrazise Claire cu fermitate.

Cu aceste cuvinte se aplecă şi începu să-şi adune manualele de pe jos, scuturându-le de praf, în timp ce mintea îi lucra într-o singură direcţie. Trebuia să-l ţină departe de casa ei şi să-l determine să plece de acolo şi să nu se mai întoarcă niciodată. Trebuia să facă asta pentru siguranţa tuturor, indiferent cât de greu avea să-i vină ei. Şi refuza să se gândească la motivul pentru care venise până aici. Revederea o zdruncinase până-n străfundurile inimii, deşteptând amintiri dureroase, cărora nu era sigură că le putea face faţă.

Se ridică, strângându-şi cărţile la piept, şi-l privi încordată.

— Ştiu un loc unde putem sta de vorbă. Dacă eşti bun să mă urmezi…

Lăsă fraza în aer şi porni înaintea lui, îndreptându-se spre drumul care ducea la biserica veche, ridicată pe culmea dealului. În faţa bisericii erau două bănci de lemn, vopsite în alb, iar acolo, cu puţin noroc, aveau să aibă parte de intimitatea dorită. Alesese anume acest traseu, care nu trecea prin dreptul locuinţei ei. Cu cât ştia mai puţine despre noua ei viaţă, cu atât era mai bine pentru toţi.

Cei trei sute de metri îi străbătură într-o tăcere mormântală, punctată de sunetul nazal al bondarilor, de ciripitul vesel al păsărelelor şi de foşnetul vântului prin frunzişul copacilor. Claire impuse ritmul de mers, nici grăbit dar nici domol, privind drept în faţă, luptându-se să-şi recapete echilibrul interior. Bărbatul mergea lângă ea şi fata îi simţea privirea aţintită asupra ei.

Ajunseră în sfârşit în faţa băncilor şi Claire îşi dădu seama îngrozită că nu era pregătită să-l înfrunte. Dacă ar fi fost după ea, ar fi continuat să meargă până cădea epuizată de oboseală, ducându-l tot mai departe de ceea ce era cu adevărat important şi preţios în viaţa ei, căci nu se îndoia de faptul că acel bărbat era în stare să-i ia totul din nou, lăsând-o ca o carcasă goală, pustiită.

Cum genunchii îi erau nesiguri şi moi, Claire se aşeză, continuând să strângă cu

putere cărţile în braţe, de parcă acestea ar fi putut constitui scutul de care avea o disperată nevoie. Chiar şi aici se temea ca nu cumva să apară vreo persoană cunoscută, care să se intereseze politicos de familia ei, punând întrebările care ar fi putut s-o distrugă.

Bărbatul rămase în picioare, nehotărât şi stingher, neştiind cum să înceapă.

— Motivul pentru care am venit este ca să-ţi spun că nu merge, făcu el încruntat, scărpinându-se în cap cu un aer nedumerit, de parcă abia în clipa aceea realizase care-i problema lui.

Claire clipi confuză.

— Poftim?

— Nu funcţionează. Probabil că nu te-ai străduit destul, dar în chestii din astea toată lumea ştie că trebuie să te implici cu adevărat, altfel rezultate ioc! Mă înţelegi, ori o faci cu toată nădejdea, ori laşi totul baltă, nu aşa. Cu juma de gură!

Claire ridică o mână autoritară, un gest pe care-l folosea cu siguranţă printre elevi pentru a le impune tăcerea. Gest care funcţionă şi-n cazul lui.

— N-am înţeles nimic din tot ce-ai spus, aşa că trage adânc aer în piept şi ia-o de la început, îi sfătui ea, ţintuindu-l cu o privire atentă. Ce anume nu merge?

— Ai spus că o să te rogi pentru mine să-mi găsesc pacea şi liniştea. N-a mers. Pur şi simplu n-a funcţionat! spintecă el aerul cu mâinile pentru a-şi sublinia ideea.

Claire îşi înălţă sprâncenele surprinsă. Înţelegerea începu să-şi facă loc treptat în mintea ei.

— Zău? făcu ea, simţindu-se brusc străbătută de o undă de veselie inexplicabilă.

— Să fiu al naibii dacă te mint!

— Atunci e trist, rosti Claire, muşcându-şi buzele cu putere ca să-şi înghită zâmbetul de pură satisfacţie care ameninţa să i se lăţească pe toată faţa. Foarte trist. Şi mă tem că nu te pot ajuta în acest sens.

— Oare!? făcu el, aşezându-se pe bancă lângă ea.

Genunchii li se atinseră şi Claire se retrase uşor, aţintindu-şi tulburată privirea drept în faţă. Inima începu să-i bată cu putere, respiraţia i se îngreună. Niciodată nu avea să fie complet imună în faţa lui şi acest gând o umplu de disperare. Se simţea la un pas de a izbucni în lacrimi şi făcu un efort să-şi păstreze cumpătul. Dar era prea mult pentru ea şi Claire ţâşni în picioare, răsucindu-se spre el şi privindu-l agitată.

— De ce-ai venit? îl întrebă, chinuindu-se să respire.

— Eşti o femeie deşteaptă, Claire, rosti el calm. De ce oare m-aş fi întors, când tot ce mi-am dorit am obţinut până la urmă?… Văzu durerea şi lacrimile din ochii ei şi stomacul i se strânse, dar se hotărî să fie sincer până la capăt. N-o să te mint şi nici n-o să încerc să îndulcesc adevărul de dragul tău, Claire. Îţi voi spune totul aşa cum simt. Aşa cum a fost. Aşază-te. O să dureze.

Tânăra femeie ezită o clipă, apoi se conformă, alegând pentru mai multă siguranţă cealaltă băncuţă. Ştia că nu avea de ales decât să-i facă pe plac şi nădăjduia din tot sufletul că după ce termina ce avea de spus, să iasă din viaţa ei pentru totdeauna.

— Te ascult.

Bărbatul îşi aprinse o ţigară, scrutând zările cu un aer concentrat. Atitudinea ei rezervată, felul în care evita să stea prea aproape de el, îl descuraja. Probabil că i-ar fi fost mai lesne să-i povestească cum începuse totul dacă ar fi ţinut-o de mână. Dacă ar fi ţinut-o de mână, i-ar fi simţit trăirile, gândurile, emoţiile. Dar se îndoia că tânăra femeie ar fi fost receptivă la această nevoie a lui.

Oftând, îşi masă ceafa încordată. Şi porni să-şi depene viaţa, dar nu din punctul în care i-o istorisise lui Raven mai devreme, ci mai înainte: începu cu copilăria lui din Yorkshire.

Claire îl asculta atentă, cu privirea aţintită asupra pajiştii pline cu margarete care se întindea la picioarele lor. Pe chipul ei nu se citea nimic, poate doar resemnarea de a se vedea silită să-i asiste confesiunile.

Îi descrise venirea lui şi a Mirandei la Londra, emoţiile şi speranţele amândurora, perspectivele minunate care li se deschideau în faţă, perioada frumoasă de dinaintea dezastrului. Îi povesti despre bărbatul nepotrivit de care se îndrăgostise sora lui, de circumstanţele care duseseră la destrămarea vieţilor lor. Nu omise niciun detaliu din întâlnirea cu tatăl ei şi pe măsură ce depăna firul poveştii lui, chipul ei se întuneca tot mai mult. Relată modul în care ajunsese sub jugul lui Khalim, cei cinci ani petrecuţi sub acoperişul algerianului, umilinţele şi degradarea la care fusese supus. Disperarea, neputinţa şi suferinţele care-i marcaseră spiritul, trupul şi tinereţea…

Se ridicase în picioare, nesuportând să stea aşezat, plimbându-se prin faţa ei cu paşi mari, vorbindu-i cu o voce lipsită de inflexiuni, de parcă acele întâmplări ar fi aparţinut destinului altcuiva.

Claire îşi simţea inima grea, ca şi cum cineva i-ar fi turnat plumb încins în ea. Fiecare cuvânt al acelui bărbat era ca un cui înroşit bătut în pieptul ei. Nimeni, dar absolut nimeni nu ar fi putut să iasă dintr-o asemenea experienţă teribilă cu minţile laolaltă. Nimeni n-ar fi putut supravieţui acelor orori intact, fără a dori răzbunarea. Povestea vieţii acelui bărbat era tragică, dureroasă şi atât de tristă!…

Englezul îşi descrise împrejurările prin care scăpase de sub tirania stăpânului său, felul în care ajunsese la bordul lui *Black Moon.*

— Am ajuns un proscris înainte de a realiza măcar, căci *Black Moon,* care se îndrepta spre Maroc ca să-şi valorifice încărcătura de marfă şi oameni pe care o avea la bord, s-a ciocnit cu un alt vas, care naviga sub pavilion francez, plin cu soldaţi. Eram închis în cală împreună cu nefericiţii de pe cealaltă corabie şi unul dintre piraţi a intrat în toiul luptei peste noi, mi-a scos cătuşele şi mi-a spus că dacă nu-mi mişc fundul pe punte ca să lupt alături de ei, aveam să mă întorc de unde venisem. Am fost atât de îngrozit de această perspectivă, încât n-am stat să mai cumpănesc dacă ce fac era bine sau rău. Am urcat şi Am căsăpit tot ce mi-a ieşit în cale. Făcu o pauză, respirând profund, cu lentoare, evitând s-o privească. Un an mai târziu, am ajuns să-i conduc pe acei oameni. O viaţă aventuroasă, primejdioasă, care te face bogat peste noapte, iar eu aveam nevoie de bani pentru a-mi împlini cea mai mistuitoare dorinţă a sufletului, aceea de a-mi distruge călăul, rosti el cu o voce neutră. În calitate de căpitan am stabilit nişte reguli pe care nimeni nu avea dreptul să le încalce. Niciodată n-am luat prizonieri, n-am făcut comerţ cu sclavi, nu ne-am atins de femeile sau copii care se întâmplau să se găsească la bordul corăbiilor atacate de noi. În cazul femeilor şi al copiilor ne luam măsuri speciale ca aceştia să ajungă în siguranţă pe coastele continentului. De asemenea, am evitat să atacăm vasele care navigau sub pavilion francez. Am căzut cu toţii de acord că n-o să ne ocupăm de piraterie până la adânci bătrâneţi şi că era mai bine să ne creăm condiţiile unei „retrageri” liniştite. În mai puţin de un an mi-am cumpărat o casă în Marsilia şi mi-am asumat o identitate falsă. Îmi trebuia o acoperire pentru activităţile ilicite pe care le făceam şi un port unde să-mi aduc vasul în siguranţă pentru reparaţiile necesare. Am devenit don Fabritzi, un italian bogat, extrem de norocos în afaceri. Şi am început să-mi ţes cu răbdare planurile. Învăţasem o lecţie dureroasă despre nechibzuinţă şi impulsivitate şi mi-am jurat ca răzbunarea mea să fie perfectă, grandioasă. Absolută.

Se întoarse spre Claire şi inima i se strânse. Faţa ei era golită de sânge, privirea îi era înceţoşată, mâinile i se albiseră la încheieturi de cât de tare strângea muchiile manualelor pe care le ţinea la piept.

— Ţi-am spus că n-am să îndulcesc adevărul de dragul tău, Claire, rosti el prevenitor. Îţi voi spune totul, aşa cum a fost, ca să înţelegi de ce a fost aşa şi nu altfel.

Şi să mă poţi ierta, adăugă în gând cu disperare şi amărăciune.

— Am cumpărat Forest Hill-ul cu intenţia clară de a te întâlni şi de a te seduce. Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte, repetă el fatidicele cuvinte din ziua în care-i zdrobise inima. Ce era între mine şi taică-tău constituia doar o parte a planului, dar eu voiam

mai mult, voiam să-i iau totul. Doream să echilibrez numărul victimelor de ambele tabere, iar tu ai intrat în această ecuaţie. Ţi-am hotărât aceeaşi soartă cu a surorii mele încă dinainte de a te cunoaşte, deoarece taică-tău era direct răspunzător de moartea ei. Din cauza lui, Miranda a ajuns să se arunce în braţele bărbatului pe care-l iubea şi să sfârşească apoi în mormânt. Iar tu aveai să faci acelaşi lucru. Exact la fel! … Intenţionam să te corup şi să-ţi subjug inima. Intenţionam să fac totul deliberat, cu sânge rece şi cruzime. Şi fără regrete, zâmbi el autoironic.

Se opri în loc, frecându-şi faţa amorţită, simţind cum ruşinea şi vinovăţia îl sfredelesc până-n măduva oaselor. Ar fi vrut să nu fi fost nevoit niciodată să-i spună acele lucruri care loveau acum în amândoi, dar ştia că adevărul, oricât de dureros şi de cumplit ar fi fost pentru Claire, era singurul lucru care l-ar mai fi putut salva în ochii ei.

— Apoi ne-am întâlnit şi de aici încolo ştii cum s-au petrecut lucrurile. Ceea ce nu ştii este că am eşuat lamentabil în privinţa ta. Am sfârşit prin… înghiţi cu putere în sec, forţându-se să continue: am sfârşit prin a mă îndrăgosti de tine!

Singura ei reacţie în faţa acestei declaraţii fu să clipească. Odată, de două ori. Preţ de o bătaie de inimă, tânărul bărbat se întrebă dacă-l auzise. Sau dacă-l credea măcar! Atitudinea ei începuse să-i destrame până şi ultima brumă de curaj care-i mai rămăsese.

— M-am îndrăgostit de tine în clipa în care ai sărit în cârca tâmpitului ăluia şi l-ai doborât la pământ, rosti el cu o voce gâtuită. Ai fost magnifică. Începusem să te cunosc, să te admir şi-mi câştigase-i şi respectul între timp, dar acela a fost momentul în care mi-ai… Mi-ai smuls efectiv pământul de sub picioare! Nu mi-am dat seama de asta sau mai bine zis refuzam cu îndârjire să accept adevărul. Era un haos în mine: pe de o parte, era ura şi aversiunea pentru taică-tău, de cealaltă parte, erai tu şi sentimentele pe care mi le trezise-şi în suflet. Lucrurile ar fi trebuit să fie simple şi clare pentru mine. Nu trebuia să scap din vedere motivul pentru care eram acolo. Dar tu… Tu… Nici nu ştii de câte ori am fost pe punctul să las totul baltă şi să plec! izbucni el disperat, enervat de faptul că începuse să se bâlbâie ca un imbecil. Ceea ce mă făceai să simt mă speria ca dracu', Claire! N-ar fi trebuit să mi se întâmple asta, dar cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât îmi erai mai dragă. Situaţia devenise din ce în ce mai complicată şi lucrurile începuseră să-mi scape de sub control. Te doream ca un nebun şi până şi asta mă îngrozea. N-ar fi trebuit să simt nimic pentru tine, ştiind cine erai şi totuşi nu mă puteam opri. O parte din mine te voia cu disperare, cealaltă parte dorea să te excludă din prăpădul pe care ştiam că urma să-l semăn în jurul meu. Doream să te protejez, dar lucrurile evoluaseră atât de mult încât ştiam că nu mai am cum s-o fac. Ajunsesem într-un punct din care, indiferent cum aş fi procedat, aveam să te rănesc oricum… Aminteşte-ţi că te-am prevenit în legătură cu asta. Ţi-am spus că o să-ţi pară rău, dar nu m-ai ascultat!

Pentru prima dată, Claire îşi întoarse faţa spre el şi-l privi.

— Frumoasă încercare de a te absolvi de o parte din vină, n-am ce zice, rosti ea suav. M-ai ademenit în dormitorul tău, cu intenţia clară de a mă seduce, şi ai avut grijă să-mi explici că numi poţi oferi nimic. Mi-ai fluturat momeala unei experienţe interesante pe sub nas şi ai făcut-o abil, ştiind că nu voi rezista tentaţiei, fiindcă eram atât de naivă, atât de îndrăgostită de tine, încât nu ţi-aş fi refuzat nimic!… Şi te-ai asigurat că, indiferent de cum o să se sfârşească totul, n-o să-ţi poţi reproşa nimic. Că doar m-ai avertizat, nu-i aşa? sfârşi cu durere în glas. Englezul o privi posomorât, ştiind că nu putea s-o contrazică.

— Te-am iubit atât de mult, încât mi-aş fi vândut şi sufletul necuratului ca să te pot păstra lângă mine, continuă Claire cu o voce răguşită de lacrimi. Atât de mult, încât mi-am dorit să pot închide ochii şi să mor, numai să nu mai simt acea durere îngrozitoare care mă sfâşia pe dinăuntru. Atât de mult!

Se opri, trăgând adânc aer în piept pentru a-şi linişti sufletul zbuciumat şi se ridică

în picioare, făcând un pas spre el şi privindu-l în ochi cu un zâmbet trist.

— Ai venit până aici ca să-ţi potoleşti conştiinţa încărcată şi să-mi obţii iertarea. Te-ai deranjat degeaba, pentru că în inima mea te-am iertat încă de atunci. Nu te-aş fi iubit destul dacă n-aş fi făcut-o, adăugă cu amărăciune. Puţinul pe care l-am auzit în ziua aceea despre tine, despre tatăl meu. Despre noi. Mi-a fost îndeajuns ca să înţeleg de ce s-au întâmplat toate astea. Nu te condamn şi nici nu te judec pentru nimic din tot ce-a fost. Nu am această cădere. Există un cer deasupra fiecăruia, care ne priveşte şi ne cumpăneşte faptele.

— Claire, tot ce-am spus atunci despre tine a fost *doar* pentru urechile lui, o întrerupse el cu o voce plină de amărăciune. Dacă aş fi bănuit, fie şi numai pentru o afurisită de secundă, că tu erai acolo, îţi jur că niciodată n-aş fi rostit acele cuvinte. În el am vrut să lovesc, nu în tine!… Nu se poate să crezi că pentru mine n-ai însemnat chiar nimic!

Claire îşi plecă ochii, clătinând din cap obosită.

— Am însemnat doar atât cât să-mi întorci spatele şi să pleci fără să mai priveşti în urmă, replică fata cu resemnare. Nici mai mult şi nici mai puţin decât atât.

Bărbatul îşi încleştă maxilarele, privind-o neputincios. Teama începu să-i lunece pe sub piele, cuibărindu-i-se în măruntaie. Îl trecură toate apele. Simţea cum şansele de a o recâştiga se împuţinau alarmant şi-l cuprinse disperarea. Dorinţa de a o lua în braţe şi de a o mângâia, de a-i oferi alinare, era atât de intensă, încât fu nevoit să-şi îndese mâinile în buzunare pentru a se stăpâni, fiindcă ştia că ea s-ar fi opus oricărei atingeri din partea lui.

— Claire, uită-te în ochii mei! îi ceru insistent. Aşteptă până când tânăra femeie îşi înălţă privirea şi continuă cu o voce înăbuşită: Sunt un om bogat, mai bogat decât poate mintea ta să cuprindă. Sunt atât de bogat, încât nici eu nu ştiu exact la cât se ridică averea mea. Teoretic, am tot ce şi-ar putea dori un bărbat de la viaţă. Totul, cu excepţia unui singur lucru, cel mai preţios şi cel mai important dintre toate: dragostea femeii iubite.

Tăcu un scurt moment, lăsându-i timp să se obişnuiască cu ideea.

— Am încercat să te uit, rosti el cu un zâmbet autoironic. Am făcut orice este omeneşte posibil ca să mi te scot din minte, să mi te scot din suflet. N-a mers. Anul care a trecut a fost un an de iad pentru mine. Nu ştiu dacă în tot acest timp am avut parte de cinci minute legate fără să mă gândesc la tine. Indiferent ce făceam, tu tot acolo erai, în mintea mea, chinuindu-mă. Mi-am impus să trăiesc fără tine. Mi-am zis că, la naiba, pot s-o fac şi p-asta! Am trecut prin altele şi mai rele şi am supravieţuit, nu?… Mi-a luat destul de mult ca să înţeleg că pot trăi fără tine, dar că nu vreau s-o fac!… M-am săturat să fiu singur şi nefericit. M-am săturat să tot tânjesc după tine ca un câine flămând, m-am săturat să-mi tot fie dor de tine. Vreau… Vreau să mă primeşti înapoi, Claire. Nu-ţi voi spune cât de rău îmi pare pentru tot ce-a fost dar, dacă mă vei lăsa, voi încerca să repar totul, îţi promit asta. Nu mă voi schimba de dragul tău, spunându-ţi că voi fi mai bun, dar mă voi strădui să fiu demn de tine.

Se opri, înghiţindu-şi nodul greu din gât, cu inima tremurându-i în piept.

— Te iubesc, Claire. Te… te… te *foarte* iubesc! Atât de mult, încât aş muri fără să clipesc, fie şi numai pentru un zâmbet de-al tău… *Atât* de mult!

Claire îl privea nemişcată, neîndrăznind nici măcar să respire. Cu un an în urmă, ar fi făcut moarte de om ca să audă acele cuvinte din gura lui. Acum însă erau prea multe în joc şi trebuia să se gândească bine înainte de a lua o decizie.

Fata închise ochii, reflectând. Îl credea. Nu se îndoia că tot ceea ce îi spusese era purul adevăr. Şi probabil că lucrurile stăteau mult mai rău pentru el decât o lăsase să înţeleagă prin cuvinte. Pentru un om atât de mândru şi de încăpăţânat, curajul de a face un asemenea pas nu însemna decât un singur lucru: îi ajunsese cuţitul la os. Ba mai mult, judecând după expresia hăituită din ochii lui, ajunsese dincolo de limita răbdării: dăduse-n disperare de-a dreptul. Claire ştia că asta păţise. Recunoştea

semnele, pentru că le trăise pe propria piele.

— Cât de mult eşti dispus să oferi? se interesă ea pe un ton tranşant, deschizând ochii şi privindu-l pătrunzător.

Privirea lui se însufleţi brusc. Expiră aerul pe care-l ţinuse în plămâni cu lentoare şi-şi permise să zâmbească, şi chiar să se relaxeze puţin.

— Totul, promise el fără să ezite.

— O să mă ceri de nevastă?

— Biserica-i la doi paşi, schiţă bărbatul un gest cu capul în direcţia sfântului lăcaş. Întru acolo cu tine în clipa asta şi te iau de soţie!

Claire îşi muşcă buzele, ştiind că de următoarea ei întrebare depindea totul.

— Cererea ta implică pe viitor şi copii?

Îl văzu cum se schimbă la faţă şi, preţ de o clipă, totul se prăbuşi în ea.

— Aş fi teribil de fericit să-mi torni un cârd întreg, replică el tulburat, pornind agale spre ea. Fete. Băieţi. Orice-mi poţi dărui, indiferent de sex, m-ar satisface pe deplin. Orice, repetă el, ajungând în dreptul ei.

— Chiar?

— Mă mai întrebi? zâmbi el larg. Putem să ne apucăm de treabă acum? Aşa, câştigăm timp preţios, o îmbie el, privind-o cu ochi scăpărători.

Dădu să se aplece cu intenţia de a o săruta, dar Claire îi propti o mână fermă în piept.

— Stai puţin. Mătuşa Sarah va trebui să stea cu noi.

— Desigur, încercă el să arate încântat.

— Şi Mary?

— Bineînţeles. Fără ea nu se poate.

— N-o să renunţ nici la Malfred.

— Categoric nu ne putem lipsi nici de el.

— Vorbesc serios.

— Şi eu.

Schiţă din nou gestul de a o săruta, dar Claire rămase neînduplecată.

— Încă puţin, îi ceru ea.

Bărbatul se opri, urmărind-o încordat cum se retrage doi paşi. Expresia de pe faţa ei era extrem de serioasă, ochii îi străluceau misterios.

— Claire... imploră el cu un mârâit.

— O clipă doar, replică ea dulce, zâmbindu-i pentru prima dată în acea zi.

Claire puse manualele pe băncuţă, se îndreptă de spate şi reveni un pas, privindu-l grav în timp ce-şi dregea vocea şi-şi compunea o mină sobră. Apoi schiţă o reverenţă impecabilă, ridicându-şi fustele cu o mână şi întinzându-i-o pe cealaltă graţios.

— Bună ziua. Sunt lady Claire şi sunt încântată să vă cunosc, domnule...?

— Dunmore. Lordul Darius Dunmore, umilul dumitale servitor, milady, şopti el răguşit, intrând imediat în joc, cuprinzându-i degetele subţiri şi aplecându-se ceremonios deasupra lor.

Era atât de copleşit, de tulburat şi de emoţionat, încât se temea serios ca nu cumva genunchii să-i cedeze şi să se facă de râs în faţa ei. Claire îi oferise în felul ei, atât de gingaş şi de dulce, şansa de a o lua din nou de la capăt. Gestul ei trăda generozitatea şi iertarea deplină a unei inimi în care el lovise cu atâta cruzime în urmă cu un an!...

O clipă mai târziu o strângea în braţe, ridicând-o în aer, cu faţa îngropată în gâtul ei, tremurând, incapabil să se liniştească.

— Am să te îngrop în aur, iubito, şopti el zguduit. Am să-ţi prind perle şi diamante cât pumnul tău în păr şi am să-ţi aştern lumea la picioare. Te voi duce peste tot, promise el.

Când în sfârşit o sărută, furtuna din interiorul lui se potoli ca prin farmec şi, pentru prima dată în ultimii treisprezece ani, se simţi liber şi împlinit. Mântuit. Simţi că, în sfârşit, îşi găsise locul. Era acasă!

Au rămas multă vreme îmbrăţişaţi în faţa bisericii, neîndurându-se să-şi dea drumul, atingându-se cu înfrigurare, râzând şi sărutându-se din nou.

— Mi-a fost atât de dor de tine, murmură el, mişcându-şi gura deasupra sprâncenelor ei. Atingerea lui, incredibil de erotică, o făcu pe Claire să-şi strângă degetele de la picioare în ghete. Fiori de excitaţie îi alergau de-a lungul nervilor, muşchii coapselor i se contractară şi dorinţa izbucni cu o intensitate năucitoare. Îi venea să muşte o bucată din el, atât de mult îl dorea.

— Vreau să fac dragoste cu tine, Claire, spuse cuprinzându-i şezutul în mâini pentru a-i lipi bazinul de dovada incontestabilă a virilităţii lui.

Claire gemu şi-i luă faţa în palme, privindu-l în ochi cu respiraţia îngreunată. Îşi apropie gura de a lui şi rosti cu o voce catifelată.

— Şi eu vreau asta, chiar foarte mult, dar... îl sărută uşor pe buze... vom aştepta până după nuntă.

Dunmore înţepeni. Se holbă la ea perplex, simţindu-se la un pas de a ceda nervos.

— Nu vorbeşti serios, rosti el răguşit, privind-o disperat.

— Ba mă tem că da, oftă Claire.

Dunmore îşi îngustă ochii, reflectând o secundă.

— Bine, sunt de acord.

— Adevărat?

— Da.

O lăsă încet în capul oaselor, apoi o luă de mână şi porni cu paşi mari, hotărâţi, spre uşile bisericii, aproape târând-o după el.

— O să rezolvăm problema asta imediat, fir-ar să fie!... Popa e înăuntru? se interesă peste umăr, continuând să meargă.

— Iubitule, nu putem să ne căsătorim astăzi. În primul rând, obiceiurile de aici impun ca logodna să fie anunţată în biserică trei duminici la rând.

— Mă piş pe ele de obiceiuri!

Claire începu să râdă auzind vehemenţa şi supărarea din vocea lui.

— Tu poţi s-o faci, dar te asigur că părintele n-o să ne cunune nici dacă vine Apocalipsa.

— Îl conving eu s-o facă! mârâi el printre dinţi.

— Iubitule, te rog.

— Claire, se opri el brusc, întorcându-se spre ea şi privind-o cu ochi scăpărători, să fiu al naibii dacă o să aştept trei săptămâni nenorocite ca să mă culc cu tine!... Vrei să-mi pierd minţile?! sfârşi cu un muget.

Claire îşi muşcă buzele, înghiţindu-şi zâmbetul.

— Râzi de mine, Claire? o întrebă el pe un ton periculos de calm.

Fata scuturâ cu putere din cap, fără a fi însă convingătoare. Veselia îi sclipea în ochi şi se înroşise toată la faţă din cauza efortului de a se stăpâni.

— Şi de ce naiba trebuie să aşteptăm până după nuntă!? izbucni el, trecându-şi frustrat o mână prin păr.

— O să-ţi explic când ajungem acasă. Vreau să-ţi arăt ceva, rosti Claire sfioasă, luându-i mâna într-ale ei. Ceva important pentru mine.

— Ce este?

— Vei vedea, şopti ea, privindu-l cu un surâs tainic în timp ce-l trăgea uşurel în direcţia opusă.

CAPITOLUL 17

Spre marea ei uşurare, Claire află că mătuşa ei ieşise, însoţită de Mary, cu puţin înainte de prânz. Uitase de faptul că miercurea era ziua de vizite a mătuşii ei şi o parte din încordare i se risipi. Dintre toţi ai casei, cel mai mult se temea de reacţia acesteia.

Lui Malfred îi căzu faţa când dădu cu ochii de musafirul neaşteptat. Se uită crispat la Claire, dar fata îi zâmbi liniştitor, punând o mână pe braţul lui.

— E-n regulă, Malfred. Mă ia în curând de nevastă. De fapt, ne ia pe toţi de nevastă, se răsuci surâzătoare spre Dunmore, care-şi dădu ochii peste cap cu aerul unui om năpăstuit.

— E adevărat, domnule? se interesă Malfred, vrând să se asigure.

— Absolut, grăi Dunmore, teribil de serios. Cel mai dor de tine mi-a fost, Malfred.

— Oh, pentru Dumnezeu, sir! se zbârli majordomul de la Willow’s Lake, privindu-l ofensat.

— S-au trezit? se interesă Claire, aruncând o privire spre etaj. Malfred negă tăcut, aruncând o privire prudentă spre Dunmore.

Claire trase adânc aer în piept, îl luă pe tânărul bărbat de mână şi-l conduse spre scări, ducându-şi un deget la buze şi făcându-i semn să păstreze liniştea. Îl conduse pe holul îngust, oprindu-se în dreptul unei uşi şi-i şopti:

— Aşteaptă puţin aici.

Claire păşi în încăperea însorită şi-i făcu semn femeii care şedea pe scaun lângă ferestre, împletind de zor la o şosetă din lână albastră.

— Eşti liberă până după-amiază, Nelly, îi spuse Claire cu o voce şoptită.

Femeia zâmbi cu căldură tinerei femei, îşi adună lucrul şi ghemele şi le puse în coşul împletit, apoi se îndreptă spre uşă. Tresări când dădu de bărbatul care bloca holul cu lăţimea umerilor lui, schiţă o plecăciune grăbită şi se fofilă pe lângă el.

Dunmore privi nedumerit în urma femeii, încercând să-şi aducă aminte dacă o mai văzuse la Willow’s, dar cum figura ei nu-i spunea nimic, ridică din umeri şi păşi în încăpere, aproape ciocnindu-se de Claire.

— Ce…

Dar vorbele îi muriră când dădu cu ochii de cele două pătuţuri aflate la o mică distanţă de ferestrele boltite. Preţ de aproape un minut, fu incapabil să se mişte.

— Vino, îi ceru Claire în şoaptă, luându-l de mână şi trăgându-l încet după ea.

Bărbatul se urni cu greu din loc. Avea senzaţia că fiecare picior îi era din plumb şi-i era teribil de greu să le aşeze unul în faţa celuilalt. Totul în el amorţise, până şi inima i se oprise în loc. Se apropie de pătuţuri, simţindu-se la un pas de leşin, şi ochii îi dădură de cele mai dulci creaturi pe care le văzuse în viaţa lui. Bebeluşii dormeau pe burtă, respirând uşor şi regulat, cu mânuţele de o parte şi de alta a feţelor bucălate. Nu purtau căciuliţe şi aveau capul acoperit de un puf moale şi fin, unul brunet şi cârlionţat, şi celălalt roşu ca para focului.

— El e Noah, îi şopti Claire, arătându-i ghemotocul cu păr brun. Iar ea este Mira. De la Miranda, îl lămuri, aruncându-i o privire cu coada ochiului, la timp pentru a observa cum i se lungeşte faţa. Au cinci luni de acum. I-am născut mai repede cu două luni şi la început au fost ca două pisicuţe, dar au luat foarte bine în greutate şi…

Tăcu emoţionată, dându-şi seama că trebuia să-i lase răgazul de a se acomoda cu ideea că devenise tată.

Mult timp, Dunmore nu făcu decât să-i privească încremenit, plimbându-şi ochii de la un bebeluş la celălalt, simţind pentru prima dată în ultimii ani nevoia copleşitoare de a plânge.

— Trebuie să mă aşez, bolborosi el, cu privirile împăienjenite de lacrimi.

Făcu un pas lateral şi se prăbuşi efectiv pe marginea unui scaun, apoi se îndoi de mijloc şi-şi cuprinse capul greu în palme. Era tată!

Şocul descoperirii îi luase graiul şi toată vlaga. Se simţea ca şi cum ar fi stat pe muchia unei prăpăstii, gata-gata să pice-n golul enorm ce se căsca în inima lui. Avea doi copii cu Claire. Gemeni. Iar el îi abandonase! N-ar fi ştiut niciodată cât de binecuvântat era dacă n-ar fi luat hotărârea să se întoarcă după ea.

— Sunt doi., şopti el cu o voce gâtuită, ridicându-şi ochii înceţoşaţi spre ea.

— Da, confirmă Claire zâmbind. Doi dintr-un singur foc.

Pe dibuite, tânărul bărbat îi luă mâna şi-şi apăsă gura uscată în podul palmei ei. După care nu se mai putu stăpâni. Îi cuprinse talia cu ambele mâini şi o trase spre el, îngropându-şi faţa în pântecele ei, cu umerii zguduindu-i-se sub primul hohot înăbuşit de plâns.

Claire înghiţi în sec, lacrimile umplându-i ochii. Nu era sigură la ce reacţie se aşteptase din partea lui, dar în niciun caz la o asemenea prăbuşire. Îl lăsă să se descarce, legănându-l uşor în braţele ei, încercând să-i ofere consolare.

— Iartă-mă, Claire. Îmi pare aşa de rău, îngrozitor de rău pentru tot.

— A trecut. Vom uita şi vom trece amândoi peste asta.

— Cum poţi fi atât de bună cu mine!? făcu el copleşit, ridicându-şi chipul congestionat de plâns spre ea.

— Cum poţi fi atât de idiot încât să mă întrebi asta? replică ea candid, ştergându-i obrajii uzi cu degetele. Te iubesc, d-aia.

— Oh, Claire!…

Îi luă mâinile, acoperindu-i-le cu sărutări fierbinţi, umilit de generozitatea ei.

— Claire, aş vrea să… începu el, dar un scâncet uşor îi tăie avântul şi-l făcu să se holbeze la ea, speriat. Oh, bunule Dumnezeu, i-am trezit?

Claire zâmbi amuzată de expresia panicată de pe faţa lui.

— N-aş crede. După glas e Noah. Şi aş zice că acum este momentul să faceţi cunoştinţă. În curând va face un tămbălău cât casa de mare.

Noah avea ochii lui. Constatarea aceasta îl umplu de mândrie. Avea şi bărbia lui, şi forma feţei. Şi gura lui Claire.

— Hopa sus, amice, şi încearcă să nu-ţi trezeşti sora, bine? rosti Claire cu duioşie, ridicându-l din pătuţ şi sprijinindu-l de şoldul ei, în timp ce se aplecă grijulie s-o verifice pe Mira.

Copila dormea liniştită şi Claire îşi concentră atenţia asupra bebeluşului din braţele ei, ridicându-l deasupra capului şi scuturându-l a joacă. Noah scoase un gâlgâit, dând din mâini şi din picioare cu o viteză ameţitoare, chiţăind cu gura până la urechi de încântare, apoi întreaga faţă i se schimonosi şi scoase primul urlet de foame.

Dunmore, care se ridicase în picioare, se îngălbeni tot. O privi neputincios pe Claire, neştiind ce să facă. Modul în care Claire manevrase copilul mai devreme îi pusese un nod în gât cât toate zilele. Copii erau nişte chestii atât de fragile şi de vulnerabile!. Nu trebuiau tratate ca atare?

— Îl doare ceva? se impacientă el, pornind agitat spre ei.

— Nu, făcu Claire absentă, îndreptându-se spre patul ei cu pruncul care o ţinea tot o gură. E ora mesei şi trebuie să Ăăă. Trebuie să-l hrănesc.

Dunmore trase o gură zdravănă de aer, luptându-se cu ameţeala pe care imaginea ei, alăptându-i fiul, i-o proiectă în spatele ochilor.

— Te deranjează dacă… dacă rămân? o întrebă bărbatul timid, înghiţindu-şi nodul greu din gât.

Claire îi aruncă o privire stânjenită, îmbujorându-se sfioasă, şi-i făcu semn din cap că nu. Se întinse pe o parte pe patul îngust şi-şi descheie partea din faţă a rochiei. Câteva clipe mai târziu, Noah se înfrupta zgomotos din globul alb al sânului ei.

Tabloul care i se înfăţişa înainte era cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată. Miracol şi frumuseţe pură. Nu exista nimic care să-l întreacă în strălucire, nici să-l egaleze măcar. Se aşeză fascinat pe marginea opusă a patului, urmărindu-i cu un aer pierdut.

— Ai născut greu? o întrebă el într-un târziu, profund tulburat.

— N-aş zice că au fost cele mai minunate treizeci şi opt de ore din viaţa mea, răspunse Claire cu o voce liniştită.

Treizeci şi opt de ore!… Iisuse Cristoase!

Înghiţi convulsiv în sec, măruntaiele i se strânseră ca-ntr-un pumn rece, transpiraţia îi umezi şira spinării.

— Atât de mult? izbuti să îngaime.

— N-au fost tocmai încântaţi să iasă afară şi Ei bine, a fost greu pentru toţi.

Dunmore îşi încleştă maxilarele, venindu-i să se dea cu capul de toţi pereţii. În urmă cu cinci luni, Claire se muncise ca să-i nască copii iar el fusese. Unde? Probabil beat criţă, plângându-şi de milă sau, şi mai rău, în patul altei femei. Ruşinea îl arse pe dinăuntru ca un fier înroşit. Niciodată n-avea să-şi poată ierta orbirea şi…

Cel de-al doilea scâncet îl făcu să sară-n sus ca ars şi să uite cu totul de autoflagelare. O privi pe Claire înnebunit şi se izbi de zâmbetul amuzat.

— Cred că va trebui să te ocupi singur de ea până când termin cu Noah, îl informă Claire dulce.

— D. Dar eu. Eu nu ştiu ce să-i fac! izbucni el panicat, bâlbâindu-se.

— Eşti tatăl ei. Sunt convinsă c-ai să te descurci. Şi aş zice să te mişti iute, pentru că odată ce se pune pe plâns, nu-i chip s-o mai împaci!

Ideea de a înfrunta de unul singur zbieretele unui bebeluş îl făcu să se decidă instantaneu. Se apropie prudent de pătuţul Mirandei, simţindu-şi inima în gât. Fetiţa se răsucise pe o parte şi… era leită maică-sa! mai puţin culoarea ochilor, care erau surprinzător de verzi.

Pe Dunmore îl trecură toate năduşelile. Îi era frică să pună mâna pe ea. Îşi cunoştea forţa fizică şi habar n-avea cum s-o dozeze pentru a lua bebeluşul fără să-l scape dar nici să-l strivească. Copila îl privi cu ochi mari, uimiţi, apoi îi trase un zâmbet ştirb care-i seceră genunchii şi porni să se agite, izbind aerul cu mânuţele şi picioruşele. Când văzu că încercarea ei de a fi luată în braţe nu dădea niciun rezultat, schimbă automat repertoriul. Guriţa i se arcui, cu colţurile mult trase în jos, faţa i se înroşi brusc şi Miranda scoase un scâncet.

— Oh, nu!… Nu, nu, te rog, nu face asta! o imploră el pe copilă, dând din mâini disperat.

— Ia-o în braţe. Nu muşcă, îi explică Claire, simţind cum o îneacă râsul. Nu le-au dat încă dinţii. Şi, de regulă, Miranda nu face mofturi în legătură cu persoana care trebuie s-o întreţină.

Piratul ei! gândi Claire cu un zâmbet larg. La fel de viteaz în faţa unui bebeluş ca o găină prinsă la înghesuială.

— Încerc să-mi fac curaj, la naiba! răbufni el exasperat, întinzându-şi precaut mâinile spre fetiţă. Şi nu mai râde de mine, Claire! bombăni el cu necaz. Sunt speriat ca dracu’!

Îşi strecură o mână pe sub capul copilului, aşa cum o văzuse pe Claire făcând cu Noah, iar pe cealaltă şi-o vârî sub trupuşorul grăsun. O săltă repede, reuşind să n-o scape, şi o lipi de el, având grijă să-i sprijine obrazul de umărul lui. Miranda se potoli ca prin farmec şi începu să gângurească, lăsându-şi balele pe jacheta lui. Era incredibil de uşoară şi caldă şi mirosea a lapte şi a porumb fraged.

— Eşti o dulceaţă, nu-i aşa? îi murmură el, îndreptându-se spre un scaun ca să se aşeze, deoarece picioarele îi erau îngrozitor de moi. Dulce, isteaţă şi cuminte. Fetiţă cuminte. O frumuseţe, îngână el.

Miranda se îndreptă o clipă de spate şi-şi întoarse faţa spre el, fixându-l curioasă. Bărbatul îşi trase bărbia înapoi pentru a o putea privi mai bine. Când copila îi zâmbi pentru a doua oară, se trezi îndrăgostit lulea.

— Mda, am avut dreptate. Eşti o frumoasă şi-o cuminte, scumpa mea.

Treptat, începu să se relaxeze, realizând că se putea descurca cu ea fără probleme.

O aşează cu fundul pe genunchii lui, bâţâind-o, spre marele deliciu al copilei, urmărindu-i entuziasmat şi fermecat mimica extraordinar de expresivă.

Claire termină alăptatul cu Noah şi îi ceru să i-o aducă pe Miranda. Îşi schimbă poziţia, dezgolindu-şi celălalt sân, în timp ce-i explica cum trebuie să-l ţină pe Noah pentru a da aerul afară.

— Cum te-ai descurcat singură cu ei până acum? o întrebă mai târziu, urmărind-o uluit cum schimbă scutecele bebeluşilor, cu o viteză şi o dexteritate uimitoare. Adică, mă gândesc la situaţia în care încep să plângă amândoi deodată şi…

— M-a ajutat Sarah, şi pe urmă am avut-o alături şi pe Nelly. A crescut opt copii şi două rânduri de nepoţi, aşa că mi-a fost de un real ajutor.

— Claire? Aşteptă până când ea îşi ridică privirea spre el. Mulţumesc.

Claire roşi emoţionată, simţind cum dragostea şi fericirea o îmbătară realmente.

— Cu plăcere, răspunse ea simplu, folosindu-şi mâna liberă pentru a-l trage uşurel de rever până când îi alinie faţa cu a ei. Îl privi în ochi serioasă şi spuse candid: sper că n-ai venit cu mâna goală până aici.

— Ce? clipi nedumerit, pe jumătate atent, atras de moliciunea catifelată a buzelor ei.

— Mi-ai adus un inel, nu?…

— Dacă ţi-am adus un inel? repetă el, părând extrem de încurcat. Păi… Nu ştiam dacă o să mă vrei şi… Zâmbi larg când îi văzu expresia ţâfnoasă. Bineînţeles că ţi-am adus un inel!

Îşi vârî mâna în buzunarul jachetei şi pescui punguţa de catifea, apoi îi desfăcu degetele de pe reverul jachetei, îi răsuci palma în sus şi-i deşertă conţinutul în ea. Claire făcu ochii mari la grămăjoara de giuvaieruri din mâna ei, simţind cum i se usucă gura. Diamante, smaralde, rubine, safire, opale, ametiste, granate montate pe benzi înguste de aur, care străluceau de-ţi luau ochii.

— Nu ştiam ce-ţi place şi nici cât de subţiri ai degetele, aşa că m-am gândit să fiu acoperit din toate părţile, îi explică el cu sufletul la gură.

— Sunt… vocea îi ieşi piţigăiată şi Claire şi-o drese, încercând din nou. Sunt furate?

— Nu, se arătă el indignat, pe astea le-am cumpărat special pentru tine. Îţi plac?

— Sunt superbe. I-l pasă şi pe Noah ca să poată răsfira inelele pe pat, apucându-se imediat să le probeze. Trebuie să te laşi de meseria asta, sper că ştii, rosti ea fără să-l privească, temându-se de răspunsul lui, în timp ce se prefăcea că-şi admiră inelarul împodobit cu un ditamai safirul. Vreau să am un soţ şi un tată pentru copii mei.

— Consideră că am încheiat deja acest capitol, spuse el fără ezitare. Vreau linişte, Claire. Am avut parte de atât de puţină linişte în viaţa mea!… Şi vreau şi iubire, fiindcă şi de aceea am avut parte prea puţin. Vreau tot ce-mi poţi oferi, pentru că tot ce vine de la tine este luminos şi bun. În schimbul acestor lucruri, îţi voi dărui bogăţii nemăsurate, devotamentul şi inima mea. Te voi cinsti cu fiecare suflare, te voi iubi până la sfârşitul lumii şi nu te voi mai dezamăgi niciodată. Făcu o scurtă pauză, privind-o grav: *asta* este o promisiune!

Claire se răsuci spre el cu lacrimi în ochi. Se apropie şi-i îmbrăţişă pe toţi trei, acele fiinţe pe care le iubea cu atâta intensitate încât o durea inima, şi-şi dădu capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi.

— Parcă spuneai ceva şi despre nişte perle şi diamante cât pumnul meu., rosti ea, clipind şăgalnic şi smulgându-i un hohot de râs baritonal.

S-au căsătorit trei săptămâni mai târziu, într-o dimineaţă frumoasă de octombrie. Şi-au jurat unul altuia mai mult decât iubire şi credinţă, mai mult decât respect şi fericire. Şi-au jurat viitorul.

SFÂRŞIT